

AFINANT

La santedat cristiana

Per les gran religions, el sant és l'amic de Déu. Ho és perquè ha assolit una perfecció no comuna, per la seva ascési posseeix un domini admirable del seu cos i del seu esperit, la seva vida es desenvolupa en l'extraordinari i al seu voltant es produeixen fets insòlits, a vegades el seu magisteri aplega deixebles que intenten imitar-los. En la història antiga, i en la dels pobles no cristians, no és infreqüent trobar-hi personatges d'aquests. La Bíblia ens parla de més d'un d'aquests "sants amics de Déu" que ni tan sols són del poble escollit. Aquesta santedat ens ha de produir el més gran respecte. Déu és senyor de la seva amistat i la dona a qui vol.

La santedat de l'Església i en l'Església, la nostra santedat, és d'una altra mena. Els trets de la santedat, diguem-ne comuna, li són anecdòtics. L'essencial rau en què per Jesucrist, i en Ell, Déu reconeix, no sols com amics sinó com a fills, tots aquells que per la fe i els sacraments n'esdevenen membres vius, ni que sigui els més "pobres en l'esperit". Si no assolim la perfecció en vida, la confessió dels nostres pecats, sotmesos a l'omnipotència redemptora de Crist, ens fa també sants... ni que sigui com sant Dimas.

Joan E. Jarque i Jutglar

SUMARI

10

Monsenyor
Camprodon denuncia
la manca de solucions
polítiques per la crisi

11

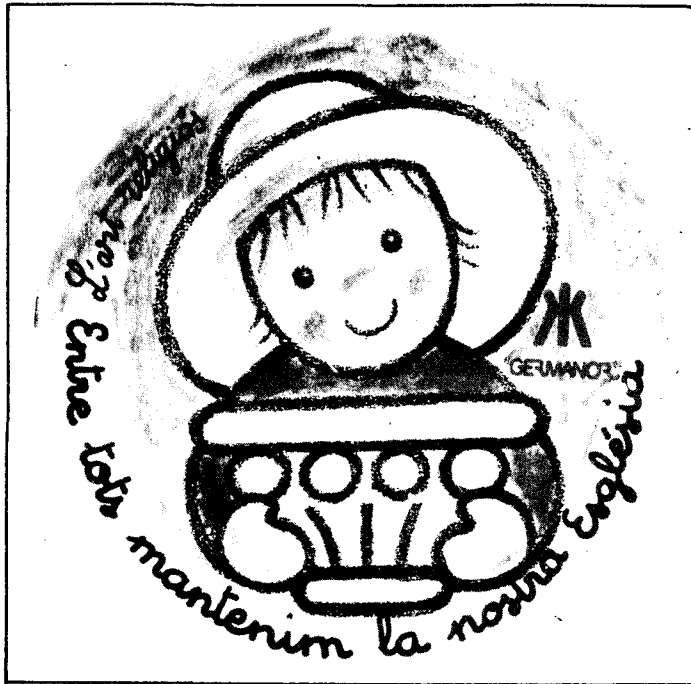
Mossèn Fíguls,
propagador al Brasil
del pensament
claverià

24

Pas per Catalunya del
pare general dels
franciscans

CENTRALS

Fra Juníper Serra,
pare i fundador de
Califòrnia

- 1 Ens converteix en cristians no de boca sinó de butxaca: ens fa sentir responsables de l'economia de l'Església.
- 2 Ha esbargit un misteri no revelat — i potser contrari a la Revelació: l'economia eclesial, que ara presenta els comptes a tots els nivells.
- 3 Ha posat a cada parròquia un equip de laics que vetlla i promou el seu finançament.
- 4 Ha introduït els regidors de les parròquies en l'hàbit sanitos del balanç i el pressupost.
- 5 Té cura de la retribució dels preveres i els fa sentir el suport fraternal de la comunitat.
- 6 Ajuda al naixement de les noves parròquies: abans, els qui treballa-

ven en aquesta tasca de missió estaven desassistits i sols.

- 7 Ha relativitzat l'ajut estatal i així afirma dia a dia la independència de l'Església.
- 8 Conscient que l'Església és un servei obert que arriba més enllà dels seus fidels més estrictes, es fa present a la premsa, a la ràdio i a la TV.
- 9 Els cercles concèntrics d'aquest impacte de solidaritat abasten progressivament més amplitud: primer la diòcesi, després Catalunya, ara Espanya, demà...
- 10 Aquests 10 encerts s'expressen en un de molt original: haver donat nom i continguts de "germanor" a la freda economia...

Aquest diumenge
l'Església ens
demana la nostra
aportació
econòmica pel seu
autofinançament

Noves condicions!

Pagarà el 15,50% d'interès.
Podrà retornar el deute fins als 20 anys, amb
quotes anuals constants del 16,41%, que
inclouen la devolució del capital i els interessos.
Pagaments mensuals, com un lloguer.

Vingui a informar-se!

CAIXA D'ESTALVIS DE CATALUNYA

LA CAIXA DE TOTS

EDITORIAL

Entre tots mantinguem la nostra Església

La campanya GERMANOR, fa anys iniciada a l'arquebisbat de Barcelona i des del 1982 comuna a totes les diòcesis de Catalunya, ha arrelat sòlidament entre nosaltres i comença a produir fruits. El nostre setmanari els enumera a primera pàgina.

Les raons d'aquesta campanya i de la col·lecta extraordinària d'aquest diumenge que la culmina són prou clares, però encara no són gaire conegudes; no podem pas dir que ja formin una "opinió pública" entre els fidels. Altres anys ens hem referit a aquest aspecte del problema. Ens remetem a aquells editorials i només repetirem resumint-nos: ¿quins mitjans de formació de l'opinió tenim a les mans per efectuar un capgirament tan important, com el que es pretén, en el terreny de l'economia de l'Església?

Que entre tots els fidels hem de mantenir la nostra Església és evident. Hi ha el compromís signat d'arribar un dia a poder prescindir de la quantitat que ara es rep dels pressupostos de l'Estat, que per a les diòcesis de Catalunya és d'uns mil milions de pessetes aproximadament.

Aquesta quantitat és important, i no serà fàcil d'arribar a assolir-la amb quotes i col·lectes, però, a més, avui ja és insuficient per a l'economia de les nostres diòcesis, tot i que —cal saber-ho— estan avesades a anar vivint i actuant amb unes despeses "sota mínims". Els objectius que es proposa, doncs, la campanya de GERMANOR són d'una importància capital. No es tracta pas d'una col·lecta més, sinó d'anar convenent, en un termini no massa llarg, a tots els catòlics que cal arribar al compromís d'incorporar al pressupost familiar, com una despesa més d'acord amb les possibilitats de cada ú, l'aportació regular a l'Església.

Potser si que en altre temps, com digueren els francesos, "el dring del diner no deixava sentir l'Evangelí a la missa". Avui més aviat el perill està en que la manca dels recursos propis ens mantingui indefinidament en una certa dependència, no volguda per ningú, i en un nivell anèmic d'activitats que no té res a veure amb la pobresa evangèlica.

Ens adherim de tot cor, per tant, a aquesta campanya i, una vegada més, posem el nostre encara petit mitjà d'informació i d'opinió al servei d'aquesta justa causa.

La missa a TV3

L'editorial del número 267 ha provocat més d'una reacció favorable i ha donat un nou impuls al PATRONAT D'AMICS DE CATALUNYA CRISTIANA que està rebent aquests dies noves adhesions. També ha estat l'ocasió de tenir accés a una informació de font directa, que agraïm sincerament, sobre les negociacions entre l'episcopat català i les cadenes de televisió que emeten a Catalunya —TVE i TV3— pel que fa a la programació religiosa en general, i particularment a la retransmissió de la Missa dominical. La possibilitat d'una espai d'informació i de formació religioses a TV3 està en estudi i s'espera que aviat podrà ser una realitat. Pel que fa a la retransmissió de la Missa el criteri és de no doblar la que actualment ja s'emet pel segon canal. De bon grat ens fem ressò d'aquesta informació tot esperant que no triguï massa el dia que, d'una manera o altra, tota la temàtica religiosa tingui el tractament que es mereix en els programes televisius a casa nostra.

Malgrat tractar-se de la recensió d'un llibre —difícil de trobar a casa nostra i del qual, per ara, no se n'anuncia pas la traducció— ens ha semblat interessant donar a conèixer als nostres lectors la presentació del pensament d'aquest periodista convertit al catolicisme. La temàtica que tracta té una gran actualitat entre nosaltres, no sols per trobar-nos en el mes de novembre —el dels difunts— sinó perquè les actituds que descriu i fustiga són ben corrents també entre nosaltres.

La mort,

la "gran apàtrida"

Novembre, els esperits i les mirades es posen sobre la mort. Tanmateix, les ideologies del món materialista que bufen de l'Oest i de l'Est, ho fan tot per amagar això que cap filosofia no ha explicat, això que cap ciència no ha reeixit de dominar.

Heus ací que un periodista italià, Vittorio Messori, convertit al catolicisme a l'edat de 24 anys, ha publicat una enquesta sobre aquest tema amb el títol *Pari sur la mort* (Aposta sobre la mort) (1).

Abans d'analitzar les causes d'aquesta conjuració del silenci de les nostres societats, ens explica quina és la seva intenció: "Ajudar la mort a sortir d'on se la té amagada amb l'objecte d'ajudar la vida". Amb claredat de repòrter, honestat d'investigador, la vigoria de l'escriptor i la passió del convertit, Vittorio Messori voldria que el seu llibre fos "com un coet vermell llançat a les tenebres per senyalar l'existència d'un problema amagat, i que amb tot ens toca molt de prop".

Com a gran admirador de Pascal —el títol del llibre n'és testimoni— està convençut que com sigui que avui els homes no han pogut dominar la mort, han decidit de no pensar-hi. A l'Est com a l'Oest, les nostres societats amaguen cada una llur "cadàver a l'armari", constata irònicament l'autor. Imagineu-vos! de les gairebé 10.000 pàgines de l'obra de Karl Marx, solament tres són dedicades a la mort, i encara diu: "són buides de reflexió i il·lusòries posades a prova pels fets". En el món occidental la mort no és pas tractada millor. És la "gran apàtrida", escriu. Hom ho aprèn tot menys a morir. No obstant "des de la naixença hom és prou vell per morir". I aquest és potser, l'únic saber que ens és comú: "De tot el que viu i mor sobre la terra, només nosaltres sabem que hem de morir. És la nostra misèria, però també la nostra grandesa".

Una qüestió s'imposa a l'autor: ¿Com pot preparar-s'hi hom avui

Vittorio Messori.

dia? Enmig "del basar de religions", de les escatologies d'alienació i altres metapsicosis o reencarnacions, com sortir-se'n? A Occident, una quarta part dels batejats estan convençuts de la possibilitat d'una reencarnació. Per Messori la resposta és tan clara com tallant el seu estil: "La fe m'ha fet descobrir més llum, més veritat, més vida en el catolicisme que en cap altra creença".

Dedica pàgines meravelloses al treball d'explicació del missatge realitzat pel Concili, comparant els Pares conciliaris a uns "jardiniers d'un vell i sempre fèrtil jardí". Mostra, amb esperit molt pascalià, que "l'esperança catòlica" sempre és la mateixa. La seva substància no ha pas canviat: "L'alforja carregada d'esperança que l'Església confia als seus morts per enfrontar el viatge etern no ha canviat de contingut, escriu. Res no ha canviat del que és essencial".

A Messori li plau anar dret a la qüestió. De l'infern, de Satanàs,

del pecat, en parla amb paraules senzilles i contundents: "A l'infern hom no hi va, hom hi roman per l'escolliment radical de tota una vida". Per ell, "cap infern no pot ser concretament més terrible que els paradisos sobre la terra que els utopistes ens voldrien fabricar". El seu afany és demostrar que el cristianisme no és la doctrina de les dues vies: l'infern o el paradís. La lluita que lliura l'Església és una altra. El seu afany és aturar la desesperança i fer gran l'amor. Com diu sant Joan Clímac: "Aquell que es desespera es dona ell mateix a la mort". És per això que l'Església s'obstina a proclamar incansable que "aquell que no estima, roman en la mort" (Ijn 3.14).

L'autor no es vana, en el seu llibre, de fer obra de teòleg, de místic o de poeta, sinó la de bon periodista que s'atén als fets. "És per això que el llibre potser parlarà més a les intel·ligències positives del món de la increença que a l'univers dels "clericals", un petit món de Don Camilo, al qual no estalvia crítiques, recordant els seus orígens (l'Emília).

Engegant el seu "coet vermell" ha mirat en una direcció, la d'una petita llum, també vermella, una petita llum que tremola al costat de tots els sagraris de les nostres esglésies i que Mauriac veia com "el més potent dels fars encesos en les tenebres". Un far que ens indica el port del "Déu amagat": l'Eucaristia, resposta del Crist vencedor per sempre de la mort.

El lector trobarà al llarg del llibre un to directe i íntim per aprofundir aquest món al qual la fe dona accés, el món del Marana tha ("Senyor, veniu, manifesteu-vos!"). Un món que ja ha vençut tota l'obra de la mort: la por, la soledat, el desesper.

Bernard LE LEANNEC

("La Croix")

(2) *Pari sur la mort*. L'esperança cristiana: realitat o il·lusió? per Vittorio Messori, Mame, 278 p.

Catalunya
Cristiana

Difusió
controlada
per O.J.D.

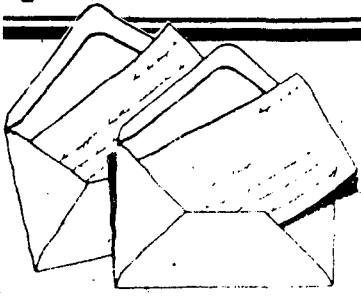
Redacció y Administració: C/. València, 244, 2on. 08007 Barcelona
Tels. 215/2739 - 2805 - 2433.

Publicitat: EDICIONS TERRA NOSTRA, S.A.

Impressió: Publicacions Periòdiques i d'Arts Gràfiques, S.A.L.
Dipòsit Legal: B. 14.387/79

Subscripcions anuals:

Catalunya: 2.500 pessetes; resta de l'Estat espanyol, Andorra, Gibraltar i Portugal: 3.000 pessetes.
Europa: 6.000 pessetes.
Amèrica: 7.750 pessetes
Àfrica, Àsia i Filipines: 8.500 pessetes.
Oceania: 11.000 pessetes.

Presentes a les Rambles de Barcelona

Tot anant i venint, tots els dies laborables, de Sabadell al carrer de Petritxol, tinc ocasió de passar per les Rambles de Barcelona, unes quatre vegades. I si això ho multipliquem per 16 anys, hom pot constatar que he anat adquirint una certa experiència del que és la nostra principal via urbana.

Les Rambles de Barcelona són un món: més ben dit són el món vivent i visible. Des del monument a Colom fins a la plaça de Catalu-

nya, hi passen totes les races, costums, models, amb tot el que comporta de neguits, esperances, fallides, depressions, enaltiments. Si sabessim llegir en totes les cares que contemplem, hi veuríem retratada tota la tragèdia humana, alhora que tota l'alegria i la il·lusió.

Posat a triar, per a viure-hi triaria un balcó que donés al tros de la Rambla que va del carrer del Carme a la Boqueria, es a dir, on hi ha el mercat de sant Josep, en plena "rambla de les flors" com popularment és coneguda.

I enmig d'aquella multitud imaginaria un apòstol —sant Pau per exemple— predicant a Jesucrist.

És enmig de les concentracions humanes com les Rambles de Barcelona, com podem preveure que la llavor de l'Evangeli pot fructificar. I pot fer-ho a través de les publicacions, diaris, revistes i papers que s'exhibeixen en els quioscos.

Seria lamentable que ens desani-

mésim perquè hi ha tanta mostra pornogràfica i altra ideològicament desorientada. El catòlic no pot, no deu defugir la lluita ni la multitud. Hi hem de ser presents tothora, de la mateixa manera que ens hi passegem, que ens hi alegrem i que fruïm de l'aire i el sol de les nostres Rambles.

És a les ciutats nombroses, a les seves vies trepidants, on cal dir que Jesús és el Senyor. Ben mirat la nostra pàtria s'ha forjat a l'ombra de la creu i de la labor ímproba de l'Orde Benedíctí, per exemple. No es casualitat que en la Renaixença l'hagin beneïda i pastada homes com el bisbe Torras i Bages i Costa i Llobera, per a citar-ne només dos.

No hem de fugir de les Rambles de Barcelona. Hi hem de ser presents. I per damunt de tot altre nom —filòsofs, polítics, escriptors— hi hem de proclamar el de Jesús, el Senyor. Amb la nostra conducta, conversa, capteniment, compra o venda, fins i tot diria, amb la nostra manera de caminar.

Josep Maria Riu

La bandera aragonesa igual que la catalana

En la vostra publicació del 12-27 d'octubre hi veig un error considerable. Es una fotografia de la visita del Sant Pare a Saragossa hi diu: "Entre la multitud no hi manquen les senyeres catalanes".

No heu vist en els segells editats amb motiu de l'Estatut d'Aragó com la bandera aragonesa —igual a la catalana— és el motiu principal del segell?

No heu vist en les festes a València les banderes catalanes, adornades amb el "rat penat" de Jaume I? Les banderes que figuren en la fotografia són, doncs, les del Regne d'Aragó; no simplement senyeres catalanes. No sigueu tant "esquífits". He viscut molt temps a l'Aragó i també en les valencianes, malgrat ésser català, i m'he trobat sempre terres a tot arreu com si fos a casa meua. Lamento que el vostre i nostre setmanari accepti motius de discòrdia. "Catalunya Cristiana" no ha de fomentar la baralla sinó la unió de tots els homes en Crist.

Angel Masferrer

Un suggeriment a «Catalunya Cristiana»

Sóc lector del setmanari CC i per aquest motiu voldria fer-vos unes súplices:

Primera. Per què no sol·liciteu la col·laboració de mossèn Ballarín, mossèn Ribot, dels monjos de Montserrat, del Miracle, de la Carroixa, de la Trapa, etc.? Crec que ens podrien ensenyar moltes coses.

Segona. Seria possible publicar una sèrie sobre Montserrat, Poblet, Montalegre, Solius, Pedral-

bes, Vallbona? Podrien anar-hi les següents preguntes: Quants monjos hi ha a Montserrat? El seu nom i lloc d'origen. A què es dediquen? Quina és la seva economia? Hi ha noves vocacions?

Us quedaria molt agraït el vostre lector i amic.

Pere Mitjà

Traducció de l'Evangeli al valencià

Es coneguda l'existència al País Valencià d'una minoria que manifesta un virulent anticatalanisme. Els seus components pretenen que la parla valenciana és una llengua independent del parlar de Catalunya i de les Illes. Aquesta opinió és desmentida de manera unànime per tots els lingüistes i també per la «Real Academia Española» i per la Facultat de Filologia de la Universitat de València.

Ja abans de la nostra guerra civil, la majoria d'escriptors valencians havien adoptat la mateixa ortografia que els seus col·legues catalans: les Normes ortogràfiques de Pompeu Fabra; però la minoria anticatalanista, disconforme amb aquesta unificació, constituïa una anomenada «Academia de Cultura Valenciana» que no té cap caràcter oficial i que ha inventat una ortografia pròpia. Segons sembla, formen part d'aquesta Acadèmia moltes persones que no solen utilitzar gaire o gens la llengua valenciana, que no havien manifestat abans el seu valencianisme i tenen unes idees polítiques molt concretes.

Recentment ha estat publicada una traducció valenciana dels Quatre Evangelis i els seus autors declaren, per cert, que ha estat elaborada a partir de la Nova Vulgata i que només s'ha «tingut en conta» (sic) el text grec. Segons diuen, aquesta traducció ha estat aprovada per la Conferència Episcopal Espanyola en la reunió del 2 al 4 de maig d'aquest any. Segons els experts, aquesta traducció conté nombrosos errors gramaticals, lèxics o sintàctics, i ha adoptat l'ortografia de l'esmentada «Academia de Cultura Valenciana».

Enfront dels fets exposats no podem deixar de fer-nos unes preguntes:

¿Com queda afectada la Conferència Episcopal Espanyola per aquest joc polític dels autors i de l'Arquebisbe de València, en una qüestió tan important com és una traducció de la Sagrada Escritura?

¿Es cert, com afirmen molts valencians, que l'Església valenciana, i especialment la jerarquia, és una de les institucions que han aportat més contribució a la

desnacionalització del País Valencià?

Com a catòlic català m'agradaria molt obtenir resposta a aquestes preguntes.

Francesc Broggi i Guerra

Els aturats una responsabilitat

Sabem que hi ha organitzacions de pidolaires, però quan en tornar una cantonada ens trobem amb un jove que tot parant la mà, ens diu és pare de família, el cor ens fa un sotrec i una seriosa reacció neix dins la nostra consciència que hem desatès el clam d'un germà. El nostre còmode cristianisme de Sr. Esteve, ens recomana prudència i pocs mals de cap. Tenim tot el que ens cal, sí, podem donar-nos molts gustos extrems, jocs, viatges, modes, distraccions, vacances i per al pròxim que Déu ens mana estimar com a nosaltres mateixos, guardem els envasos buits dels espumosos més o menys cars que utilitzem en els nostres festins, familiars si voleu, que potser han servit per quasi enterbolir la nostra pobre closca més d'una vegada. ¿No us fa pensar això amb la paràbola del pobre Llätzer? ¿Voleu dir que el bon Jesús ens premiarà els nostres donatius tan migrats, que de valor solament tenen la feina de portar-los a lloc, o bé ens dirà que el nostre gest es un afront mereixedor de càstig? Afortunadament hem abolit el Nadal del POBRE, no se'ns havia acudit que el pobre és el nostre GERMA.

Aquest preàmbul me'l faig a mi mateix quan reflexiono que no realitzo, ni promociono res per als que no poden guanyar el pa amb la suor del seu front. I consegüentment em permeto fer una proposició. Crec que a totes les publicacions catòliques hauria d'existir permanentment i amb caràcter preferent, una secció titulada per exemple: ¿Què fem pels parats? On hi tinguessin cabuda noves de tota mena, anuncis de col·locacions, subscripcions combinades amb Caritas per atendre casos desesperats, organització de cooperatives de treball, informació i prestació gratuïta de gestions de caire oficial per encaminar els despistats, conscienciar a tots els que formen la família de Crist, col·lectes preferencials a les quals correntment tenim establertes per nodrir projectes i treballs, secció d'idees, qui més sàpiga més hi digui, (recomano al respecte la carta «El dia del parado» Correo Català del 18 d'octubre pàgina 2), com també altres iniciatives i informacions d'altres llocs per exemple de l'estranger, etc., etc.

Aquest és el SOS que avui llenço (serà recollit per algú? o continuarem entestats amb una sordera frívola, presagi de gravíssimes responsabilitats davant de Déu.

Genís de Tera Teixidor

18 Novembre 1984

DIADA DE "GERMANOR"

VERS EL FINANÇAMENT SOLIDARI DE L'ESGLÉSIA A CATALUNYA

Entre tots hem de sostenir la nostra Església

DIÒCESIS DE BARCELONA, GIRONA, LLEIDA, SOLSONA, TARRAGONA, TORTOSA, URGELL I VIC

Desitjo subscriure'm a:

Catalunya Cristiana

Nom i cognoms

Adreça

Població D.P.

Remetre aquesta butlleta a:

Redacció i administració:

C. València, 244 · 2on. Barceloña-7. Tels. 215 2739 - 2784 - 2805

- Trameto les 2.500 ptes. per gir postal.
- Incloc un taló barrat per aquest import.
- Prego al Banc / Caixa

Agència

que se serveixi domiciliat aquest pagament anual, fins a nova ordre, en la meua llibreta / compte n.º

Lloc Data

Signatura

Catalunya

L'Ajuntament de Sant Cugat del Vallès deu 600 milions segons AP

El tinent d'alcalde i portaveu de la Coalició Popular a Sant Cugat del Vallès, Manuel Soler, signà davant un grup de periodistes, que la gestió econòmica de l'equip de govern de l'Ajuntament d'aquesta localitat "es càtica". Soler assenyala a continuació que "existeix un deute atribuïble a la mala distribució dels recursos, que assoleix els 600 milions.

Manuel Soler aportà algunes dades que, al seu judici, corroboren l'afirmació que les finances municipals travessen per un moment molt delicat. Va dir que es devien a la Corporació Metropolitana de Barcelona quelcom més de 70 milions de pessetes, el deute del qual es remunta des de l'any 1982. La mutualitat de funcionaris MUNPAL, és un dels majors creditors de l'Ajuntament, ja que aquest, segons el tinent d'alcalde, ha de lliurar-li al voltant de 100 milions de pessetes.

La relació de rebuts pendents de liquidació de l'Ajuntament de Sant Cugat del Vallès a la Companyia Telefònica puja a 5.450.808 pessetes, quantitat equivalent a la facturació íntegra corresponent als anys 1983 i 1984. A la companyia FECSA, per la seva part, ha de satisfer-li 21.954.674 pessetes.

☆☆☆

Empresonen un metge de la Seguretat Social

El titular del jutjat d'Instrucció número dos de Barcelona ha decretat la presó provisional amb una fiança de dos milions de pessetes, de Carlos Carrete Pellicer, metge de la Seguretat Social, i processat per un presumpte delictes d'imprudència temerària. El metge va receptor a un malalt uns medicaments als quals aquest era al·lèrgic.

☆☆☆

L'Ajuntament de Santa Coloma de Gramenet deixa de cobrar 172 milions

Gairebé 172 milions de pessetes perdrà probablement l'Ajuntament de Santa Coloma, en no poder cobrar una sèrie de rebuts, factures i d'altres tipus d'impostos, per haver deixat passar més de cinc anys i haver prescrit. Aquesta quantitat de diners l'han pogut detectar els dirigents municipals ja que, per haver-se acollit l'Ajuntament, a la Llei de Saneja-

ment de les Hisendes Locals, s'està duent a terme una auditoria (condició imposada pel Ministeri d'Hisenda per poder-se acollir a l'esmentada llei) dels comptes de l'esmentada institució. En clarificar-se els comptes, imprescindible per dur a terme l'auditoria, s'ha pogut detectar que hi ha una quantitat elevada de rebuts i impostos que per unes raons o altres (no se sap quines) no s'han ingressat a les arques municipals.

☆☆☆

Atraquen un cec

Un invident que venia cupons de l'ONCE al carrer de Pujades de Barcelona va ser atracat per un home que li va robar nou mil pessetes, alguns cupons i la documentació. La víctima fou sorprès al seu quiosc per un individu que, després d'amenaçar-lo, va prendre-li l'americana i va fugir.

Espanya

Hi ha 24.000 ordinadors domèstics

A Espanya existeixen actualment uns 24.000 ordinadors domèstics en ús i hom preveu que l'any 1987 n'hi hagi 110.000, segons

un estudi elaborat per Sonimag. El valor del parc d'ordinadors instal·lat en aquests moments puja uns 1.800 milions de pessetes.

En l'esmentat estudi s'assenyala que el desenvolupament del comerç d'ordinadors domèstics a Espanya, començà amb l'aparició del denominat ZX-81, del qual es vengueren l'any 1981, en un mes, mil aparells.

"El Correu de la Unesco" s'editarà en euskera

"El Correu de la Unesco", publicació de l'organisme de les Nacions Unides, serà editat d'ací a poc en euskera, segons ha anunciat Joseba Arregi, conseller de Cultura del govern basc. Aquesta publicació, que també és editada en català, serà distribuïda, en la seva edició en euskera, a col·legis i centres culturals del País Basc.

☆☆☆

Gran Bretanya permetrà que els espanyols treballin i visquin a Gibraltar

El govern britànic ha acordat autoritzar que ciutadans espanyols visquin i treballin a Gibraltar segons publicà el periòdic londinenc "The Sunday Times", que considerarà aquesta mesura com una "important concessió". Aquesta decisió està orientada a fi que Espanya obri totalment la seva frontera amb la colònia britànica.

Món

Liberals i socialistes legalitzen la pornografia a Holanda

El parlament holandès aprovà amb els vots liberals i socialistes, una llei per legalitzar la producció i venda de material de caràcter pornogràfic.

☆☆☆

Continuen les explosions nuclears soviètiques

L'observatori de la Universitat sueca d'Upsala, detectà una explosió nuclear subterrània soviètica al mar de Bahrens, que és la dissetena durant l'any 1984. L'explosió tingué una magnitud de 6,2 graus en l'escala de Richter.

ARA MATEIX

Ronald Reagan i el lloc de la fe

Quan un home rep una pluja de vots tan aclaparadora com la que ha caigut sobre Ronald Reagan, la seva imatge pública esdevé una clau per al coneixement del poble que l'ha elegit. Una tal imatge respondrà més o menys a la realitat del personatge que la projecta —jo diria que, en una societat tan contrària als secrets com la nordamericana, més que menys—; i agradarà molt o poc als qui s'ho miren de lluny —aquí, segons les enquestes, més aviat poc... Però és la imatge amb la qual un poble, en aquest cas el dels Estats Units d'Amèrica, s'identifica. Avui, la imatge pública de Reagan és interessant perquè ens permet d'entreveure una mica l'ànima americana.

La campanya electoral que enfrontà Reagan i Mondale ha comportat un debat religiós poc habitual i força més seriós que la premsa d'aquí ha deixat entendre. La qüestió discutida ha estat si la religió té un lloc legítim en la vida pública o ha de restar en el clos de la consciència personal. Els contrincants s'han mostrat, tots creients: tan Reagan com Mondale, fill d'un pastor metòdista, i la catòlica Geraldine Ferraro, número dos del partit demòcrata.

Els demòcrates han mantingut dues posicions. Una, d'acusació a Reagan de fingir una religiositat que no té: "Els republicans, considerats el partit dels rics... han tingut una tradició sòlidament anticatòlica. Però una reelecció bé val una missa!..." L'altra, de defensa aferrissada de la privatització de la fe. Així, Modale ha dit: "Jo tinc la meua fe, però aquest és un assumpte personal meu. Amèrica és gran perquè la nostra fe és cosa de cadascú, entre la nostra consciència i el nostre Déu. No tenim cap necessitat de formular aquesta fe als ulls de tothom, mitjançant manifestacions polítiques que ens posen els uns contra els altres." ("Time", 24/9/84) I afegia, sobre l'avortament: "És un problema sobre el qual he pregat, però no puc aportar el meu suport a una esmena de la llei que es presenta com un test". (Idem) Geraldine, per la seva banda, ha declarat: "Al meu entendre, la fe és una matèria totalment personal i privada". "No podem imposar als altres les nostres conviccions religioses". I el també catòlic Cuomo ha arribat a confessar: "Jo accepto l'ensenyament de l'Església sobre l'avortament. Però, he d'imposar-lo amb lleis?"

Els republicans han insistit a tort i a dret en dos propòsits: promoure una esmena legal contra l'avortament i restituir la pregària a les escoles. Ja han aconseguit de fer passar pel Congrés una llei especial que permet als estu-

dants que ho desitgen de pregar junts a les classes, si bé després de l'hora de classe. Abonen, a més, l'expressió pública de la religió, com a fonament històric dels Estats Units i com a garantia de moralitat política, però sense identificar-se amb cap confessió concreta. Heus aquí algunes idees significatives expressades per Reagan durant la campanya. "La veritat és que moral i política són inseparables, i com que el fonament de la moral és la religió, la religió i la política van unides. Necessitem de la religió com d'un guia". (New York Times, 24/8). "No imposem cap religió al nostre país. No ho hem fet mai. No preferim un culte a un altre. No imposem cap creença. Però seria una metzina arrancar els fonaments teològics de la nostra societat". "L'Església —vull dir totes les esglésies, totes les creences— ha tingut una forta influència en el nostre estat. Els fundadors d'aquesta pàtria havien comprès que hi ha un ordre diví que transcendeix l'ordre humà... Jo crec que George Washington sabia que la ciutat de l'home no pot sobreviure fora de la ciutat de Déu i que la ciutat visible s'enfonsa quan se sostreu a la ciutat invisible" (idem).

Pel que fa a l'avortament, la polèmica ha estat dura, amb una notable intervenció de l'arquebisbe de Nova York, Mons. O'Connor. Als qui, amb Mondale, parlen de no imposar als altres les pròpies creences, molts americans responen: "Es com si un digués: estic personalment en contra de l'esclavitud i, a casa no la practiquem. Però no imposo el meu criteri: el país pot, si vol, promoure una llei que restauri l'esclavisme."

Un primer balanç d'aquesta polèmica —que continuarà sens dubte— ens porta a tres punts de reflexió.

1. Resulta sorprenent, vista d'aquí estant, la presència del tema religiós en unes eleccions americanes amb declaracions expressives de fe per totes dues bandes.

2. Entre nosaltres, convalsents del nacionalcatolicisme i neofits de les pràctiques liberals i seculars, cauen més bé, en principi, les posicions de Mondale que les de Reagan.

3. Però el vot americà ens avisa: la simple aplicació escrupulosa de l'ortodòxia secularista no resol la qüestió. Trobar el lloc de la fe en la societat no és gens fàcil. Esquivar el problema al·legant la discutible política social o la centroamericana de Reagan —que són una altra qüestió— seria defugir un gran tema de futur. Potser un dels grans debats d'aquest fi de segle.

J. Carrera Planas

Balança dels vint anys de reforma litúrgica

Ningú no és propietari de la litúrgia

El passat dia 28 d'octubre, diumenge, i a l'altar central de la basílica de Sant Pere de Roma, representants de l'episcopat mundial concelebraren l'Eucaristia amb el Papa. Commemoren l'esdeveniment, ara fa vint anys, en què el seu predecessor, Pau VI, havia promulgat en el mateix lloc el decret "Sacrosanctum Concilium" del Vaticà II sobre la litúrgia.

En l'homilia Joan Pau II va citar diverses vegades a Pau VI, com "el nostre predecessor i el nostre pare". "Cal que en la litúrgia — digué el Papa — Déu ocupi el primer lloc i que sigui després la font de la vida divina que ens ha estat comunicada". "La litúrgia —afegí— és la primera escola de la nostra vida espiritual" i és el primer do que nosaltres podem fer al poble cristià". Per altra banda, el Papa afirmà també que "l'home és cridat a esdevenir la veu de totes les criatures; d'aquesta vocació de l'home en el món visible, pren la seva inspiració la litúrgia de l'Església".

Les últimes paraules del Sant Pare foren una súplica a tot l'episcopat. "Estimats germans en l'episcopat i en el sacerdoti: que els fruits de la litúrgia es facin visibles en vosaltres i que us nodreixin constantment. La litúrgia és la ri-

quesa substancial de l'Església."

Una crida a la disciplina de l'Església

El dia abans, la tarda del dia 27, dissabte, Joan Pau II va participar, amb els presidents i secretaris de les comissions nacionals de litúrgia, a la commemoració, ara fa vint anys, de la promulgació del primer Decret del Concili Vaticà II, que fou sobre la litúrgia. El Papa pronuncià un discurs a l'assemblea reunida, en el qual féu una seriosa crida a la disciplina de l'Església i un advertiment sobre la importància dels lligams eclesiàstics de cada comunitat universal dels creients.

"La litúrgia — digué — no pot ser reduïda a un pur ceremonial decoratiu amb una llista de lleis i de preceptes freds de contingut, però tampoc no ha de reduir-se a aspec-

tes purament socials, com l'amistat, la joia de retrobar-se junts, l'atractiu del grup, descuidant la iniciativa de Déu que convoca els creients a escoltar la seva Paraula, que l'home ha d'adaptar a la seva manera de pregar primer i actuar després.

Ni el sacerdot ni els fidels són propietaris de la litúrgia

Un altre aspecte subratllat pel Papa fou la reforma de la litúrgia duta a terme pel seu predecessor. Un aspecte que ha d'acceptar-se com a positiu. I contra la reforma de Pau VI actuen "tant els que amb

resistències acullen malfiats la reforma i globalment els treballs conciliaris, com els que, insatisfets pels resultats obtinguts, introdueixen litúrgies arbitràries que ofusquen la Paraula de Déu". Encara assenyalava un tercer grup; "els que creen la seva pròpia litúrgia, oblidant que per naturalesa la litúrgia pertany a tota la comunitat eclesial i que són els pastors juntament amb els fidels els que han d'actuar perquè tot es desenvolupi en harmonia amb les directrius de l'Església.

Les valoracions i directrius exposades pel Papa han estat fetes després del balanç que el recent congrés de litúrgia han fet dels vint anys de reforma. Joan Pau II ha

insistit que "ni els clergues ni els fidels són els propietaris de la litúrgia, sinó servidors". "La fidelitat però, preveu també l'obertura i la disponibilitat a les adaptacions que l'Església mateixa permet i encoratja i quan estan en harmonia amb els principis fonamentals de la mateixa litúrgia, junt amb la cultura pròpia de cada poble i país".

El Papa acabà el seu discurs proposant l'equilibri, entre la Paraula de Déu i la de l'home, la jerarquia i els fidels, la tradició i el progrés, la llei, l'adaptació, l'aspecte individual i col·lectiu de la comunitat, el silenci i el cant coral.

F.G.

Declaracions del ministre polonès del Culte a "Il Tempo"

"L'assassinat del pare Popieluszko no ha trencat

el diàleg Església-Estat"

"El delictes Popieluszko no solament no ha trencat el diàleg entre l'Església i l'Estat, sinó que ha afavorit encara a una més gran relació", ha declarat al diari romà "Il Tempo", el ministre polonès per al Culte, Lopatka. Les relacions Església-Estat a Polònia són actualment, potser més que mai, el termòmetre, més sensible dels equilibris, esperances o inquietuds dels polonesos.

"És probable —afegeix el ministre Lopatka— que la intenció dels assassins del sacerdot i dels seus criminals instigadors fos danyar les relacions amb l'Església polonesa i universal, però donat que sobre crim com aquest, tenim una comuna valoració moral i política, les dues parts, en lloc d'allunyar-se s'han apropat més i l'intent de manipulació és un fenomen marginal. Seria excessiu parlar de grups que, dins del partit, es mouen convençuts que Jaruzelski condescendeix massa amb la Església; ni tan sols conec personalitats influents a Polònia que siguin contraris al concepte del diàleg entre l'Estat i l'Església, encara que hi hagi diferents opinions sobre situacions específiques. El pare Popieluszko s'havia convertit en punt de referència de l'activitat anticomunista a Polònia. I cal dir que trobava en la seva activitat el suport d'alguns alts exponents de

l'Església. Nosaltres hem protestat per les seves activitats antiestatals, però no acceptem una responsabilitat moral pel que ha passat".

Segons el ministre, "El capdavanter assassí i els seus còmplices actuaren privadament, en contra de les directrius i ordres rebudes. Existeixen entre nosaltres i l'Episcopat negociacions en curs. No hi haurà acceleració ni fre. Discutim sobre l'estatus jurídic de l'Església; hem de superar l'obstacle de la legalització d'algunes institucions científiques i didàctiques de l'Església, però l'important és que hi hagi voluntat d'acord i, per part nostra, hi és".

Les paraules pronunciades per Joan Pau II, després de l'assassinat del sacerdot estaven carregades de sàvia responsabilitat i la nostra valoració és totalment positiva. El Papa s'expressà contra la desestabilització de Polònia".

Les declaracions fetes a Franco Venturini conclouen amb la pregunta: "Si l'estabilitat s'identifica amb Jaruzelski, ¿el general és avui més fort o més feble que fa dues setmanes? I el ministre conclou: "Cal recordar senzillament que no existeix a Polònia alternativa a Jaruzelski. Si és més o menys fort, és qüestió d'opinions. Nosaltres confirmem la nostra voluntat de tendir a una contínua majoria de les relacions amb l'Església. És un procés difícil, a llarg termini; cal comptabilitzar dues tradicions i sistemes de pensament diferent, però els nostres propòsits són fermes i també l'Església ha demostrat en la història que sap adaptar-se a la realitat".

Residència Geriàtrica Bon Viure

Estem a Horta, en una torre amb jardí, alimentació adequada, calefacció, ascensor, sala repòs, control sanitari i teràpia humana. Estades per sempre, i per convalsccències. Poques places. Tel. 427 44 53.

Jerzy Popieluszko

VATICÀ DIA A DIA

Nomenat un Arquebisbe Apostòlic a Bucarest

La Santa Seu ha nomenat, per primera vegada des de la segona guerra mundial, administrador apostòlic a Bucarest (capital de Romania) a monsenyor Ioan Robu, de quaranta anys. Amb aquest nomenament, la situació de les sis diòcesis catòliques romaneses de ritu llatí és la següent: una sola, la d'Alba Julia, està coberta a ple títol per un bisbe, monsenyor Antal Jakab. De les altres cinc diòcesis, totes vacants, tres són confiades a simples sacerdots amb responsabilitats de bisbe. La de Bucarest es trobava vacant des del 1954 (el seu bisbe), monsenyor Alexandru Cisar, fou empresonat l'any 1948) i serà atesa per l'administrador apostòlic ara nomenat. Una altra diòcesi, la de Satumare, està completament "desguarnida" de la mateixa manera que ho són les altres cinc diòcesis catòliques de ritu bizantí i les de ritu armeni.

Defensa dels valors espirituals europeus

"La promoció d'una estructura comunitària i la seva defensa depèn també dels valors morals i espirituals", va dir Joan Pau II als tres-cents participants de la sessió extraordinària de l'Assemblea de Parlamentaris de la Unió d'Europa Occidental (UEO).

Joan Pau II recordà que els valors de la civilització en les diferents cultures de la gran Europa

són cristians. Va esmentar entre aquests valors el respecte de la llibertat i dels drets fundamentals de l'home, de la seva vida, de la seva consciència i de les seves necessitats espirituals, de la vocació de la família, d'una participació democràtica autèntica en els afers de la ciutat i la nació, inseparables de la recerca de la justícia i del bé comú, de la preocupació pels pobres, el rebuig de la violència, el servei de la dignitat humana que Déu mateix garanteix.

Va afirmar que el cristianisme ha donat als pobles d'Europa l'amor cap a aquests valors, malgrat els fracassos i les debilitats humanes i que el cristianisme pot encara actualment complir aquest servei. Per acabar, afirmà que "la civilització que estimen els països d'Europa serà forta, si se la sap defensar des de l'interior, si guarda la seva ànima, si posa els mitjans per consolidar aquestes conviccions i educar en el sentit d'aquests imperatius: una tasca —va dir— que concerneix a tots els homes de bona voluntat".

Descoberta una carta inèdita de sant Josep de Calassanç

Una carta inèdita del fundador de l'Orde dels Escolapis, Sant Josep de Calassanç, fou trobada en un convent d'aquesta Congregació a Viena, segons informaren fonts de la diòcesi vienesa. L'històric document fou trobat fa poc durant els preparatius per a l'exposició commemorativa sobre aquest sant i està datada del 17 de desembre

del 1619. La missiva fou descoberta darrera una altra que estava emarcada en un quadre cobert amb cristall. A la seu central dels escolapis, a Roma, hi ha unes cinc mil cartes de Sant Josep de Calassanç.

Bisbe negre nomenat arquebisbe de la Ciutat del Cap

Per primera vegada, un bisbe de raça negra ha estat nomenat arquebisbe de Ciutat del Cap, metròpoli sud-africana on hi ha en vigor la llei racial de "l'apartheid". El papa Joan Pau II ha nomenat monsenyor Stephen Naidoo, de quaranta set anys, fins ara bisbe auxiliar del cardenal Owen McCann, per succeir-lo, quan presentà la seva renúncia per raons d'edat.

El Papa recorda els morts a causa de la violència

"No és amb la violència, sinó amb l'amor com es construeix un futur digne de l'home", recordà el papa Joan Pau II en evocar, la

vigília del dia dels difunts, a tots els morts a causa de la violència. Es va referir a ells després de resar "L'Angelus" del migdia, davant milers de fidels congregats a la plaça de Sant Pere. "Per desgràcia són molts —va afegir— i en moltes regions del món; el cor s'oprimeix quan hom pensa en tanta sang, en tants sofriments i llàgrimes".

Joan Pau II esmentà les morts violentes d'aquests últims dies, la de Indira Ghandi, assassinada a Nova Delhi, la del sacerdot polonès Jerzy Popieluszko, l'assassinat del qual ha commogut el món; les de diferents persones que trobaren la mort en les recents agitacions de Xile; les víctimes de la repressió a Sud-àfrica, Líban i totes les nombroses víctimes de la violència en molts d'altres països d'arreu del món.

Un missatge del Papa al poble xinès

El cardenal Jaume Sin, arquebisbe de Manila, ha arribat a Xina per a una visita de onze dies de duració, de caràcter privat, amb la finalitat de visitar els seus familiars

i el poble on va néixer el seu pare. A la seva arribada a Pequín ha afirmat que és portador d'un missatge d'amor al Papa per al Govern xinès i que ve com "un missatger de pau i pont d'amistat". Encara que afirma que no ve a Pequín a tractar de les relacions entre Xina i el Vaticà, afegeix que agrairia tenir l'oportunitat de reunir-se amb els líders del Govern xinès i que "en el transcurs de les converses podríem abordar l'afet".

Monsenyor Vilnet reelegit president de l'episcopat francès

Monsenyor Jean Vilnet, bisbe de Lille, de 62 anys i monsenyor Albert Decourtay, arquebisbe de Lió, de 61 anys, han estat reelegits per a un nou mandat de tres anys en els càrrecs de president i vice-president de la Conferència Episcopal francesa, respectivament. La seva elecció se celebrà durant l'assemblea plenària de l'episcopat, que reuní fins el 29 d'octubre passat a dos-cents delegats i cent-diu bisbes.

En el centre de la fotografia, Josep Urdeix, diaca permanent de la diòcesi de Barcelona, en la missa televisiva que celebra el Rnd. Joaquim M.ª Martínez Roure.

Congrés Internacional a Rastadt, Alemanya Federal

Diaques permanents

Del 23 al 26 del passat mes d'agost s'ha celebrat un Congrés Internacional de diaques permanents, a Rastadt (República Federal d'Alemanya). El congrés ha treballat el tema: "Diaconat": Ministeri en el món modern. Quina és la contribució dels diaques en el testimoni de l'esperança dels cristians en aquest món modern? Han participat un total de 140 congressistes, procedents de 12 països d'Europa, Àfrica i Amèrica.

Durant les jornades, amb l'estudi del tema i els intercanvis personals i per grups nacionals, s'ha anat constatant la progressiva restauració del diaconat permanent al si de l'Església catòlica i la clarificació i projecció de les seves funcions pastorals, íntimament relacionades amb la gran diversitat de circumstàncies socials i culturals. En aquests moments, el nombre de diaques permanents en el món supera la xifra de 10.000, la majoria dels quals són casats i proporcionalment els trobarem en una de cada cinc diòcesis de l'Església. Cal recordar que la decisió de

restaurar el diaconat com a grau permanent del ministeri ordenat depèn de cada bisbe, encara que prèviament les conferències Episcopals han d'obtenir el vist-i-plau de la Santa Seu per introduir-lo en el propi país.

Generalment, la restauració del diaconat permanent és lenta i no uniforme, ja que depèn, com és natural, de les necessitats i projectes pactorals de cada bisbe.

Podem afirmar que a Espanya som encara en els primers temps d'aquesta restauració, comptant-se actualment un total de 25 diaques permanents, que corresponen a les diòcesis de Barcelona (11), Màlaga (7), Sevilla (2), Madrid (2), Sogorb-Castelló (1), Granada (1) i Mallorca (1), encara que en aquestes i en d'altres diòcesis hi ha grups de candidats en període de preparació per al ministeri.

El Centre Internacional del Diaconat s'autodifineix com "una comunitat de treball per a la promoció del diaconat permanent al si de l'Església catòlica", és una iniciativa lliure, gestio-

nada per laics, diaques, sacerdots, teòlegs i bisbes de tot el món, en contacte amb els organismes competents de la Santa Seu i les Conferències Episcopals, i en el camp ecumènic col·labora amb les associacions de diaques de diverses Esglésies cristianes i en la reflexió conjunta que s'està duent a terme sobre el tema dels ministeris. El CID està dirigit per un comitè internacional de quinze membres, que actualment procedeixen de deu països diferents, en la seva última assemblea general celebrada a Rastadt simultàniament amb el congrés, ha estat elegit membre d'aquest comitè un diaca permanent de la diòcesi de Barcelona. La seu actual del CID es troba a Friburg de Brisgòvia (Alemanya Federal).

En l'homília de l'Eucaristia de cloenda del congrés, l'arquebisbe de Friburg, monsenyor Paul Wehrle, exhortà els assistents a continuar treballant al servei de l'Església i de tots els homes i a fer present en el món l'esperit de "diaconia" amb el qual Crist va viure entre nosaltres.

Acord sobre el conflicte austral

El passat 18 d'octubre es va establir el text de l'acord assolit entre les delegacions de la República Argentina i de la República de Xile, per a la solució del conflicte austral. A tal efecte fou subscripta la següent Acta:

En la "Casina" Pius IV de la ciutat del Vaticà, a divuit dies del mes d'octubre de mil nou cents vuitanta quatre, el senyor cardenal secretari d'Estat, Agostino Casaroli, assistit per S.E. Monsenyor Gabriel Montalvo y monsenyor Faustino Sainz Muñoz, fa lliurament als Caps de les Delegacions de la República Argentina i de la República de Xile, respectivament els senyors ambaixadors Marcelo Delpech i Ernesto Videla, de sengles exemplars del text, annexos, I i II i

cartes I, II, III i IV, definitius i autèntics, de l'Acord per a la solució del conflicte austral, el qual expressa les plenes coincidències que gràcies a la mediació de la Santa Seu, han estat aconseguïdes. Un tercer exemplar queda en poder de la Santa Seu.

Els Caps de les Delegacions de Xile i d'Argentina reiteren en nom dels seus respectius governs, el seu agraïment a Sa Santedat Joan Pau II per la insigne gestió mediatadora, la qual continuarà fins a l'entrada en vigor del Tractat corresponent.

Signen la present Acta, Sa Eminència el cardenal Agostino Casaroli i els ambaixadors senyor Ernesto Videla i senyor Marcelo Delpech.

Ernesto Videla (Xile), Agostino Casaroli (Vaticà) i Marcelo Delpech (Argentina) es feliciten després de la signatura de l'acord.

Centre d'Estudis Pastoral.— Ha organitzat un **Curs Bàsic de Pastoral de Joves.** Han començat aquest novembre i continuarà els dies sabtes alterns fins el 18 de maig, de 10 a 1. Va destinat a tots els qui treballen en l'animació pastoral de grups joves. L'organitzen la Delegació de Pastoral de Joventut de l'arquebisbat de Barcelona i el Centre d'Estudis Pastoral. Inscripcions: c/ Rivadeneyra, 6, 3er., 08002 Barcelona. Tel. 317 48 58.

Casal del Mestre. Festivitat de sant Josep de Callassanç.— El dia 27 de novembre celebrarem la festivitat de sant Josep de Callassanç, Patró del Magisteri. A les 11 del matí l'Associació Catòlica de Mestres honorarà el seu Patró amb una Eucaristia a la Capella del c/ Llúria, 15 (Jesuites), celebrada pel P. Antoni Udina S.J., mestre i fill de mestres. A les 12, al Casal, col·loqui sobre les nostres activitats i comentari sobre les Aparicions de Fàtima. Com a cloenda, aperitiu obsequi de l'Entitat. Us esperem a tots: sòcis, amics i simpatitzants.

Adoració diurna Real Perpètua Universal al Sm. Sagrament.— Convoca els seus associats i simpatitzants a la parròquia de Sant Eugeni I, Papa, c/ Comte Borrell, 303, el dia 29, a les 5 de la tarda, per assistir a la meditació, a càrrec de Mn. Francesc d'A. Camps, i l'Eucaristia presidida pel consiliari Mn. Àngel Martínez.

Fraternitats de Betània (Carles de Foucauld).— Dia 25 de novembre, Desert (Recés). c/ Trafalgar, 70, 1er. 1.ª, de 10 a les 19. Tema: "Déu i els seus Noms", a càrrec de Josep Llunell Vilarrò, de l'Oratori de Sant Felip Neri. Informació: tel. 302 71 77.

☆☆☆

GIRONA

Cursets de Cristiandat. Ultraia Comarcal a Bordils.— Se celebrarà el dia 23 de novembre, a l'església parroquial, a les 10 del vespre. Es una trobada de cristians a la qual tothom hi és invitat.

Curset de Cristiandat. Del dia 28 al 31 de desembre,

a la Casa d'Espiritualitat de Banyoles. Com sempre, tothom qui ho desitgi, hi pot participar.

Escola de l'Esplai. Bisbat de Girona.— c./ Plaça del Vi, 2. "Casa Carles", 17004 Girona. Tel. 20 27 91.

Cursos de Monitors i Caps, 1984/1985. Se celebraran els mesos de desembre i gener, en règim intensiu. Igualment els Cursos de "Caps. 1er. Cicle" i "Caps. 2on. Cicle" se celebraran el gener, febrer i març. El 1er. a Can Costa (Taalà) i 2on a Sant Medir i a Can Costa.

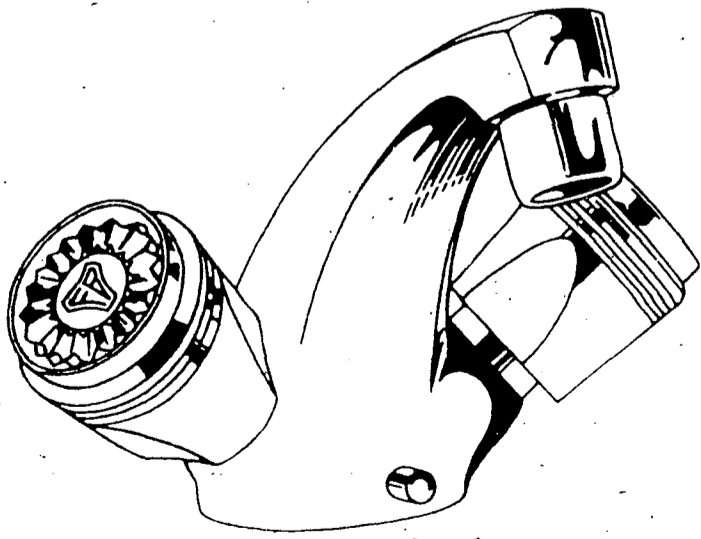
Curs Monogràfic de Tècniques.— "Descobrim la mà". Tindrà lloc el dia 8 de desembre d'enguany, a partir de les 10 del matí fins a la nit (amb possibilitat de quedar-se a dormir i esmorzar el dia 9. Lloc: Casa de Colònies de Fiojà. Professora: Montse Vallès. Per informació i inscripcions: Secretaria de l'Escola, dimarts i dijous, de 6 a 2/4 de 8; dissabtes de 10 a 1 del matí.

"Els oients de RÀDIO MANRESA poden escoltar cada diumenge a les onze del matí, la Santa Missa que se celebra al Monestir de Montserrat.

La transmissió, que té lloc per Ona Mitja, a la Freqüència del 1521 KHz. ha assolit una gran audiència des de diversos indrets de Catalunya".

Trianón N

UNA GRIFERIA DE ALTA CALIDAD Y GRAN LUJO QUE SE SUMA A LOS YA ACREDITADOS MODELOS MARBO, CRISTALIA Y BLUE-STAR

Sr. Instalador
Solicitenos
cuanta informacion
precise

De venta
en almacenistas
de saneamiento.

FELIU BOETS S.A.
GRIFERIA NOBLE

Avda. de Roma, 137 Tel 253 83 20 BARCELONA 11

18 Novembre 1984

DIADA DE "GERMANOR"

VERS EL FINANÇAMENT
SOLIDARI
DE L'ESGLÉSIA
A CATALUNYA

Entre tots
hem de sostenir
la nostra Església

DIÒCESIS
DE BARCELONA, GIRONA, LLEIDA,
SOLSONA, TARRAGONA, TORTOSA,
URGELL I VIC

**REGALEU
UNA VIDA**

Es a les nostres mans
decidir una cosa tan
important com és la vida
humana.

Gràcies a aportacions de
persones com Vós s'estan
finançant més de 500 projectes de
desenvolupament, un dels més cabdals

és dut a terme i dirigit per Vicenç Ferrer a l'Índia.
Escriviu-nos i us explicarem com amb pocs diners es pot
fer un miracle per vencer la fam, la malaltia i la misèria.

**Ajuda
en
Acció**

Nom _____

Domicili _____

Ciutat _____

C/ Bertrán, 42 Barcelona-23 Telf. 212 47 99
Declarada d'UTILITAT PÚBLICA.

Ajuda en acció us agraeix la inserció gratuïta d'aquest anunci.

Diccionari Regina

d'us del català

Alfons Tarrida i Muntaner. Emili Pascual i Ferrando

— Un diccionari molt pràctic, que vol superar les limitacions dels vocabularis de barbarismes que són llistes de paraules.

— És alhora un vocabulari d'incorreccions, un diccionari català-castellà/castellà-català, un diccionari de sinònims.

— Molta informació sobre els mots: definicions, règim gramatical, sinònims, abundants exemples, normes d'us, relacions de significatiu, etc.

— Una completa llista de gentilicis amb el nom de molts llocs dels Països Catalans i dels Estats i Nacions de tot el món.

— Un completíssim vocabulari català-castellà de vegetals i d'animals.

Cartoné. 1.2x17 cms. 608 pàgines.

PVP, 1.200 ptes.

DE VENDA A LLIBRERIES

Editorial Regina - Mallorca, 87-89 - Barcelona/29.

URGELL

Amb l'enaltiment del pare Manyanet a la glòria dels beats

El 25 de novembre, festa urgellenca a Roma

LA SEU D'URGELL.— El proper diumenge dia 25 de novembre el Papa enaltirà el P. Manyanet a la glòria dels beats. Josep Manyanet i Vives és un cristià estretament vinculat a la nostra Església d'Urgell.

Naixé a Tremp el dia 7 de gener del 1833 i el mateix dia va ser batejat a la col·legiata de Nostra Senyora de Valldeflors. Com tots els fills de llar cristiana aprengué a resar a la falda de la seva mare. A l'escola de Tremp recità les beceroles. L'alumne prometia i va merèixer que el sacerdot Valentí Lladós tingués cura del jove Josep i li donà lliçons a casa seva. També va ser iniciat en el solfeig.

El bisbe Caixal li paga els estudis

Va fer el batxillerat a Barbastre, però aprofitava les vacances per a conèixer les muntanyes del Pallars i fer treballs de fusteria a l'estil dels muntanyencs. Després de cursar tres anys de filosofia a Lleida, es traslladà a la Seu d'Urgell per estudiar teologia al seminari. El bisbe Caixal cospà aviat les

qualitats del seminarista i, considerant les seves dificultats econòmiques, l'acollí al palau com a familiar i li pagà els estudis.

El 9 d'abril del 1859 va ser ordenat prevere a l'església de la Mare de Déu dels Dolors de la Seu d'Urgell i el 15 del mateix mes celebrà la primera missa a la capella del palau episcopal. El bisbe li atorgà un benefici a la col·legiata de Tremp i el nomenà majordom, administrador general dels béns de la mitra i bibliotecari del seminari. El seu biògraf, el P. Cebrià Baraut, benedictí del Vilar de Cabó, escriu: "Els cinc primers anys de sacerdoti (1859-64) transcorreguts sota la direcció i el mestratge del bisbe Caixal contribuïren en gran manera a acabar de configurar el caràcter i la personalitat del jove prevere".

Primer col·legi a Tremp

Amb la idea de fundar una congregació religiosa dedicada a la formació dels joves,

deixà tots els càrrecs i el 1er. de setembre del 1864 obria les portes del primer col·legi manyanetenc en els baixos d'una casa de Tremp. Més tard, de forma provisional, exerciria la regència de la parròquia.

Aquesta és la llavor de l'arbre exuberant dels Fills de la Sagrada Família que des de la Conca de Tremp estendria la seva branca a Barcelona, Fraga, Canet de Mar, Cambrils, Reus, Blanes... Més tard brotaria la branca femenina, les Filles de la Sagrada Família de Natzaret.

L'espiritualitat senzilla de la Casa de Natzaret inspirà tot l'obra del P. Manyanet, la qual resta palesada en les dues fundacions religioses i en els llibres d'espiritualitat, i té la seva més sublim expressió en el temple de la Sagrada Família, de Barcelona, obra gaudiniana de la que Josep Manyanet en fou promotor. La seva beatificació serà una festa de tota l'Església d'Urgell.

A. M.

Padre Manyanet.

BARCELONA

Reunió del Consell Pastoral de Barcelona

Prioritat absoluta al treball en totes les formes de marginació

BARCELONA.— S'ha reunit el Consell pastoral diocesà de Barcelona, presidit pel Cardenal-Arquebisbe, Dr. Narcís Jubany.

La sessió, que es perllongà des de les deu del matí fins les set de la tarda, tractà de tres temes principals. El primer, un estudi de la marginació en les seves diverses formes i dels camins de resposta davant una sèrie de situacions d'emergència que apareixen com a conseqüència de la crisi econòmi-

ca que pateix el nostre món. Es continuà, amb aquest tema, la línia de treball del Consell, pastoral durant el curs passat que va culminar amb l'aprovació, en el mes de juny, d'un document que, sota el títol "Els laics en l'Església i en el món" insisteix en la prioritat absoluta de l'atenció a totes les formes de marginació. La difusió d'aquest document va ésser el segon del temes de la sessió de treball.

Finalment, i en resposta al que

havia estat sol·licitat per membres del Consell, el Dr. Josep M.ª Rovira i Belloso va presentar una breu anàlisi i comentari del recent document de la Sagrada Congregació per la Doctrina de la Fe, sobre la teologia de l'alliberament.

El Consell pastoral diocesà, creat l'any 1981, després de l'Assemblea diocesana, està format per 120 membres, la majoria laics, que representen la totalitat de la diòcesi.

Jornades interdisciplinars de l'Àbit Maria Corral

"Obrir camins als joves"

BARCELONA.— Ha despertat un gran interès la convocatòria d'unes Jornades Interdisciplinars que organitza l'Àbit d'Investigació i Difusió Maria Corral i que se celebraran a la Caixa de Barcelona, Diagonal, 530, durant els dies 29, 30 de novembre i 1 de desembre.

Hi participen com a ponents José L. Aranguren, catedràtic emèrit d'Ètica de les Universitats de Sta. Bàrbara a EE.UU. i

Madrid. Lluís Folch i Camarasa, professor emèrit de la Universitat de Barcelona i psiquiatre del Tribunal Tutelar de Menors de Barcelona; Josep M. Lozano, professor de Filosofia de la Universitat de Barcelona; Alfred Rubio de Castarlenas, metge; José Luis Sampedro, catedràtic d'Estructura Econòmica i escriptor. Durant la tarda del dissabte se celebrarà una taula rodona amb la participació del Conseller de Treball,

Oriol Badia; el Director General de la Joventut, Enric Puig; el President de FUSIC, Santiago Guillén; el Director General d'Esports, Josep M. Vilaseca i Pilar Ferreiros, pedagoga.

Totes les persones que desitgin formalitzar la inscripció, poden dirigir-se a la secretaria de l'ÀBIT D'INVESTIGACIÓ I DIFUSIÓ MARIA CORRAL, Carrer Roger de Llúria, 86, 1r. 2.ª 08009 BARCELONA.

LLIBRERIES ON PODEU ADQUIRIR EL LLIBRE:

"L'EVOLUCIONISME, AVUI"

de Francesc Nicolau

LLIBRERIA CLARET Roger de Llúria, 3
LLIBRERIA LA HORMIGA DE ORO Av. Portal de l'Àngel, 3
LLIBRERIA BALMESIANA Duran i Bas, 9
LLIBRERIA SIGNE Mallorca, 301
LLIBRERIA AMICS DEL CATECISME Comtal, 27
LLIBRERIA ONA Gran Via de les Corts Catalanes, 654
LLIBRERIA ANTICH (La Seu)
LLIBRERIA VOLTES (Tortosa)
LLIBRERIA FREGOLA (Lleida)
LLIBRERIA VyP (Tarragona)
LLIBRERIA IMPRENTA DACHS (Solsona)
LLIBRERIA LES VOLTES (Girona)

I també a CATALUNYA CRISTIANA

En pròxims números ampliarem aquesta relació de llibreries arreu de Catalunya.

PERE ROVIRA

GRANS VINS I BRANDY

GIRONA

En el decurs de l'homilia de la Festivitat de Sant Narcís

Monsenyor Camprodon denuncia la manca

de solucions polítiques per a la crisi

GIRONA.— El bisbe de Girona, monsenyor Jaume Camprodon, va presidir la missa concelebrada el dia 29 d'octubre a l'església de Sant Feliu amb motiu de la festa del patró de la ciutat, sant Narcís: En la seva homilia va recordar unes frases del poeta, Josep Carner, que parlen "d'una ciutat agemolida als peus d'uns turons, solcada per quatre rius, voltada d'arbredes i horts..." Tot seguit es referí al recent debat parlamentari sobre l'estat de la Nació en el qual es denuncià una vegada més una sèrie de problemes greus que afecten al nostre país, com l'atur, la crisi, la inseguretat ciutadana, etc.". Monsenyor Camprodon afirmà que "tenim unes estructures socials, i el que és pitjor, unes estructures mentals, que són incapaces de donar una sortida de cara a un futur esperançador, sigui quina sigui la ideologia política que estigui en el poder".

El bisbe afegí que "l'experiència demostra que les ideologies socio-polítiques clàssiques no ens poden portar a una societat satisfactòria per a l'home que està naixent amb la revolució de la tècnica". I remarquè que "aquesta societat es pot preparar i s'ha de preparar amb una actitud socio-política concreta, però no amb un dogmatisme polític fixat per endavant".

"Tenim unes estructures socials, i el que és pitjor, unes estructures mentals, que són incapaces de donar una sortida de cara a un futur esperançador", afirmà, clar i net, el bisbe de Girona.

No es pot aixecar l'ètica des de l'ètica

Monsenyor Camprodon es referí també a la situació moral del país, dient que "sovint ens lamentem que els costums es deteriorin i que el teixit de la moral en els contractes professionals es desfaci". Però advertí que "més d'un cop ens descobrim menys exigents amb nosaltres mateixos que no ho erem en temps passats i ens trobem instruments inhàbils per a la reforma seriosa que es

necessita".

El bisbe de Girona afirmà que "la moral no es recupera des de la moral, com els qui han substituït la moral per l'ètica no aixecaran l'ètica des de l'ètica".

En aquest sentit digué que "la recuperació ha de venir de l'estima sincera a la persona, que abraçi les seves aspiracions humanes més profundes i que doni sentit al sacrifici que això comporti". I afegí que "aquesta idea-força per als cristians és més que un pensament: és una persona, Jesu-

cris, l'enviat del Pare a il·luminar els que viuen a la fosca, a les ombres de la mort, i a guiar les nostres passes per camins de pau".

Monsenyor Camprodon acabà la seva homilia amb aquestes paraules: "Mentre no posem una visió nova de l'home i de la fraternitat universal ens mourem en un carreró sense sortida; s'iniciarà, tard o d'hora, una resposta a la crisi que patim però serà per a conduïr-nos a una de nova perquè l'home continuarà fixat en els seus esquemes egoistes". I

afegí: "Sapigueu que l'Església que és a Girona, des del seu esforç de fidelitat a l'Evangelí, està disposada a continuar, com fins ara i més si és possible, la seva col·laboració per edificar una ciutat i una societat habitable per a tota persona de bona voluntat".

Aquest any l'església de Sant Feliu es veié molt concorreguda, potser més que en anys anteriors per la diada de Sant Narcís. I foren centenars els gironins que acudiren a venerar la reliquia del Patró i a recollir el cotó beneït, apropiat pel mal d'orella.

Trobada d'animadors de cant litúrgic a Banyoles

Els propers dies 10 i 11 de novembre es va celebrar a la Casa Missió de Banyoles una Trobada General d'Animadors de Cant per a la Litúrgia, organitzada pel Secretariat de Pastoral del Bisbat de Girona. Els actes van començar el dissabte a les quatre de la tarda, i se celebrà un concert a l'església parroquial dels Turers a les 10 de la nit per la coral Lavínia, de Barcelona.

Al dia següent es va celebrar una sessió de treball i una taula rodona sobre la participació del poble en el cant litúrgic. A la una el bisbe presidí l'Eucaristia a la mateixa església dels Turers.

M.C.

Punts d'estudi sobre la història de Catalunya del 1936 al 1939 (1)

La Revolució político-social que s'implantà al nostre País (parlem concretament de Catalunya) el 19 de juliol del 1936, inicià un segon període polític de la República espanyola. La primera etapa la situarem del 14 d'abril del 1931 al 18 de juliol del 1936.

Entre les principals característiques polítiques d'aquella Revolució podem assenyalar les següents: 1.ª Incautació i col·lectivització de totes les empreses i fonts de riquesa. Els patrons o empresaris foren foragitats a mort, com també gran nombre de tècnics i directius, i alguns dels obrers més fidels a l'empresa. Els que pogueren salvar llur vida, s'exiliaren.

2on.- Anul·lació i supressió de l'oposició política, en tots els Ajuntaments de Catalunya, en el Parlament de la Generalitat i en tots els centres de govern. Els polítics dits de "dreta" o de tendència religiosa, foren perseguits a mort. Per por de ser detinguts no es presentaren més en cap lloc públic, i buscats també en els seus propis domicilis, s'amagaren en cases d'amics, en la ciutat, o fugiren a les muntanyes.

3er.- Incautació de les escoles catòliques. I de tots els edificis religiosos, impremtes, diaris, revistes i locals socials de l'Església. També fou incautat el patrimoni dels partits polítics, i centres culturals i recreatius no addictes al Front Popular.

4art.- Assalt a foc i a destrucció de tots els temples de Catalunya. Ofensiva que causà la destrucció irrecuperable d'importants tresors arquitectònics, pictòrics i literaris, joies de la Pàtria, i símbols de la Fe d'un Poble.

A partir del 19 de juliol del 1936 en cap temple de Catalunya se celebrà culte públic religiós, ni en els controlats directament per la Generalitat. I la major part de les esglésies (destruïts els altars i les imatges) els ajuntaments i els sindicats, que en tenien el control, les transformaren en magatzems, cooperatives o sales de diversió.

Les primeres i més significatives víctimes d'aquella Revolució foren els bisbes, sacerdots, religiosos i religioses, i escollida joventut i pares de família, apòstols de l'Església. Única acusació; el seu ministeri i Fe.

Molts d'ells foren sorpresos en les pròpies parròquies o en cases de bona gent que els amagaven. Els detinguts, eren immolats i avui, els catòlics, els tenim per "màrtirs de la Fe". No sense raó diem que aquell trienni és el Divendres Sant de l'Església Catalana.

5è.- El poder judicial fou usurpat pels Comitès locals i comarcals del Front Popular. Per exemple; el nostre Cardenal Vidal i Barraquer fou detingut sense ordre judicial i per persones armades que no tenien cap autoritat legal ni constitucional per fer-ho. Sofrí a continuació, l'interrogatori i el veredict d'un Comitè format per elements de tots els partits polítics del Front Popular de Montblanc, des de l'Esquerra Republicana fins al POUM i la CNT.

Un altre interrogatori semblant, Déu sap amb quines circumstàncies, un altre comitè decretà la mort del Bisbe Auxiliar de Tarragona, Dr. Borràs.

I així ompliríem pàgines i més pàgines relatant interrogatoris i condemnes. No podem oblidar el del Bisbe de Barcelona Dr. Irujo immolat el desembre del 1936.

Estimat lector; vos mateix podeu jutjar amb què s'assembla el règim descrit amb una República constitucional.

Amb la història a les mans, i ben serenament, hem de qualificar la República d'aquell segon període, il·legal, antidemocràtica i anticonstitucional.

La bandera catalana que enarborava un infant que algú (de grat o per força) va dibuixar en uns cartells de propaganda que invitava el poble durant la guerra civil, a "lluitar per la llibertat" era un ofensa als milers d'infants catalans que havien perdut la LLIBERTAT de tenir una escola religiosa, que no podien estimar Catalunya a través de la cultura religiosa, la primera font d'instrucció i formació patriòtica, perquè tots els temples eren vexats. Que portaven dol dels seus mestres i vicaris fugitius, i qui sap si més d'un d'ells, víctimes mortals de la incomprensió, de la demagogia i del sectarisme.

No és estrany que els pares i els germans grans d'aquells infants, si els era possible, no s'incorporessin a les files de l'exèrcit "republicà" quan eren reclutats forçosos per les lleves que el Govern cridava, i desertessin a les muntanyes pirinenques o a Andorra.

Francesc A. Picas

SOLSONA

Nou Consell

del Presbiteri

SOLSONA.— Definitivament han estat fet públics els noms dels preveres i religiosos que componen el nou bisbat de Solsona, del qual parlava l'editorial del Full Diocesà del dia 9 de setembre. Dit Consell, per cert, ja va celebrar la reunió constitutiva sota la presidència del bisbe Miquel el dia 17 del mateix mes. Com dèiem en aquell editorial, preguem per ell i disposem-nos a secundar-lo, mentre esperem que en un futur no molt llunyà s'arribi a constituir també el Consell Diocesà de Pastoral. Els membres del nou Consell del Presbiteri són els següents, per ordre alfabètic: després del senyor bisbe Miquel Moncadas i Noguera; Ramon Alsina i Santandreu (membre nat), Joan Bajona i Pintó (elegit, Llobregat sud), Antoni Balcells i Trepal (nomenament episcopal), Ramon Barniol i Roca (elegit, Segarra), Lluís Calveras i Bertran (nomenament episcopal), Joan Camps i Tomàs (elegit, Solsonès), Josep M.ª Casafont i Fornells (elegit, Cardener), Josep M.ª Codina i Plensa (elegit Religiosos Urgell-Segarra), Antoni Comellas i Cunill (nomenament episcopal), Ricard Cots i Massana (elegit, Segarra), Jaume Fontseca i Planell (elegit, Religiosos Solsonès-Llobregat), Josep Garriga i Sampons (nomenament episcopal), Manuel Guiu i Roca (membre nat), Antoni Guixé i Vila (elegit per tot el bisbat), Jesús Huguet i Serrano (elegit per tot el bisbat), Josep Malé i Casafont (elegit, Urgell), Fermí Manteca i Rodríguez (nomenament episcopal), Ignasi Montraveta i Cinca (membre nat), Joan Oliva i Cantó (elegit Cardener), Lluís Planas i Vilella (nomenament episcopal), Josep M.ª Santcliments i Torres (elegit, Solsonès), Ermengol Segarra i Subirana (elegit per tot el bisbat), Lluís Solsona i Bernat (membre nat), Josep Vila i Boixader (elegit, Urgell), Ramon Viladés i Llorens (elegit, Llobregat sud), Camil Viladrich i Casas (elegit, Llobregat nord) i Lluís Villaró i Argerich (elegit Llobregat nord).

Hi ha creat un Centre Parroquial de gran volada

Mn. Josep Fíguls, propagador al Brasil

del pensament claverià

VERDÚ.— Mossèn Josep Fíguls, és un sacerdot del bisbat de Solsona, que recent ordenat, fou destinat a Verdú com a coadjutor de la parròquia.

Devien ser pels anys 50, i durant els dos anys de convivència amb els verdunins, va desenrotllar tan intensa tasca apostòlica entre la gent gran i més encara entre la gent jove, que encara avui, es recorda amb simpatia el pas d'aquell jove vicari dinàmic i treballador, enamorat de l'obra missionera de Pere Claver el Sant de Verdú.

Ja seminarista, havia fundat al Seminari, l'Acadèmia Missionera que va presidir durant tres anys, sota l'advocació de sant Pere Claver.

L'època de Verdú, va sadollar-lo d'esperit claverià i al poc temps, endut per la il·lusió missionera, es trasllada a l'immens Brasil, deixant la terra que tant estimava, però portant-hi l'exemple de Pere Claver, el català universal, avançat dels drets humans.

Avui, al Brasil, es coneix l'obra del nostre Sant i ja s'ha editat la seva biografia. Més concretament, a la diòcesi de Jaboticabal i més encara a les importants barriades de: Vilas, Elisabet, Marajà, Progresso, Lourdes, Sanderson, Alborada i Califòrnia de la ciutat de Bebedouro, que reben assistència i promoció del Centre Parroquial de Sant Pere Claver, fundat per Mn. Josep Fíguls.

Una gran obra social

Fa dos anys que vaig rebent retalls de diaris brasilers que parlen de la gran obra social que desenvolupa allí Mn. Fíguls a través de l'esmentat centre, que va consagrar-se l'any 1982, exactament celebrant la diada de sant

Pere Claver (9 de setembre). En aquesta diada la "Gazeta de Bebedouro", diari d'aquesta població on resideix Mn. Fíguls, explica els motius... "Porque a escolha de São Pedro Claver per taõ importante obra?"... que en definitiva, no són altres pel fet de: "un català, un sacerdot del Bisbat de Solsona, ha portat al Brasil l'extraordinari exemple de sant Pere Claver" i acaba dient "que la imatge del Sant donada fa uns anys pels devots i germans de la vila de Verdú, que es venera a la Parròquia de N.ª S.ª. Aparecida, serà traslladada solemnement per posar-la en el Centre Parroquial que els devots, amb tanta fe i entusiasme, estant alçat."

El Centre permet aglutinar tot un complex parroquial amb sales i escoles que a més possibiliten tota mena d'activitats socials i religioses, professionals i recreatives, així com una guarderia per a facilitar el treball i tranquil·litat a les mares, ja que aquest centre està enclavat entre barris i carència econòmica.

El "Castell" de sant Pere Claver

Aquest any, durant les festes de sant Pere Claver, s'ha inaugurat la tercera fase de les obres del temple a la qual assistí el Sr. Bisbe de Jaboticabal Dom José Varani "construção com estilo único em Bebedouro e raro na arquitetura religiosa no país, um castelo medieval" anomenat "O Castelo de São Pedro Claver".

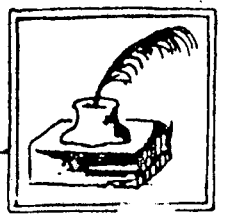
El senyor Bisbe féu uns grans elogis del nostre Sant —ho diu Mn. Fíguls— i fins i tot parlà diverses vegades de Catalunya, dels catalans i devots de Verdú; Quina emoció! —i continua dient: "Segurament que Mn. Josep Cases (1) donant la mà a sant Pere Claver, els dos ens escoltaven i ens regalaven les gràcies de continuar amb més entusiasme i fe entre aquesta bona gent que tinc".

De veritat que és molt consoladora la vivència contínua de la bona feina que allí fa Mn. Fíguls i per tot això nosaltres, el felicitem per tan lloble tasca.

R. Boleda i Cases

(1) Mossèn Josep Cases va ser durant molts anys el capellà guardià de la casa natal de sant Pere Claver i íntim amic de mossèn Fíguls.

IMPROMPTU

TVE i l'Església

En un angle de pàgina de "La Vanguardia" del 9 d'aquest mes, he llegit la notícia: TVE no pot emetre "spots" ideològics, i l'Església no ha pogut fer ús del mitjà de publicitat més contundent, que és la televisió. No ha pogut fer publicitat allí del "Dia de la Iglesia diocesana", la "Diada de GERMANOR" a Catalunya, que se celebra avui, diumenge, 18 de novembre. No calen comentaris sobre aquest afer. Per a TVE, l'Església no passa de ser una ideologia. Una ideologia que, segons sembla, li és molesta, i procura aprofitar qualsevol avinentesa per informar-ne tendenciosament, igual com fa en el camp de la política, quan cercant el descrèdit d'un sector n'aireja insistentment els seus defectes, i afavoreix l'altre sector dissimulant-los o silenciand-los.

Tot són maneres de rentar el cervell del sofrent radiooient o telespectador. però el rentat de cervell mai no ha estat un producte democràtic.

Oriol Camps

VIC

"Ekumene", unes jornades de

vida cristiana a Odena

ÒDNA.— Els components de l'Obra Missionera Ekumene han celebrat unes Jornades de Vida Cristiana a Odena (Anoia), de l'1 al 4 de novembre obertes a tothom. Per als qui desconeixen aquest moviment, cal dir que "Ekumene" fou fundat pel sacerdot català Mn. Domènec Solà i Calabriza, i que fa un any que és organitzat a Barcelona.

L'organització és feta per grups que tracten de viure en fraternitat i amb un compromís evangèlic a l'estil de les primeres comunitats cristianes.

"Ekumene" comprèn empreses socials al Zaire, dispensaris a Mèxic, i manté accions de desenvolupament i de sanitat a diversos països de Tercer Món, de l'Àfrica i d'Amèrica. Al nostre país, acull jovent que es prepara per treballar en els pobres i marginats del Tercer Món, prepara matrimonis joves que vulguin consagrar llurs vides en llocs de missió. Es un moviment evangèlic de mestres cristians que volen oferir una opció cristiana de la vida, són centenars de grups

catecumenals que estudien l'evangeli amb fidelitat i sensibilitat cristianes, són vint-i-cinc cases de comunitat des de les quals s'animen tots els moviments. "Ekumene" és, sobretot, una exigència de fidelitat a Jesús, a l'Evangeli i a l'Església amb vista a ajudar cristianament i humanament els països pobres.

Naturalment, el moviment és obert a totes les persones i als matrimonis que sentin aquestes inquietuds evangèliques i les vulguin posar en pràctica. Els qui s'interessin pel moviment missioner Ekumene, poden demanar informació al Centre Cultural Ekumene, c/ Carme, 18, pral. 08001 Barcelona.

"Caminem junts!", de la Frater

VIC.— Amb aquest suggestiu títol, s'encapçala el nou format del Butlletí Informatiu de la Fraternitat Cristiana de Malalts i Minusvàlids

del Bisbat de Vic, aparegut el tercer trimestre de l'any en curs.

El nou butlletí, correctament editat, vol ser, en paraules de l'editorial, "un vincle d'amistat, d'unió i de comunicació entre tots els fraters i també entre tots els diversos centres de la Fraternitat existents al nostre bisbat". El nou equip dirigent de la Fraternitat ha constituït un equip responsable del butlletí i espera la col·laboració de tots per a fer de les seves pàgines un mostrari de vivències cristianes i humanes ben alligador. Així es continua la línia de 21 anys de constància en l'aparició del butlletí, òrgan de la Fraternitat, que és moviment d'Església i llaç d'unió de malalts i minusvàlids.

En el número que comentem —precisament duu el n.º 100—, veiem informacions de les trobades dels joves de la Fraternitat i de l'Hospitalitat de Lurdes, col·laboracions, reflexions, entrevistes, notícies, etc., ben il·lustrat amb fotografies adients.

LLEIDA

El Dr. Malla crida a participar en la Diada de "Germanor"

Comptes clars a la diòcesi de Lleida

LLEIDA.— En ocasió de la propera jornada de GERMANOR monsenyor Ramon Malla Call, bisbe de Lleida, adreça una carta als fidels presentant GERMANOR; al mateix temps el Bisbat feia una mena de rendiment de comptes. Per millor informació de tots i al servei general veieu la carta i els comptes tot seguit:

En disposar-nos a celebrar la

jornada de "GERMANOR" per tercera vegada, deixeu-me recordar-vos que l'Església al nostre país vol assolir, com més aviat millor, aquella capacitat d'autofinançament que li permeti presentar-se, encara més clarament, com a servidora exclusiva de l'Evangeli, de la caritat per a tots els fidels i lliure de lligams amb qualsevol organització civil, fins i tot del mateix

Estat com a tal.

Us agraeixo la comprensió i la correspondència que heu manifestat aquests darrers anys i que ens ha permès caminar vers l'objectiu esmentat. Déu us ho pagui.

Una vegada més us demano que col·laboreu, segons les vostres possibilitats econòmiques, per anar avançant cap aquest autofi-

nançament. Sóc conscient de les dificultats del moment actual. Malgrat això, m'atreveixo a confiar en la vostra generositat, per tal que, com a bons germans, puguem fins i tot ajudar les diòcesis que tenen menys que nosaltres.

La campanya que faran els mitjans de comunicació social, m'altalvia de dir-vos més coses.

Amb tot, voldria comunicar-vos

que la campanya de "GERMANOR", que es va iniciar a Catalunya i a algunes altres diòcesis, enguany es realitzarà a tota Espanya.

La col·lecta d'aquesta jornada es farà el mes de novembre a totes les parròquies i centres de culte de la Diòcesi.

Des d'ara, us agraeixo la vostra generosa aportació i us saludo molt afectuosament.

INGRESSOS

1 - APORTACIONS DELS FIDELS (58'3 %)	
Parròquies	78.074.899
Aport. al Fons C. Diocesà	8.589.009
Col·lecta de GERMANOR	3.139.475
Càritas Diocesana	7.727.592
Seminari	1.882.846
Casa Dioc. d'Exercicis	1.901.661
Casa Sacerdotal	9.045.487
Campaments d'Estiu	5.006.368
Serveis de Cúria	719.973
Aport. de Prevères	2.088.236
Donatius	6.248.432
	124.423.878
2 - RENDES DEL PATRIMONI (1'8 %)	
Patrimoni Immobiliari	69.000
Patrimoni Mobiliari	3.815.606
	3.884.606
3 - SUBVENCIONS (39'1 %)	
De l'Estat i d'altres	83.160.401
	83.160.401
4 - DÈFICIT (0'8 %)	
De l'Any 1983	1.607.930
	1.607.930
TOTAL	213.076.815

DESPESES

1 - ACCIÓ PASTORAL (79'3 %)	
Parròquies (Funcionament, etc.)	74.266.354
Personal (Retribucions i S. S.)	84.319.774
Activitats pastorals	804.075
Casa Sacerdotal	9.437.055
	168.827.258
2 - ACCIÓ ASSISTENCIAL (4'5 %)	
Càritas Diocesana	9.463.847
	9.463.847
3 - ACCIÓ FORMATIVA (4'8 %)	
Seminari	2.134.100
Casa Dioc. d'Exercicis	2.964.280
Campaments d'Estiu	5.105.719
	10.204.099
4 - SERVEIS I FUNCIONAMENT (1'2 %)	
Despeses de funcionament	1.314.554
Compres	344.769
Despeses financeres	187.061
Subministres (Llum, etc.)	166.866
Agents Mitjancers	330.966
Assegurança contra incendis	45.750
Tributs	82.217
	2.472.183
5 - CONSERVACIÓ DEL PATRIMONI (2'0 %)	
Reparació i conservació	1.999.104
Conservació de Temples i Cases	2.071.440
Museu i Arxiu Diocesans	153.434
	4.223.978
6 - APORTACIONS (8'2 %)	
A l'Església Universal	12.315.085
A l'Església d'Espanya (F.C.I.)	5.570.375
	17.885.460
TOTAL	213.076.815

TORTOSA

Les parròquies, seu bàsica de participació en el Sínode

TORTOSA.— Perquè tothom pugui participar en la reunió extraordinària de la família diocesana —Sínode—, s'organitzaran a les parròquies grups sinodals que es reuniran periòdicament. Els temes a tractar seran els següents:

La família eclesial diocesana es reuneix per parlar d'ella mateixa, de la seva vida, del seu futur: de com hauria de ser per ser fidel al que desitja Jesucrist d'ella i de com és en realitat.

Com hauria de ser la nostra família eclesial diocesana, com a Església de Jesucrist, no es pot inventar. El mateix Jesucrist va dir com voldria que fos la família dels seus seguidors. Y aquesta mateixa família, l'Església, durant els segles de la seva existència, ha anat reflexionant sobre ella, guiada sempre per l'Esperit i ha deixat aquestes reflexions en els ensenyaments del seu Magisteri. Els grups sinodals estudiaran,

reflexionaran i dialogaran a partir del que diu la Sagrada Escripura i els documents del Magisteri de l'Església sobre aquesta mateixa Església.

El com es en realitat la família eclesial diocesana, començant per la parròquia, ho diu la vida, l'experiència. Cada u coneix el seu propi comportament com a membre de la família eclesial i la marxa de la parròquia.

Els grups sinodals revisaran la vida dels membres de la família, començant pel propi comportament, per veure si la família eclesial manté, individualment i col·lectivament, la fidelitat a la voluntat de Jesucrist en instituir la seva Església com un misteri de comunió i missió.

Com a fruit natural d'aquest treball de reflexió de la doctrina i de revisió de la vida ha de néixer un

com haurà de ser en el futur. Això quedarà plasmat en suggeriments i propostes per ajudar el Bisbe en la seva tasca de fer que l'Església diocesana, amb les seves parròquies, sigui sempre fidel a allò que Jesucrist vol d'ella, com Església seva.

Per realitzar aquest treball d'estudi, revisió i formulació de suggeriments i propostes, els grups sinodals disposaran d'uns esquemes de treball.

TARRAGONA

Mn. Cabayol ha tornat de la Missió Diocesana de Bibwe

Finestral

de la Caritat

de Tarragona

Les aportacions rebudes, no han cobert la totalitat dels casos fins ara proposats, amb tot però, les necessitats i persones que vénen a Caritas demanant ajut, és cada dia més gran. Fem una crida a la **SOLIDARITAT**, que vol dir, **COMPARTIR** és a dir, **PARTIR AMB...** En nom dels qui pateixen les conseqüències de la crisi social i en ordre de prioritats:

Nº 474- Matrimoni en atur, sense cobrar subsidi i que tenen 9 fills. Se'ls ha comunicat pel jutjat el desnonament i per no quedar al carrer i fer front de moment a aquesta situació, necessiten 35.000 ptes.

Nº 475- Matrimoni sense feina, amb quatre fills i un d'ells malalt. Per pagar un deute d'alimentació, necessiten 14.000 ptes.

Nº 476- Matrimoni amb 6 fills, sense feina. Necessiten una quantitat per poder comprar l'aparell per la seva filla de 15 anys, operada de l'oïda. Han pogut recollir una part, però els manquen 18.000 ptes.

Nº 477- Família amb tres fills, els pares a l'atur i sense cobrar. Per a fer front a les necessitats vitals d'alimentació, mentre esperen cobrar el subsidi, dintre d'un mes segurament, necessiten 15.000 ptes.

En nom dels qui reben la vostra ajuda generosa, us donem les GRÀCIES. Les aportacions podeu fer-les a: **CARITAS Avda. Prat de la Riba, 35 - 43001 - TARRAGONA.**

TARRAGONA.— Ha tornat a l'arxidiòcesi de Tarragona Mn. Josep Cabayol que, durant uns anys, ha realitzat la seva tasca missionera a terres de l'Àfrica. Fins ara, Mn. Cabayol ha estat a la diòcesi missionera de Bibwe, al Zaire, on hi treballa un equip de sis persones, tres sacerdots i tres seglars. En arribar, de nou a Tarragona, Mn. Josep Cabayol ha fet una crida urgent a l'arxidiòcesi per a demanar la col·laboració de dues noies que vulguin anar al Zaire per a desenvolupar un treball assistencial.

La missió de Bibwe és, veritablement, una parròquia més de l'arxidiòcesi de Tarragona. Una parròquia situada a terres llunyanes, a l'alta muntanya del llac Kivu. L'equip missioner realitza un servei de promoció religiosa i humana que necessita també el suport des de la diòcesi. Recordarem que, actualment, Tarragona compta amb 64 persones, sacerdots, religiosos i seglars, que treballen al tercer món. Hi ha, doncs, una tradició missionera cristallitzada en la parròquia de Bibwe, a les terres africanes.

Mn. Josep Cabayol ens recorda el compromís de l'arxidiòcesi de Tarragona en mantenir la missió de Bibwe. Un compromís que vol dir ajut econòmic i suport espiritual. En aquests moments, però, hi ha la urgent necessitat d'enviar a la missió de Bibwe dues noies: una A.T.S. i una comadrona per a reemplaçar les que actualment es troben a l'Àfrica. Aquestes estan ja a punt

d'acabar el contracte i abans de tornar a Tarragona s'haurien de marxar a Bibwe les dues noies que les substituirien. Mn. Cabayol ens explica també que caldria un jove que estés disposat a col·laborar amb l'equip missioner per a realitzar treballs de mecànica, construcció, etc.

Com a condicions que es demanen, a més del títol d'A.T.S., hi ha el compromís de romandre a Bibwe durant dos anys, possibilitat de disposar d'excedència en el treball

actual per a recuperar-lo al tornar i conèixer l'idioma francès. Evidentment, hi ha un punt important i essencial per a incorporar-se a l'equip missioner de Bibwe. I és que cal entendre de que es tracta d'una missió i que és necessari un sentit cristià per a desenvolupar un treball assistencial que té unes connotacions evangelitzadores sense les quals no podria parlar-se d'una autèntica missió diocesana.

Les persones interessades en formar part de l'equip missioner de

Bibwe poden adreçar-se als rectors de les parròquies de l'arxidiòcesi o bé directament a Maria Jansà, de la Coordinadora diocesana de la missió, carrer Sant Sebastià, 16, La Canonja, Tarragona. Telèfon 54 26 52.

Trobada de preveres

A la Casa diocesana d'Exercicis de La Selva del Camp s'ha celebrat una trobada de preveres de tota l'arxidiòcesi de Tarragona, sota la presidència del Sr. Arquebisbe, Doctor Ramon Torrella i Cascante. Durant la trobada, tingueren lloc dues conferències: el P. Alexandre Masoliver va parlar sobre Carles Cardó i el Dr. Jaume Riera va fer referència al Dret Matrimonial segons el nou Codi de Dret Canònic. Per altra banda, Mn. Joan Busquets va fer la presentació del Fons Bàsic de Catequesi.

Assemblea de l'hospitalitat de Lourdes

S'ha celebrat a Vilabella l'assemblea anual de l'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes de l'Arxidiòcesi de Tarragona. El Sr. Arquebisbe Emèrit, Dr. Josep Pont i Gol, va assistir a l'assemblea i presidí la celebració de l'Eucaristia. Els membres de l'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes van fer una valoració del darrer pelegrinatge, renovant-se el compromís de continuar la tasca que des de fa anys ve desenvolupant aquest moviment diocesà.

Josep Sabaté

Sobre la primera carta pastoral de monsenyor

Torrella i Cascante, nou arquebisbe de Tarragona

D'ençà del 12 de juny de l'any passat, 1983, ocupa la Seu Metropolitana i Primada de Tarragona, monsenyor Ramon Torrella i Cascante, successor de monsenyor Josep Pont i Gol. El dia 8 de setembre d'enguany, festivitat de la Nativitat de la Mare de Déu, patrona de l'Arquebisbat, signava la seva primera carta pastoral, just quinze mesos després d'haver-ne pres possessió... Temps ha tingut, doncs, de pensar-se-la bé. Sí, realment, és aquesta la primera qualitat que em sembla haver de reconèixer a la carta pastoral de monsenyor Torrella, temps ha promesa i esperada. És un document molt pensat, ponderat, segur, madur. Es mereix més d'una lectura i més de dues. I no ràpides, sinó reflexives, d'aprofundiment teòric i pràctic. El redactat és senzill, però treballat, de manera que extreu'n cites arrencades del text només pot fer-se amb molt de respecte al context. Està molt ben vertebrada.

Va adreçada, la carta, a tots els estimats fidels de l'Església que és a Tarragona, molt especialment als sacerdots, religiosos i religioses, més compromesos en la pastoral.

La meua intenció, declara el Prelat, és "d'ajudar-vos i ajudar-me a treballar junts, conscients de ser tot el poble de Déu Església de Jesucrist, signe i sagrament de salvació de la gran família humana, que avança cap a l'alba de l'any dos mil.

La presenta com un instrument de treball i de reflexió en la confiança que el text serà estudiat a nivell dels diversos estaments de l'Església, personalment o en grups.

S'estructura en un proemi de presentació i quatre capítols. El títol del primer és: "VINT ANYS DESPRÉS DEL CONCILI". El del segon: "EVANGELITZAR AVUI". El del tercer: "ESTRUCTURES I PERSONES A LA DIÒCESI". El del quart: "EVANGELI I EXIGÈNCIES ESPIRITUALS". Una breu cloenda la tanca.

Hi ha, en funcions de fonament, un bon llist de doctrina sòlida, prevalentment bíblica i conciliar del Vaticà II i del Magisteri Pontifici. Hom respira, refrescant i reconfortant, el perfum d'un "Sensus Ecclesiae", d'un sentit esglesià, que permet al lector sedent d'autenticitat sentir-se "a casa".

Totes les pàgines són iguals de serenes, calmoses, equilibrades, com si en aquestes aigües tranquil·les mai no hagués bufat cap vent de tempesta ni s'haguessin avalotat un sol cop. Un cerca —i no el troba— en quin punt de la paret invisible està penjat el cartell prohibitiu de la polèmica. Aquí "un sol Senyor, una sola fe, un sol batisme i un sol Déu i Pare". I tots nosaltres germans sense separacions substancials.

Està escrita amb molt de cap, però sobretot amb cor de Pare i Pastor, del Pare que estima els fills i del Pastor que vetlla el ramat, i no dorm, sabent-lo en perill, atacat com és per múltiples dolences insidioses, de gravetat no menyspreable. És aquesta la incessant, neguitejant, preocupació que mou tots els fills.

Es una carta escrita amb gran esperit de fe i amb una confiança sobrenatural impressionant. Ben bé fruit d'una espiritualitat suau i forta a la vegada. Per tot transpua i vessa. Això captiva, guanya els cors, commou, convenc.

De tant en tant, tot llegint, et fa l'efecte que sents, llunyà, aquell "Vhae mihi..." de St. Pau. Pobre de mi que no evangelitzés!! Tan viu hom percep el sentit de responsabilitat que l'ha dictada! Al mateix temps una il·lusió d'infant se t'encomanà. Tu també et sents temptat d'allargar les mans per a collir ja els fruits d'uns treballs, que no poden ser ni breus ni fàcils. Seran pesats, durs, ímprobes, qui saps i amargats per fracassos dolorosos. No és cap esplanada engarlandada de roses el camí a recórrer. Ben al revés, costerut i pedregós i flanquejat d'enemics, talment la pujada de Jesús cap al Calvari.

La quantitat de problemes inònims, subjacent al text acuradament treballat, no és petita. Prou s'endevina! Es veu bufar com els rovellons, sota la capa prima o gruixuda de l'agulla de pi del bosc. S'haurà d'aplaudir, fent justícia, la sobrietat dels indicadors. Cada fletxa diu només l'estació-terme. El bon pelegrí ja en té prou de saber on es va i seguir el guia.

Hom diria que el Sr. Arquebisbe és partidari del mètode de la gradualitat. Reserva —no exclou— per a demà allò que avui potser no veu possible d'assolir, o convenient o d'afrontar o prudent d'explicitar.

Jo estic esperançat que monsenyor Torrella amb la seva carta contribuirà, providencialment, a generar confiança i optimisme. Aquells qui —si n'hi havia— haguessin pogut esperar —especulant— un text d'aquells que en diuen "pòlitics" o "diplomàtics", pejorativament, per raó d'estudiades ambigüitats preparades a temps com a trinxera de defensa per l'hora de l'oposició, s'hauran ben equivocat. No n'hi ha ni una d'ambigüitat. Monsenyor Torrella és noble en la claretat. L'ambigüitat estudiada sempre perjudica l'autoritat, que mai no té dret a ser ambigua.

És, aquesta primera carta pastoral del Dr. Torrella, la CARTA CONSTITUCIONAL del seu pontificat a la Seu Arquebisbal de Tarragona, metropolitana i primada, que porta en la seva història, llunyanà i recent, un pes feixuc de responsabilitats glòries, de fidelitats substancials, que clamen per la seva continuïtat. Ben segur que ell ja li ha jurada la fidelitat. El mateix jurament de fidelitat, activa i passiva, correspon a qui, sigui qui sigui, té com a únic mitjà de servir profitosament l'Església col·laborar cordialment amb el bisbe diocesà. És l'únic camí. Passant pel bisbe diocesà amb Pere, Vicari de Jesucrist.

Vicenç Nolla

BARCELONA

Fou el restaurador del Carmel Observant a la Península Ibèrica

Centenari de la mort del pare Josep Barcons,

home de Déu i enamorat de Maria

En aquest 1984 tenim en el Carmel de l'Antiga Observança, dos centenaris de gran importància.

Celebrem el tercer centenari de la mort del Ven. P. Miquel de Sant Agustí (1621-1684), carmelita belga, eminent maridleg i home enriquit amb elevada vida mística. De gran profunditat és el seu breu tractat de "La vida Maria-forme". Es pot trobar en el llibre amb el títol "La vida de unió con María" a Edicions Rialp, S.A., col·lecció NEBLI Clásicos de Espiritualidad, Nº 11.

També celebrem el centenari, primer en aquest cas, de la mort del virtuós carmelita català, el P. Fra Josep Barcons i Saderra, que fou el restaurador del Carmel de l'Observança a Espanya i Portugal.

El P. Josep Barcons fou un home de Déu, un enamorat de Maria, un zelós carmelita.

Una profunda visió de fe

En una vida plena de contratemps i dificultats, sap descobrir el disseny diví de salvació i actuar amb profunda visió de fe. Sofrí cinc exclaustacions i amb tot no minvà mai el seu entusiasme de dur a terme el seu ideal: viure la vocació carmelitana i fer que altres la puguin viure, d'aquí la seva obra restauradora primer a França i després a Espanya.

En la seva no comuna tenacitat, estava disposat a afrontar i superar totes les contrarietats en aquesta empresa, amb baronívola fermesa.

La seva acció fou fruit de la seva intensa vida d'oració. Home d'experiència en la vida espiritual, amb sòlida instrucció sacerdotal i coneixement teològic; enginyós, de paraula senzilla i modestament amena. De vida pobre; obedient, cosa que féu que sabés manar amb esperit de discerniment i sentit clar de l'autoritat.

En el dolor, pacient, agraït amb el proïsme, disposat a la voluntat divina, acceptant amb joia i fortlesa d'ànim la creu de la malaltia. Més encara, en els seus escrits, reflex de la seva persona, fa gala en molts moments, d'un sa i simpàtic sentit de l'humor, que dona un color alegre i atraient a la seva

figura.

Neix el P. Barcons el 6 de juny de 1811 a Olot. L'11 de novembre de 1829 pren l'hàbit carmelita al Carme olotí. Farà el noviciat i els estudis filosòfics i teològics al Carme de Girona, i rebrà l'ordenació sacerdotal el 20 de setembre de 1834 a Vic.

De vicissitud en vicissitud

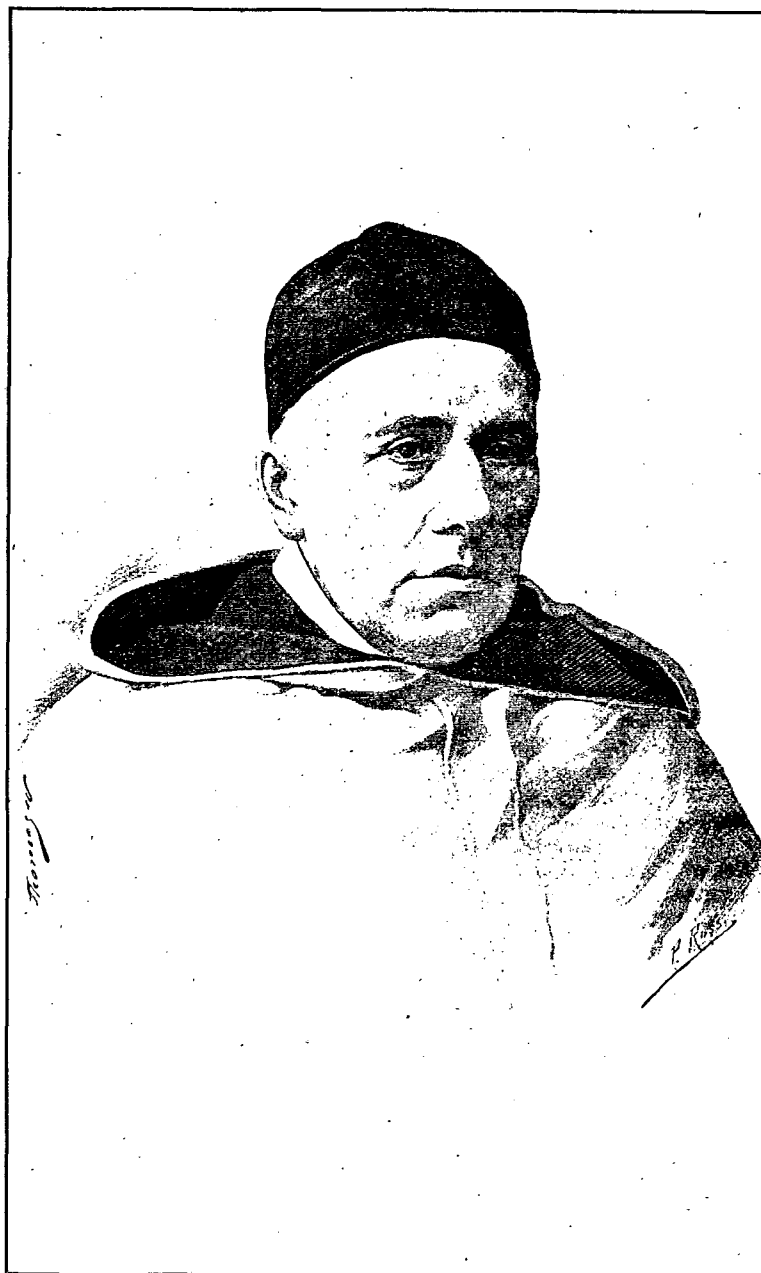
El seu primer destí serà el Carme de Barcelona, convent fundat el 1292, situat al conegut carrer del Carme. Al poc temps de la seva arribada, l'església serà destruïda per incendi en la terrible nit del 25 de juliol de 1835. El convent, abandonat forçosament pels frares, serà més tard la seu de la Universitat, quan aquesta tornarà de Cervera, mentre no es construeixi l'actual edifici d'Elies Rogent. Finalment el Carme serà arrasat completament en fer-se nous carrers i cases en aquella zona de la ciutat.

El jove sacerdot podrà salvar la vida aquella nit, saltant la tàpia del monestir quan aquella famosa crema de convents, en la qual quatre companys d'Orde foren brutalment assassinats i altres greument ferits.

Marxà cap a França i en emigració forçosa recorregué Perpinyà, Carcassona, Tolosa i Marsella. S'establirà a Carcassona per dos anys. Haurà de passar a Itàlia i residí a Roma, San Vito i Cantalupo. Essent Prior de Cantalupo el P. Vicari General d'Espanya, Fra Eduard Comas, català, li encarregà la fundació d'un convent vocacional i per frares exclaustats en vistes a la restauració espanyola. Aquest convent l'obrí a Ponzano el 1843.

A causa de la revolució de Roma de 1848 haurà de deixar Itàlia. El P. Barcons tornà a Espanya anant al seu Olot natal on s'estarà un temps amb el seu germà de sang i hàbit, el P. Martí Barcons. Passarà a Girona, on fou Ecònom del seminari Conciliar.

L'any 1876 serà enviat pel P. General de l'Orde, Fra Àngel Savini, a constituir una comunitat carmelitana a França, concretament a Montpeller. A França el Carme Observant després de la revolució francesa es trobava en la mateixa

situació d'Espanya.

El 31 de desembre s'obrirà la comunitat integrada per frares de diversos països, essent el P. Barcons el Comissari General de França. Amb el temps s'haurà de tancar aquell convent per lleis que prohibiran la presència de religiosos estrangers al sòl francès.

En el seu afany de restaurar Espanya, estigué a punt de recupe-

rar el Carme de Peralada i gestionava fundar casa-noviciat al Carme manresà, quan serà enviat pel General a Jerez de la Frontera, ja que un frare exclaustat carmelita d'allí assolirà del Ministeri de Gràcia i Justícia, Reial Ordre amb la possibilitat de fundació.

Arribat a Jerez tingué no poques dificultats a l'hora de la veritat, sort

que l'arquebisbe de Sevilla era el carmelita de Manresa Fra Joaquim Luch i Garriga.

Obertura carmelitana a Jerez

El 10 d'abril de 1880 s'obrirà l'església del Carme de Jerez, bressol de la restauració de l'Observança carmelitana a la Península.

Serà nomenat Comissari General d'Espanya. El P. Barcons comptarà amb l'ajuda d'un grup de fermes carmelites mallorquins per portar endavant l'obra restauradora, car a Palma hi hagué una residència no oficial on s'hi formaren aquests zelosos frares que passaren a fortificar Jerez, sota la direcció de l'entusiasta olotí.

La seva segona fundació serà el 1883 amb el Carme d'Onda (Castelló), el lloc on sofrí més peripècies.

Es posà força malament d'una malaltia del cor que ja d'anys portava, i per prescripció mèdica hagué de canviar d'aires i deixar Onda.

Passà de nou cap a Olot, arribant-hi pràcticament moribund. Encara es reparà, i en aquesta millora es veurà palpablement la mà de Maria, fins que lliurarà l'ànima al Creador, coronat de mèrits i virtuts, el dia 17 de novembre de 1884.

Aquest zelós carmelita passarà als seus nebots carnals el seu amor vers l'Orde, i així el 24 de maig de 1892 serà restaurat el Carme olotí per les gestions dels nebots. Serà, es pot dir, l'obra pòstuma de l'eminent carmelita català, que després de mort restaurarà el convent on vestí l'hàbit.

El 17 de novembre celebrarem els Carmelites de Catalunya i de la Península Ibèrica aquesta efemèrides amb una solemne Eucaristia concelebrada al convent d'Olot, presidida pel Sr. Bisbe de Girona, monsenyor Jaume Camprodon, a les onze del matí. I un cop acabada seran inhumades les despulles del P. Josep Barcons i Saderra i les del seu germà P. Martí, en la cripta sepulcral, adjunta a l'església, sota el cambriol de la Mare de Déu del Carme.

Fra Jordi Mª Gil i Costa,
O. Carm

El Fons d'Acció Solidària,

a favor dels sense feina

BARCELONA.— "Acció Solidària contra l'atur" ha publicat la seva darrera nota en què dona compte de les sortides del seu fons econòmic de solidaritat amb els parats, durant els mesos de setembre i octubre d'enguany. L'import de les 46 sol·licituds d'ajut resoltes favorablement puja a 2.441.000 pessetes. Totes les famílies en l'atur assistides es troben en situacions límit: fam, problemes d'habitatge, il·l·loquers, des-

nonaments, rebuts d'aigüa, gas, llum, etc.) i despeses mixtes. I són veïnes de Barcelona, Badalona, Barberà del Vallès, Castelldefels, Cerdanyola, Ciutat Badia, Cornellà, l'Hospitalet, Mataró, Mollet, Montornès, St. Adrià del Besòs, Sant Boi, Sant Vicenç dels Horts, Terrassa, Vallirana i Viladecans.

"Acció Solidària" ha atès, durant l'any 1984, 237 sol·licituds d'ajut puntual amb un import global de 11.198.813 pessetes des-

tinades a aturats sense subsidi de Barcelona i altres 24 ciutats del Barcelonès, Baix Llobregat, Vallès Occidental, Vallès Oriental i Ma-resme. D'altra banda han pujat a 1.546.000 pessetes les subvencions al bloc complementari (cooperatives de serveis, creació de llocs de treball i estudis d'investigació sobre el problema de l'atur). Per tant, el total dels ajuts concedits durant l'any 1984 ha pujat a 12.744.813 pessetes.

Trobada de comunitats educatives

salesianes a la barriada d'Horta

BARCELONA.— Al col·legi salesià d'Horta va tenir lloc dissabte 20 d'octubre una trobada de les comunitats educatives salesianes.

Van assistir-hi 500 participants entre salesians i salesianes, professors, pares d'alumnes i representants dels alumnes de 21 escoles salesianes de Barcelona, Badalona, Andorra, Ciutadella, Ripoll, Ossa, Monsó, Mataró, Sabadell, Sant Boi, Sant Vicenç dels Horts i Terrassa.

Les comunitats educatives re-

flexionaren sobre el contingut de la proposta educativa salesiana. Per a Don Bosco, fundador dels salesians, l'escola és una comunitat educativa i pastoral en la qual joves i adults, pares i educadors es comprometen en una experiència d'Església i en la consecució d'una educació cristiana.

L'encontre fou també un dia de convivència amb sardanes, competicions esportives, etcètera dins d'un clima familiar.

BARCELONA

Representants de totes les diòcesis catalanes s'aplegaren al Col·legi La Salle de la Bonanova

Els Grups d'Oració i Amistat celebren el

proper diumenge dia 25 el seu XV Aniversari

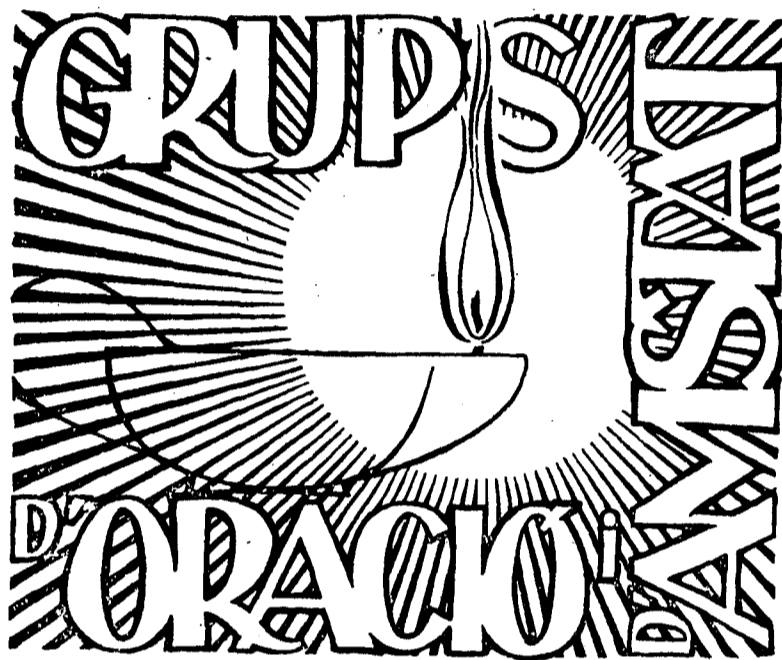
BARCELONA.— Sota el lema "Qui contempla", no contempla", el proper diumenge dia 25 de novembre tindrà lloc a Barcelona la celebració del XV aniversari dels Grups d'Oració i Amistat.

Imperatiu de força major fan que la Trobada se celebri al col·legi La Salle-Bonanova, Passeig de la Bonanova, 6, Barcelona (entrada autocars, pel carrer Sant Joan Bta. de La Salle) en lloc del col·legi que inicialment i tradicionalment, s'havia previst."

Referent a la consigna que presidirà l'encontre, el Dr. Cases ha pronunciat les següents paraules: "Qui fa oració amb profunditat, es va convertint, lentament, en un altre Crist, el gran contemplatiu, qui, pel fet de ser-ho, no es va complaure a si mateix. Diu Sant Pau: "Que cadascun de nosaltres miri de complaure el proïsme per fer-li el bé i edificar-lo; ja que tampoc el Crist no va buscar la seva pròpia complaença" (Rom. 15,2-3".

"Als 15 anys dels nostres grups, hem de revisar la nostra oració. Preguntar-nos què han aportat, què aportaran els nostres Grups en aquest moment difícil de l'Església."

"S'ha de treballar, treballar molt. Perquè ho exigeix l'amor que Déu ha infós en els nostres cors, a través del silenci oracional i de la vida. Perquè l'enemic treballa sense parar mai."

- 10 Arribada.
- 10'30 Laudes. Punts de reflexió per Mons. Josep M. Cases. Pregària en silenci.
- 12'30 Assemblea.
- 2 Dinar.
- 3'30 Reunió de sacerdots.
- 4 Ballets catalans, per l'esbart Centre Moral de Gràcia.
- 5'45 Vespres. Eucaristia. Concelebració presidida per Mons. Josep M. Cases.

Què són els Grups? Respon monsenyor Cases, bisbe de Sogorb

—Què són els Grups d'Oració i Amistat?

—Són uns Grups formats per persones convençudes de la necessitat de l'oració, que es reuneixen una vegada al mes, per ajudar-se a ser-ne fidels.

—Quins són els seus objectius?

—Créixer en l'esperit d'oració, formar part d'un Grup on hi ha una sincera y forta amistat, el fonament de la qual és Déu i, donar a conèixer l'oració en l'ambient on es viu.

Quins compromisos adquireixen els seus membres?

—Els compromisos són: mitja hora d'oració diària; oració diària pel Grup; apostolat a favor de l'oració i reunió amb el Grup una vegada al mes.

Com van néixer els Grups d'Oració i Amistat?

—Feia anys que donava tantes d'exercicis espirituals insistint en la necessitat de dedicar cada dia un temps a l'oració. Veia que els exercitants s'hi comprometien; però al cap de pocs mesos, tot es quedava en propòsits i res més.

Fou llavors quan vaig sentir la necessitat de agrupar-los perquè s'ajudessin mútuament. El primer Grup va néixer el 19 de març del 1969.

—A què atribueix vostè que s'hagin estès tan ràpidament arreu del món?

—L'Esperit Sant suscita en moltes ànimes la necessitat de l'oració i, la Santíssima Mare de Déu, Mestra d'Oració, ens ha ajudat molt. Cada Grup porta un nom de Maria.

Els seus membres són fidels a l'oració diària?

—El tant per cent de perseverança és altíssim.

Quins altres fruits s'aconsegueixen?

—Qui cada dia, es posa seriós davant Déu, viu en contínua conversió, comprèn millor els altres i té necessitat de servir l'Església, treballant apostòlicament. És un fet.

En l'Església del post-concili Vaticà II existeix una gran sensibilitat per tot allò que sigui compromís apostòlic, servei, lliurament als altres. ¿Com uneixen pregària i acció apostòlica?

—Insisteixo en allò que he dit fa un moment. En l'Església no s'ha de donar pregària sense compromís apostòlica, ja que una oració d'aquest tipus no seria oració cristiana; com tampoc no té sentit acció apostòlica sense la dimensió de l'oració.

I, com ho exigeixen en els Grups?

—Demanem als membres dels Grups que si després d'un temps de formar part d'un Grup i de dedicar cada dia una estona a l'oració, no es descobreix la dimensió apostòlica, es revisi, com ja es fa amb la pregària. El contacte amb Déu ha de dur sempre a servir els germans.

Els Grups compten amb alguna ajuda especial?

—Sí, en cada Grup hi ha un malalt que forma part del mateix Grup i cada Grup està unit a un convent de clausura i a una Missió. Als Grups amb aquestes tres ajudes— malalt, convent de clausura i Missió— se'ls ofereix tres camps d'apostolat molt actual i necessitat: de persones compromeses: el món dels malalts, el compromís missioner i

l'infondre esperit d'oració en la nostra societat.

Què opina vostè de la Litúrgia de les Hores?

—És una de les alegries que tinc. Saber que els seglars han descobert el gran tresor que l'Església ofereix a tots i veure que són molts els membres dels Grups que cada dia resen, almenys, Laudes i Vespres, units així amb tota l'Església.

Quines són les relacions dels Grups amb els Prelats i sacerdots de cada diòcesi?

—Abans d'iniciar els Grups d'Oració i Amistat en una diòcesi, s'obté el permís del senyor Bisbe. Es procura que el mateix Prelat presideixi les reunions anuals que se celebren a cada diòcesi. Són molts els sacerdots del clergat diocesà i de les diferents Congregacions Religioses que pertanyen a alguns dels Grups. També el sacerdot troba ajuda en el Grup per a ser fidel a la seva oració. Cada Grup té sempre, que és possible, un sacerdot.

I, les relacions amb les altres Associacions i Moviments de l'Església?

—És un fet que bona part dels membres dels Grups d'Oració i Amistat pertany a més a més, a alguna d'aquestes Associacions o Moviments. I això no els impedeix de complir amb les esmentades associacions, ben al contrari això els encoratja. Perquè els Grups d'Oració i Amistat són compatibles amb totes les Obres Apostòliques de l'Església, a les quals pot vivificar per l'oració, l'amistat sincera i la unió amb Déu.

En el II centenari de la seva mort

FRA JUNÍPER SERRA

I FUNDADOR DE CALIFORNIA

Nasqué a Petra (Mallorca) amb les ales més amples que el niu. Amb una nafra a la cama, caminà a peu 16.000 quilòmetres. Fundà onze ciutats a Califòrnia, i avui l'estàtua de fra Juníper Serra és l'única d'un espanyol (català-mallorquí) que i ha al Capitoli, la seu del Congrés dels Estats Units, a Washington.

Aquest any 1984 se celebra el II centenari de la mort del missioner franciscà, Juníper Serra, pare i fundador de Califòrnia, evangelitzador de les terres ribenques de l'oceà Pacífic, que ell sempre anomenà Mar del Sur.

Nasqué a l'illa de la calma

De Mallorca se n'ha dit, i se'n diu, que és l'illa de la calma. Però quan algun dels seus fills la perd, du la pròpia inquietud a les més llunyanes terres. Prova d'això en són Ramon Lull, que recorregué tot Europa; Anselm Turmeda, que remou l'immens llençol d'arena que és l'Islam, i el nostre fra Juníper Serra que es llurà a l'oceà, fundant, amb la creu al pit i l'arada a la mà, una gran comunitat cristiana en una gran península, que és avui un alt exemple de prosperitat i civilització.

Era fill d'uns humils agricultors. "Com si tingués avançada notícia del molt que el fill havia d'afanyar-se per batejar gentils" —escrivia el seu biògraf, el pare Palou— "els pares s'afanyaren perquè fos batejat el mateix dia que va néixer".

Durant la infantesa estigué gairebé sempre malaltís. Si no va tenir forces per les tasques del camp, demostrà tenir una clara intel·ligència i gran facilitat per estudiar.

"Vaig aconseguir créixer una mica més"

En la seva primera joventut, de Petra es traslladà a Palma per cursar estudis secundaris i superiors. Al cap de poc temps, encara que escanyolit físicament, fou admès a l'orde franciscà.

"Al noviciat —escriu ell mateix— sempre vaig estar malaltís i tan petit de cos, que no abastava el faristol de l'altar; però quan vaig professar, vaig assolir salut i forces, i fins i tot vaig aconseguir créixer una mica més, fins arribar a mitjana estatura".

"Per no tenir set: menjar poc i parlar menys per no gastar saliva"

El 1749 el jove frare mallorquí sortia del port de Palma cap a Màlaga i Cadis. I el mateix any, a bord del vaixell "Villasota" embarcà vers Mèxic. Fou una perillosa odissea, amb tota mena de contratemps, que el seu biògraf, el pare Palou, no comprèn com pogueren arribar vius. Trobant-se en

certa ocasió mancats d'aigua, amb una set abrusadora i desesperant, els tripulants se sorprenien que fra Juníper no es queixés. "Jo, —diugué—, he trobat el remei per no tenir set: menjar poc i parlar menys, per no gastar saliva".

A San Fernando, Mèxic, hi havia un Col·legi Apostòlic Franciscà per preparar religiosos que després eren destinats a la selva. El superior envià fra Juníper, amb un grup de companys, a les difícils missions de Sierra Gorda. El clima és molt càlid i humit, i emmalaltiren molts missioners, dels quals en pocs dies es moriren quatre i altres es retiraren impossibilitats a la infermeria del Col·legi de San Fernando, romanent només dos: Juníper i Palou.

Amb la creu i l'arada

Juníper procurà aprendre les llengües dels indis. Traduí al "pamés" les oracions i el text del catecisme, i així començà a resar amb els indígenes. Els adreçava fervents col·loquis, aconseguint meravellosos efectes.

Mai no oblidà la promoció cultural i social dels nadius, enfrontant-se més d'una vegada amb els colonitzadors espanyols que recorrien aquelles latituds amb afany d'aventura, de pillatge i de crueltat.

Aconseguí dels reis d'Espanya i d'altres benefactors tota mena de llavors, augment de bous, vaques, bestiar de càrrega i de ramat. Interessà els indis en la sembra i cultiu de llavors, i assoliren bones collites, que després repartia entre els més necessitats. Quan va veure que els indígenes tenien més delit per treballar, tractà que construïssin una església d'obra a cada lloc. Així aprengueren diferents oficis, com el de paleta, fuster, ferrer, pintor, etc.

Més tard passà a les difícils missions de Texas, on alguns dels seus companys foren víctimes dels indis comanxes. Finalment fou enviat a Nova Califòrnia.

A l'alta Califòrnia

Fra Juníper comença la immortal lletania dels segles sembrant de noms de sants tot el llarg del "camí real". En total, foren onze les missions —tècnicament dites "reduccions"— o ciutats que el fraret mallorquí va fundar: San Diego, San Gabriel, San Juan de

Capistrano, San Luis Obispo, San Bernardino de Siena, San Francisco, Santa Clara, San Pascual, San Antonio, San Juan Bautista i Los Angeles. Tots aquests noms ens recorden figures i llocs importants del franciscanisme.

Passaren els anys i aquelles barraques de tova avui són grans i modernes ciutats dels Estats Units.

Art californià

Com sontruïen les cases i les esglésies, amb mancança de tota mena de materials per a l'edificació? Els boscos més propers per obtenir fusta es trobaven a més de seixanta quilòmetres. No hi havia pedreres d'on extreure el material per a la construcció. ¿Com fer-ho?

Aquells missioners trobaren la resposta a la Bíblia, en uns versets del llibre de l'Èxode on es diu que els jueus captius a Egipte havien de carregar la palla per a la confecció de la tova. No desconeixia fra Juníper la seva fabricació, que havia vist a les planícies castellanes d'Espanya.

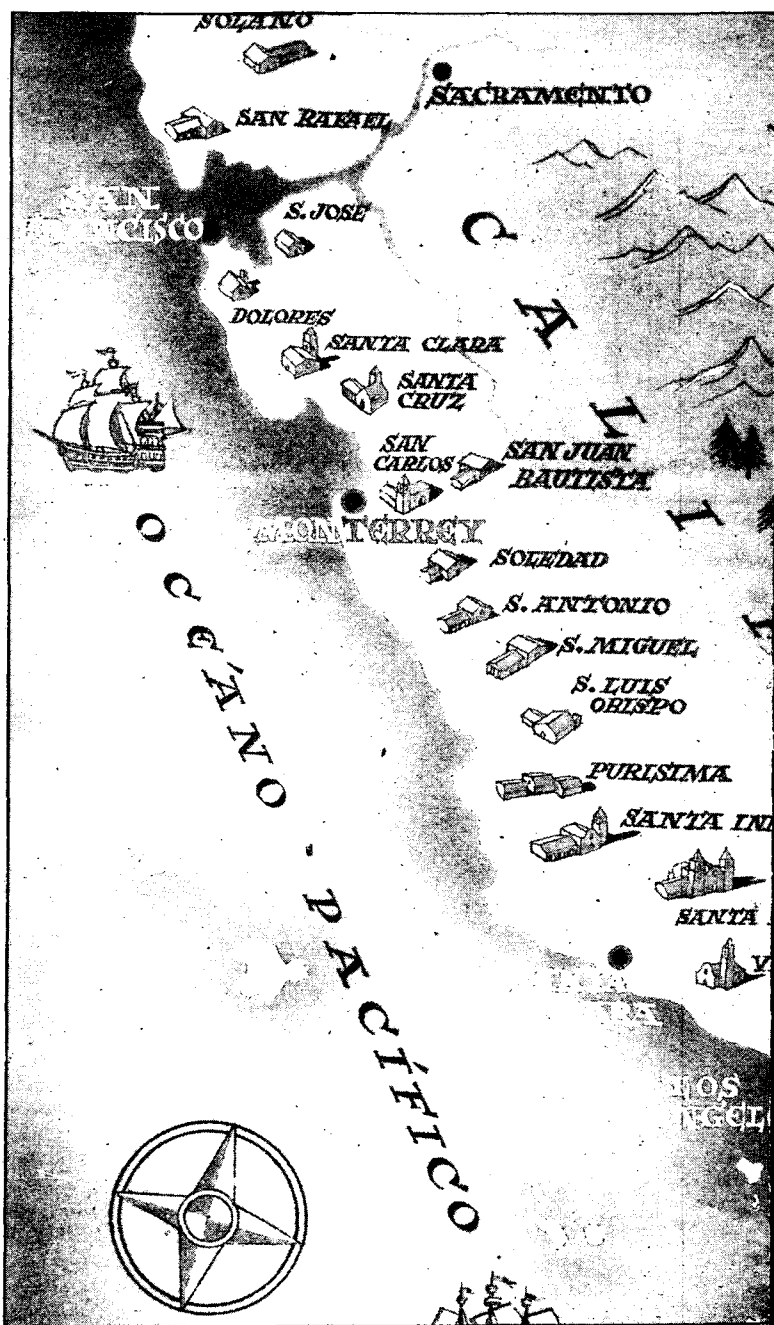
Dels camps que començaren a cultivar recollien la palla; de les valls n'extraïen la terra argilosa; i barrejant i pastant aquests rudimentaris elements amb l'aigua dels rierols, formaven una informe massa de fang emmotllable que, tallada en forma de maons, i posats a secar al sol californià, constituïa el millor material de construcció, que perdura avui amb la seva senzillesa i bellesa característiques.

Fra Juníper i els seus companys portaven de Mèxic i d'Espanya idees precises d'arquitectura, i amb l'ajuda dels indis es dedicaren a aixecar un nou tipus arquitectònic que, amb el temps, es coneixeria com "arquitectura missional californiana", avui molt comuna a les províncies de l'Oest d'Estats Units.

"Morí per manca de respiració"

És curiosa la manera com el biògraf de fra Juníper Serra, el pare Palou, descriu la mort de l'heroic missioner mallorquí. Després d'explicar les xacres i l'última malaltia de Juníper, acaba així: "Romanent el seu cos sense cap més senyal de mort que la manca de respiració".

Això sembla una bajanada, però no és així. Eren tan freqüents les

Mapa de les fundacions —"reduccions"— de fra Juníper.

morts violentes d'aquells intrèpids apòstols, a sageta, per contagis i pesta, ofegats, cremats, que aquell que moria de mort natural i al llit, era un cas excepcional i rar.

Molt avançat el procés de beatificació i canonització

Entre els diferents monuments que s'han erigit en memòria de fra Juníper Serra, destaca el del Capitoli de Washington, en el qual figura com a pare i fundador de Califòrnia.

La fama de la santedat que tingué en vida ha restat documentada. El retard del procés de beatificació i canonització ha d'inculpar-se a certes vicissituds de la història

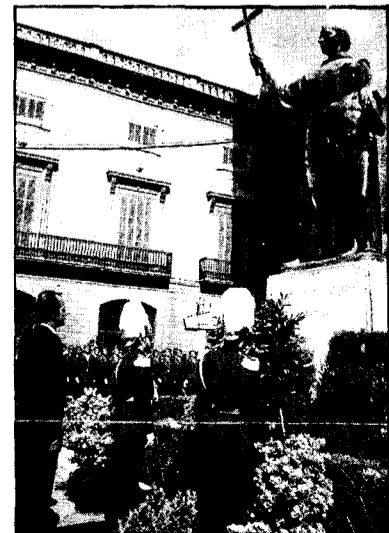
i de la política, que atribueixen a l'obra del missioner mallorquí afany de grandesa i de domini sobre una raça que hom intentava subjugar per imposar la cultura i la religió espanyoles. Posteriors, estudis han desmentit aquestes acusacions, i han demostrat que fra Juníper Serra mai no pensà en una "inculturació" sinó en la promoció humana i cristiana.

Segons el postulator de la causa, pare Jacinto Fernández Largo que ha estudiat profundament la vida i l'obra de fra Juníper Serra, és molt a prop el dia que l'Església proclami solemnement les virtuts i la santedat de l'humil missioner franciscà, fill predilecte de les illes balears.

Francesc Gamissans

A, PARE

IFÒRNIA

El moment en que, a Palma de Mallorca, el Rei Joan Carles fa una ofrena floral davant el monument a fra Juníper Serra.

A Palma de Mallorca

Els reis

d'Espanya

presidiren els

actes del

II centenari

Ses Majestats els Reis Joan Carles i Sofia, acompanyats de les Infantes Elena y Cristina, presidiren a Palma de Mallorca els actes commemoratius del II centenari de fra Juníper Serra, l'apòstol mallorquí evangelitzador de Califòrnia.

Amb aquest motiu, la capital balear es va convertir en la capital del món hispano-americà, representat per tots els ambaixadors dels països germans.

Els actes centrals tingueren lloc en la població natal de fra Juníper, la localitat mallorquina de Petra, on visitaren la casa-museu acompanyats pel ministre d'Educació, senyor Maravall. Tot el poble era al carrer per aclamar la família reial que després de la visita a la casa pairal del frare mallorquí, presidiren un solemne acte acadèmic en el convent de Sant Bernardí, en el transcurs del qual el ministre Clark, representant del president nord-americà, Ronald Reagan, es referí en el seu discurs al "nostre vehement desit d'afermar i reforçar aquests vincles estrets creats fa tant de temps amb un esforç tan heroic".

Seguidament continuaren els actes amb un concert a l'Auditori i un sopar ofert per l'Ajuntament de Palma al castell de Bellver.

El dia 12 d'octubre "Fiesta de la Hispanidad", els Reis feren una ofrena floral davant de l'estatua de fra Juníper, a la plaça de Sant Francesc de Palma, i presidiren a la Llotja d'aquesta ciutat, el solemne acte commemoratiu, en el transcurs del qual S.M. el Rei pronuncià un important discurs.

Estàtua en el Capitoli de Washington (EE.UU.)

Gerents interessats en
algun candidat truqueu
a l'Associació Cristiana
de Dirigents. Tels.
319 77 21 - 318 79 77.
(De 5 a 8)

TREBALL

Oferiments

SRA. "CANGUR"

O tenir cura d'ancians.
Contracte mercantil.

ASSESSOR

D'indústries tèxtils.
Contracte mercantil.

VENEDOR

De nivell o cap de vendes
béns industrials.
INEM 18.808.007

ADJUNT

A gerència amb molta experiència.
Contracte mercantil.

AUXILIAR

Administrativa.
INEM 31.282

PINTOR

Decorador-estucador.
Contracte mercantil.

CONSULTOR-

Analista d'empreses amb
gran experiència.
Contracte mercantil.

AUXILIAR

administratiu.
INEM 109.678.

ADMINISTRATIU

Expert, amb alemany i francès.
Contracte mercantil.

ENGINYER TÈCNIC

Especialista tintoreria i
"aprestos".
INEM 49.569 D.

ADMINISTRATIU

auxiliar comptable i caixa.
INEM 19.475.446

APARELLADOR

Contracte mercantil.

ADJUNT

A Direcció, comptable o cap
de magatzem.
INEM 40.006

SECRETÀRIA

Investigació i Relacions
humanes. INEM 21.089.846.

DEPENDENTA

Administrativa.
INEM 43.463.

SOTS-DIRECTORA

O responsable d'un departament,
encarregada d'una botiga,
relacions públiques,
assistenta social.
INEM 0/4.119.321.

AUXILIAR

Administrativa en pràctiques
matins.
INEM 31.705.

CAP

De vendes o cap de magatzems.
INEM 18.533.853.

DIRECTOR

Comercial sector auxiliar
Construcció i Béns d'equip.
INEM 15.730.426.

GERENT

O executiu d'alt nivell.
Contracte mercantil.

GAP ADMINISTRATIU

INEM 14.367.157

DIRECTOR-GERENT

O director-industrial amb
experiència. Contracte mercantil.

ADJUNT COMERÇ EXTERIOR

INEM 22152435.

ENGINYER SUPERIOR

Amb experiència en Direcció.
INEM 20854001.

DIRECTOR

De fàbrica de productes químics.

Contracte mercantil.

AUXILIAR

Administrativa.
INEM 34.788.

AUXILIAR

Comptable; facturació, caixa
per transports, magatzems,
etc. INEM 1.820.056.

AUXILIAR

Comptable administratiu
només matins.
Contracte mercantil.

VIATJANT

Especialitzat en material
audiovisual.
Contracte mercantil.

AUX. ADMINISTRATIVA.

INEM 18.882.454.

ESPECIALISTA

En comptabilitat analítica,
planificació financera, costos,
control de gestió i coneixedor
temàtica fiscal.
Contracte mercantil.

ADJUNT GERENT IMMOBILIÀRIA

Titulat amb experiència.
Contracte mercantil.

VENEDORA

objectes regal i sanitaris.
INEM - 115.429.

OFICIAL 1.ª EBENISTA

INEM 23.318.186.

DIRECTOR ADMINISTRATIVO

Con experiència. Contrato
Mercantil.

ADMINISTRATIVA I-O DEPENDENTA

INEM 35.432.803.

OFICIAL 3.ª TORNER

INEM 36.491.459.

SECRETÀRIA

De gerència o advocat.
INEM 111.496.

ADMINISTRADOR

Experiència fiscal, comptable
i financera. Contracte
mercantil.

ENG. TÈCNIC TINTORERIA I APRESTS.

INEM 49.769.

ADMINISTRATIVA

amb experiència.
INEM 20.302.647.

AUXILIAR ADMINISTRATIU

INEM 23.265.679.

SECRETÀRIA

Gerència i experta export-
import. INEM 37.988.149.

AUXILIAR

Administrativa i relacions
públiques. INEM 38.478.
279.

AUXILIAR ADMINISTRATIVA

O dependenta. INEM
35.053.491.

AUXILIAR ADMINISTRATIVA.

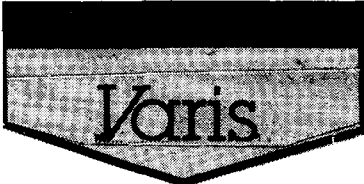
INEM 36 969 329.

ENGINYER,

industrial, adjunt direcció
general. INEM 48.383.

JOVE

Auxiliar amb germans al seu
càrrec. INEM 43.417.344.

SANTA MARTA

Servei a domicili de ATS, IN-
FERMERS, PUERICULTORES,
AUXILIARS. Informes:
Tel. 245 37 58.

JOVE SOLTERA

De 34 anys s'ofereix per
cuidar gent gran a canvi de
manteniment. Trucar al Tel.
333 02 35. (matí fins les 15
hores, nit a partir de les 22
h.) Demanar per Ana Maria.

TEAS

Taller escola d'Arts Sumptuàries
Centre d'Educació especial

Dedicat a disminuïts psíquics
A partir dels setze anys

Taller especialitzat
Esmalt sobre metall-ceràmica
Tapis i estora

Cultura General

Recuperació Física-Logopedia
"CLUB-ESPLAI"
Assessorament psiquiàtric
i psicològic

Informació: 215 69 77
de 12 a 14 hores

ADMINISTRATIU

Lliure del servei militar, àm-
plies referències.
Tel. 345 26 67. 8 a 9 nit.

S'OFEREIX

Cadira amb rodes per a ma-
lalts, nova. Tel. 788 90 55.

SERVEI

Orientatiu d'acció familiar.
Assessorament gratuït so-
bre: 3.ª edat. Subnormals,
acolliment futures mares,
drogues alcoholisme, sec-
tes, etc. Aquest servei fun-
cionia de dilluns a diven-
dres de 4,30 a 7 h. a Rambla
Catalunya, 121.

FAMÍLIA zona Horta tindria
cura de dos matrimonis o
persones soles. Interessats,
truqueu al 220 83 97.

Vendes

Apartado de Correos 35

VENDA DE XALETES I APAR-
TAMENTS en els millors in-
drets de L'Escala (Costa Brava).
Preus interessants FINQUES
GUANTER (A.P.I.) Avinguda
Ave Maria, 7. Tel. (972) 77 02 72

Si voleu anunciar, ompliu la BUTLLETA D'INSERCIÓ a base d'una lletra
per quadrat, deixant un espai en blanc entre cada paraula, i envieu-ho,
junt amb un taló nominatiu de l'import total del vostre anunci a
CATALUNYA CRISTIANA, carrer València, 244, 2on Barcelona-7.

NÒM

ADREÇA

POBLACIO

Tel

PREU UNIA

	50 ptes.
	100 ptes.
	150 ptes.
	200 ptes.
	250 ptes.
	300 ptes.
	350 ptes.

MES

SETMANES

Calculeu l'import que haureu d'abonar multiplicant el preu
del anunci pel nombre d'insercions.
Adjunteu un taló o gir postal a nom de CATALUNYA CRISTIANA, carrer
València, 244, 2on, Barcelona-7.

Si som molts
els que lluitem
per la Justícia
seran molts els que
tindran Pau.

Diurnenge

XXXIII DURANT L'ANY

A cura
dels monjos de Poblet

el pa de la paraula

"QUE EN TÉ DE VALOR UNA BONA ESPOSA!"

Un text ben adient per il.luminar, des de l'Esclitura, el corrent feminista dels nostres temps. No n'hi ha prou amb afirmar i reconèixer els drets de la dona. Cal aprofundir la significació autèntica de la seva identitat, i valorar, justament, la seva singular i valuosa aportació a la comunitat familiar de la qual ella n'és en bona mesura, el pal de paller. Seria una tragèdia que la seva opció a fora, la portés a una desafecció de la seva llar, i malmetés aquest veritable do de Déu, carisma de l'esposa i de la mare, de crear lligams de comunitat i de rejuenir l'esperança en el cor dels seus.

**Lectura del llibre dels Proverbis
(31:10-13,19-20,30-31)**

Que en té de valor una bona esposa! És molt més preuada que les perles. El cor del seu marit hi confia, no són escassos els guanys que en traurà. Durant tota la vida el farà feliç, i no desgraciat. Es procura la llana i el lli, que les seves mans transformen com vol. Pren a les mans la filosa, i els seus dits agafen el fus. Obre les mans als pobres, allarga el braç als indigents.

L'encant és aparença, la bellesa s'esvaeix; l'esposa que creu en el Senyor és la que val tots els elogis. Dediqueu-li cants pels fruits del seu treball: que la seva obra l'elogiï davant de tot el poble.

"FELIÇ TU, FIDEL DEL SENYOR"

¿Fins quan els nostres temps negaran la felicitat i el benestar a la comunitat familiar? El salm 127 posa la llar feliç com a paradigma de la pau escatològica que la gran família de Déu gaudirà en el seu Regne.

Salm 127:1-2,3,4-5 (R.: 1a)

Feliç tu, fidel del Senyor,
que vius seguint els seus camins.
Menjaràs del fruit del teu treball,
seràs feliç i tindrà sort.

R. Feliç tu, fidel del Senyor.

La teva esposa fruitarà com una parra,
dins la intimitat de casa teva;
veuràs els fills com plançons d'olivera
al voltant de la taula. R.

És així com els fidels del Senyor
seran beneïts.
Que el Senyor et beneeixi des de Sió.
Que tota la vida puguis veure prosperar Jerusalem. R.

L'Anticrist et segueix, Senyor, com si fos la teva ombra; i, mentre tu calles, ell parla.

Joan Sales

Cal acceptar-se per oferir-se i no

guardar-se res per a si mateix

L'Esclitura ens presenta, avui, una història simple, que, segons la lògica humana, hauria de tenir un final. Igualment sense complicacions, i, en canvi, no és pas així.

El retorn de l'amo, per rebre els seus guanys i retribuir a cadascú segons l'ús que hagi fet dels talents confiats, crea una situació força complicada. L'actitud de l'amo vers l'últim criat sembla cruel i injusta, ja que, a fi de comptes, no hi havia hagut cap dany que justificués el comportament de l'amo.

Crist no solament exclou de la joia el criat, que no ha incrementat el capital sinó que, sense més ni més, li pren allò que té i ho dona a qui ja té en abundància. És una estranya conclusió d'una situació encara més estranya.

Però, si Crist ha actuat així, també hi deu haver una raó. Mirem-hobé. Els dos primers criats admesos a la joia ho han valorat tot. No una cosa o l'altra, sinó que no han exclòs res... A més, ho han retornat tot a l'amo.

Aquest comportament ens hauria de fer reflexionar seriosament. Moltes vegades, fins i tot massa vegades, la nostra atenció se centra fora de nosaltres. Mirem, considerem i critiquem tot i tothom sense parar-nos mai sobre nosaltres mateixos. Difícilment ens acceptem tal com som i fem treballar les possibilitats que Déu ens ha donat per retornar després a Ell amb alguna cosa de bo. Mirem aquell que, segons nosaltres, ha tingut més i realitzat més, gairebé amb enveja i gelosia, sense pensar gens en les majors responsabilitats i més gran compromís que se li demanen. I d'aquesta mesquina crítica ens en fem un paravent per tapar el nostre immobilisme, el nostre egoisme, la nostra pusil.lanimitat. No volem entendre que cal acceptar-se per oferir-se i no guardar-se res per a si mateix. L'home està cridat a desenvolupar tot el que és i té en l'harmonia, sense

excloure res, i no per a si mateix, sinó per redistribuir. En canvi, allò que nosaltres anomenem justícia està orientat exactament en el sentit contrari. No és altra cosa que un seguit de convencions destinades a salvar el guany, el propi profit. En lloc d'oferir volem conquerir, acumular i usar tot per a les nostres satisfaccions. Amb l'actitud dels primers criats que fan fructificar per oferir després, descobrim que avui nosaltres deixem de desenvolupar-nos per poder abassegar. És l'actitud del tercer criat, que soterra el talent confiat. És la nostra manera de fer.

És cert que ningú no ho pot conèixer tot, ni realitzar-ho tot. Però també és veritat que per exigència de seguretat i per por del risc, esdevenim egoistes i tancats en nosaltres mateixos i així soterrarem el talent, les qualitats, els carismes que tenim per compartir i per posar a disposició dels altres. Això, evidentment, comporta moltes conseqüències. El plany i el cruxit de dents són, en realitat, les reaccions doloroses del rebuig de l'home i de l'allunyament de la força de l'Esperit.

Llavors podem entendre perquè l'únic talent del tercer és donat al primer. Aquest criat ja ha acceptat estimar i donar. És el veritable pobre, capaç del servei més total en la gratuïtat més total.

Les contestacions en l'Església i en la societat, els seus dolors i les seves angoixes, ¿tal vegada no són signes del treball de l'Esperit que ens recorda la seva existència i ens invita a reconstruir-nos utilitzant tots els nostres talents? No ens parem a mirar, solament; posem-nos a treballar.

**Maur Esteve
Abat**

"VETLLAR I VIURE SÒBRIAMENTE"

La ultimitat i la definitivitat de la història de la Humanitat ha estat ja encetada, perquè la salvació de Jesucrist és única i definitiva. La fi "d'un món", sotmès fatalment als dinamismes del mal, del pecat i de la mort, ha tingut lloc ja, perquè Jesús ens n'ha alliberat. Nosaltres, per la fe i pel baptisme, hem estat incorporats al misteri de Crist. La nostra existència és continuadament il.luminada i treballada per al gran Dia en què Jesucrist presentarà al Pare la Humanitat redimida i gloriosa. L'esperança i el futur de la nostra plenitud de fills de Déu, és ja ara, present en la nostra existència. No val a badar. Cal vetllar, i viure en el Senyor el nostre temps de cada dia.

Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Tessalònica (5:1-6)

Germans, no cal que us escrivim quan i a quins moments arribarà el Dia del Senyor: vosaltres mateixos ja sabeu prou bé que vindrà com un lladre a la nit. La gent es pensaran que tot està en pau i ben assegurat, quan de sobte vindrà la devastació, com els dolors a la dona que ha de tenir un fill, i no se n'escaparà ningú. Però a vosaltres, germans, que no viviu en la foscor, aquell dia no us podrà sorprendre com un lladre, ja que tots sou fills de la llum i del dia. No som pas de la nit ni de la foscor. Per això no hem de dormir, com els altres, sinó vetllar i viure sòbriament.

"EL QUE T'HAVIA ENCOMANAT, HO HAS ADMINISTRAT FIDELMENT"

Més que els dons naturals o les capacitats de cadascun, els béns que el Senyor ens confia durant la seva absència, i fins al dia del nostre trobament amb ell, són les riqueses de la definitiva salvació que ha posat al nostre abast. L'evangeli d'avui és una crida a la corresponsabilitat de tots en la construcció del Regne. Cal una resposta generosa, agosarada i compromesa a la seva paraula, al seu amor i a la seva gràcia. Podríem dir que n'hi ha prou amb estimar i deixar-se posseït per l'Esperit de Déu. Cap raó no és vàlida per bloquejar el dinamisme de la salvació, tant per a nosaltres com per als altres.

Evangelí segons sant Mateu 25:14-30

En aquell temps, Jesús digué als deixebles aquesta paràbola: «Un home que se n'anava fora del país, cridà els seus administradors i els confià els seus béns. A un li donà cinc milions, a l'altre dos i a l'altre un, segons la capacitat de cadascú, i se n'anà. El qui n'havia rebut cinc anà de seguida a negociar-hi, i en guanyà cinc més. També el qui n'havia rebut dos en guanyà dos més. Però el qui n'havia rebut un guardà en un amagatall els diners del seu amo.

Al cap de molt temps l'amo tornà i els demanà comptes. Es presentà primer el qui havia rebut cinc milions, portà també els cinc que havia guanyat i digué: 'Senyor, m'havíeu confiat cinc milions i n'he guanyat cinc més'. L'amo li va dir: 'Molt bé. Ets un administrador bo i de tota confiança. El que t'havia encomanat, ho has administrat fidelment. Ara t'encomanaré molt més. Entra a celebrar-ho amb el teu Senyor'.

Es presentà després el qui n'havia rebut dos i digué: 'Senyor, m'havíeu confiat dos milions i n'he guanyat dos més'. L'amo li va dir: 'Molt bé. Ets un administrador bo i de tota confiança. El que t'havia encomanat, ho has administrat fidelment. Ara t'encomanaré molt més. Entra a celebrar-ho amb el teu Senyor'.

Es presentà també el qui n'havia rebut un, i digué: 'Senyor, sé que sou un home exigent, que voleu collir on no havíeu sembrat i aplegar on no havíeu escampat. Per això vaig tenir por i vaig amagar els vostres diners. Aquí teniu allò que és vostre'. L'amo li contestà: 'Ets un administrador dolent i gandul. ¿Tu sabies que vull collir on no he sembrat i aplegar on no he escampat? Doncs, havies de posar al banc els meus diners, i ara podria recobrar allò que és meu amb els interessos. Preneu-li aquest milió i doneu-lo al qui en té deu, perquè als qui tenen, els donarà encara més i en tindran a vessar, però als qui no tenen, els prendrà fins allò que els queda. I aquest administrador inútil, traieu-lo fora, a la fosca. Allà hi haurà els plors i el cruxir de dents'.

CALENDARI

18 de novembre, diumenge XXXIII de duarnt l'any. Lectures: Primera Pr 31,10-13.19-20.30-31, S 127, segona 1 Te 5,1-6, tercera Mt 25,14-30.

19 de novembre, dilluns de la setmana XXXIII de durant l'any. Lectures: Primera, Ap 1,1-4; 2,1-5a, S 1, segona, Lc 18,35-43.

20 de novembre, dimarts de la setmana XXXIII de durant l'any. Lectures: Primera, Ap 3,1-6.14-22, S 14, segona, Lc 19,1-10.

21 de novembre, dimecres de la setmana XXXIII de durant l'any. Lectures: primera, Ap 4,1-11, S 150, segona, Lc 19,11-28.

22 de novembre, dijous de la setmana XXXIII de durant l'any. Lectures: Primera, Ap5,1-10, S 149, segona, Lc 19,41-44.

23 de novembre, divendres de la setmana XXXIII de durant l'any. Lectures: Primera, Ap 10,8-11, S 118, segona, Lc 19,45-48.

24 de novembre, dissabte de la setmana XXXIII de durant l'any. Lectures: Primera, Ap. 11,4-12, S 143, segona, Lc 20,27-40.

L'ESGLÉSIA CELEBRA

Diumenge, 18 de novembre. XXXIII del temps ordinari. Dedicació de la Catedral de Barcelona i de les Basíliques de Sant Pere i Sant Pau a Roma. Sant Aureli màrtir.

El sol surt a les 6,43 i es pon a les 4,30 (hora solar). Festa major a Lloret de Mar. Fira a Canillo.

Dilluns, 19 de novembre. Sant Faust, diaca; sant Crispí, bisbe, i sant Abdies, profeta.

Dimarts, 20 de novembre. Sant Félix de Valois, fundador, i sant Benigne, bisbe.

Fira a Esterri d'Àneu.

Dimecres, 21 de novembre. La Presentació de la Mare de Déu. Sant Honori, màrtir.

Festa major a Lluçà i la Pobla de Cèrvoles.

Dijous, 22 de novembre. Santa Cecília, verge i màrtir. Sant Filemó i santa Apfia, esposos màrtirs.

Festa major a Molló, Santa Cecília de Voltregà i Sous.

Dimecres, 23 de novembre. Sant Climent I, papa; sant Columbà, abat, i santa Lucrècia, verge i màrtir.

Festa major a Coll de Nargó, Fornols del Cadí, Sant Climent de Llobregat i Sant Climent Sescebes.

Dissabte, 24 de novembre. Sant Crisògen i sant Crescencià, màrtirs. Santa Flora i santa Maria, verges i màrtirs.

Refransys

No t'alabis tu
que no et creurà ningú.
Qui molt parla treballant
poca feina va endavant.
No critiquem els defectes dels altres
que potser en tenim més nosaltres.

D'ACI I D'ALLÀ

Tragèdies i profecies

La generació del 14 es mirava com si res el que resultaren ésser els preparatius d'aquell conflicte bèl·lic que en diem primera guerra mundial. Quan caigueren del ruc, ja tenia lloc la trobada del poble amb la cita de la mort als camps de batalla. També avui ens mirem com mussols indiferents tot el que no és més que preparatius d'una guerra nuclear definitiva. Àdhuc prou pot ben ser que allò que pensem que es fa per a detenir-ne el mecanisme no sigui més que el moviment d'una màquina que farà esclatar els artefactes quan l'última dent de l'engranatge toqui l'espoleta. Les tragèdies són com les profecies. Les entenem quan s'han acomplert.

Pere Campàs Bonay

HOMES I INSTITUCIONS

En el seu primer centenari

El santuari de la Mare de Déu de l'Ajuda de Barcelona

El carrer de Sant Pere més Baix, inserit en una barriada humil i treballadora del casc antic de Barcelona, ha estat espectador i sovint protagonista de la història de la nostra ciutat. En ell, en plena consonància amb tot el que l'envolta, s'aixeca el petit santuari de la Mare de Déu de l'Ajuda, fogar de pietat mariana i franciscana, que ha tingut moltes generacions de cristians barcelonins en el descobriment i manteniment d'una fe ferma i compromesa.

L'oportunitat per tal d'escriure aquestes ratlles ens la dona un centenari. El desembre d'enguany farà un segle que el santuari de l'Ajuda, tan semblant en esperit i dimensions al de la Porciúncula, bressol de l'Orde franciscà, era confiat als frares menors caputxins perquè en tinguessin cura. El primer objectiu dels frares fou la propagació de l'esperitualitat franciscana seglar entre els molts fidels que freqüentaven la capella. De fet, el mateix any 1884, quedava canònicament erigit el terç orde franciscà de l'Ajuda. Caputxins i terciaris saberen crear un ambient entorn d'ells que cristal·litzaria de manera eminent l'Any Franciscà del 1926, però que al llarg d'aquests cent anys ha estat exponent de presència ininterrompuda entre la gent de la barriada que envolta el convent.

El orígens del culte a la Mare de Déu de l'Ajuda

Se situen en un ambient popular, com el de tantes altres advocacions marianes de la nostra terra. La data exacta no la podem pas fixar per manca de documentació crítica. En els seus inicis, la imatge era venerada en un carrer de la ciutat vella, anomenat per aquest motiu «Volta de la Verge». El 1521, sembla que ja se la denominava de «l'Ajuda». El P. Joan d'Ordal en el seu «Santuari de Nostra Dona de l'Ajuda» ens parla d'un document mitjançant el qual el 1546 hauria tingut lloc la construcció de la primitiva capella. Podria ser, perquè de fet, l'Arxiu Diocesà compta amb un manuscrit datat el 1574, que ens parla d'un inventari de la capella dut

Imatge de la Mare de Déu de l'Ajuda.

a terme en ocasió d'una visita canònica.

Entre les runes causades pels fets de la Setmana Tràgica del 1909, es trobà una pedra que portava inscrita la data del 1623; segurament aquest any fou feta alguna restauració a l'antiga capella. Aquesta fou ampliada a la fi del segle XVIII. S'hagué de reconstruir novament després de la Setmana Tràgica. El juliol del 1936, església i convent foren saquejats. Sortosament, la imatge sempre es pogué salvar. Aquesta és de terra cuita i té 32 centímetres d'alçada. És de construcció acuradíssima i de proporcions rigorosament conformes al cànon d'una alçada perfecta. L'Arquitecte Bassegoda ens diu: «La corona en forma de diadema reial té reminiscències del s. XVI, portada sens dubte d'Itàlia per algún mariner dels que amb tanta devoció s'encomanaven a Maria en sos temps i tribulacions».

La primera fraternitat captaire de Catalunya

Quant a la custòdia del santuari havia estat fundada una capellania el 1659, i així s'inicià l'establiment d'una sèrie de sacerdots custodis. L'últim fou el Dr. Josep Vellat, canonge magistral de Barcelona. Després d'ell, la custòdia

fou confiada el 1884 als caputxins, en la persona del P. Joaquim de Llanerers, i esdevingué, la nostra capella, la primera fraternitat caputxina de Barcelona després de l'exclaustració del 1835.

D'entre les iniciatives sorgides del santuari al llarg d'aquest segle, en destaquem les que al nostre parer han tingut més incidència en la vida eclesial de casa nostra. En primer lloc, l'esmentat Any Franciscà. Fou precisament a l'Ajuda on es constituïren les comissions que, per part dels caputxins, havien d'organitzar i programar el centenari. Els terciaris de l'Ajuda escamparen la llavor seràfica arreu de Catalunya. Els «Pomells de Joventut», per altre cantó, agrupà un bon nombre de joves entusiastes, els quals hagueren de dur a terme les seves activitats en uns moments polítics força adversos. Al seu costat, l'Associació de la Mare de Déu de l'Ajuda i els Dijous Eucarístics, actuaren amb constant eficàcia, estimulant en consonància amb els temps que els tocà viure, la pietat dels fidels devots del santuari. Quant a l'apostolat entre el món obrer, els franciscans seglars, sostingueren durant llargs anys unes «Escoles Dominicals per a noies obreres»; al CoHegi de les caputxines del carrer Bailèn. Per altra banda, els mateixos terciaris, es feren solidaris amb la tasca que els caputxins duïen entre mans a la barriada del Somorrostro, al mateix temps que es feien presents entre els malalts de l'Hospital de la Santa Creu.

Finalment, el 1972, es començà a plantejar el problema de la gent gran. La fraternitat s'hi abocà. Si no hi havia prou residències per a vells calia fer-ne. En uns terrenys de la província dels frares menors caputxins de Catalunya, i amb la col·laboració d'entitats i innombrables persones, es construí la residència «Assís, obra en favor dels vells», a Sant Quirze del Vallès.

Des de CATALUNYA CRISTIANA ens plau invitar-vos a l'acabament del primer centenari de l'arribada dels caputxins a l'Ajuda, el qual tindrà lloc del 25 de gener al 2 de febrer. Ja us n'informarem en el seu moment.

Josep Maria Segarra,
caputxí

Sobre l'arxiu Gavín

En el número 267 de CATALUNYA CRISTIANA ("Homes i Institucions") parlava jo de Josep M. Gavín i el seu important arxiu, tan important que, a la vista de tants arxius, de tanta documentació, en algunes de les dades em vaig quedar curt i en alguna altra em vaig passar de ratlla i el senyor Gavín, tan metòdic com tot bon col·leccionista, me n'ha fet adonar i, doncs, les rectifico ara per tal que els lectors interessats en puguin prendre nota.

En un excés d'optimisme, vaig escriure que les visites col·lectives dominicals tenien lloc "gairebé ca-

da diumenge" a càrrec d'entitats culturals quan el cert és que exceptuant la del Centre Excursionista de Catalunya que s'efectua un diumenge cada tres mesos, les altres són esporàdiques. En canvi em vaig quedar curt quant al nombre de volums de què constarà la Col·lecció "Inventari d'Esglésies" (i no pas "Inventari d'Esglésies de Catalunya") que segons els seus projectes d'avui constarà de 29. En el volum que tenia jo a mà, el nº 2, s'hi llegeix que constarà de 19, però el llibre és editat l'any 1978... Igualment em vaig quedar curt en afirmar que el nombre d'estampes de sant Josep

que té col·leccionades és de mil, quan és de quatre mil. I finalment el l'article s'afirma que són 325 (en lloc de 325 mil) els documents escrits publicats en la premsa i guardats als respectius arxivadors. Estic segur que els lectors ja es van maliciar que el "mil" que hi faltava o va saltar-se'l el linotipista o se'm va quedar a mi a la màquina... Per tot plegat demano perdó als meus possibles i amables lectors. I al senyor Gavín, és clar.

Ernest Corral i
Coll del Ram

LA BÍBLIA A L'ABAST

Contra la rutina

El qui va dir que la religió era l'opi del poble, tenia la seva par de raó. Sense saber-ho massa, fins i tot fent passar la seva expressió per uns camins maliciosament equivocats, tenia la seva part de raó. Quan la religió, en lloc de ser vida —de ser viscuda intensament— és una pura rutina descarnada, que gronxa somnis daurats en els núvols que siguin, sols serveix per ensopir i ensenyar el poble. L'aliena, el treu de la seva consciència i li desdibuixa la seva identitat. Es una droga. Per això sant Pau ens adverteix que Déu és sempre sorprenent. **Vosaltres mateixos ja sabeu que vindrà com un lladre a la nit** (v. 2). El factor sorpresa de la revelació de Déu és l'antídoto de la droga de la rutina religiosa. No podem fer càlculs de probabilitats per saber quan i com Déu es manifestarà en la nostra vida i en la nostra història. Ell hi és sempre, al mig de la nostra vida, i s'hi manifesta quan vol i com vol. Però això la fe autèntica és un exercici constant de vigilància. De vigilància sobre la vida i en la vida, a l'aguait de la manifestació de Déu. Perquè els creients **no som pas de la nit ni de la foscor** (v. 5b). No és obscurantista la fe. Es llum, visió neta dels autèntics valors que realitzen —salven— la humanitat. Així sap "veure" Déu allà on la immensa majoria de persones no hi veuen res més que forces incontrolables, maquinacions humanes, o

Una consigna cristiana: vetllar i viure (1Te 5:1-6)

èxits aconseguits a base de tirar al dret, o de cops de sort. Es el que Jesús ens diu en les benaurances: **Feliços els nets de cor, perquè veuran Déu** (Mt 5:8). Són els qui tenen el cor il·luminat per la fe i són prou "pobres" per estar sempre atents a la sorpresa de descobrir Déu en el món i en la història.

No feu calendaris

La gent es pensaran que tot està en pau i ben assegurat, quan de sobte vindrà la devastació, com els dolors a la dona que ha de tenir un fill, i no se n'escaparà ningú (v. 3). Es un crit d'alerta en la marxa de la nostra acció pastoral. Certament que sant Pau es refereix aquí al moment que arribarà el Dia del Senyor (v. 1), la parusia. Però aquest captivament de saber estar alerta al factor sorpresa, és el que ha de tenir constantment el cristià. Sobretot, diria jo, en l'acció pastoral. En teoria tots ho sabem, que no som pas nosaltres els qui salvem res ni ningú. Es Déu a través nostre. Però en la

pràctica actuem com si realment tot depengués de nosaltres. I fem plans i projectes. Alerta, això no és que sigui dolent. El que fóra dolent és anar —com més d'una vegada i de dues anem— amb les mans a la butxaca a veure què passa. Quan ens equivoquem és quan ens deixem portar per l'afany de deixar-ho tot lligat i ben lligat, com pretenia algú. En pastoral —en la dinàmica de la salvació— mètodes, procediments, intents, previsions... tot és relatiu i relativitzable. Som instruments de Déu i si arribéssim a ser bons instruments, ja fóra molt i potser tot el que s'espera de nosaltres. El que ens passa és que anem corrent a patentar el nostre invent, com si fos la troballa del segle i servís per tota l'eternitat. Alerta! Els aplaudiments del dia de Rams, acaben en crits de crucifixa'l abans d'acabar la setmana. I l'única cosa que salva és la perseverança en l'obediència al Pare que porta Jesús fins a la resurrecció, però passant per la creu. Aquí hi ha la veritable lucidesa. La clarividència que comunica la fe. **Però a vosaltres, germans, que no viviu en la foscor, aquell dia no us**

podrà sorprendre com un lladre, ja que tots sou fills de la llum i del dia (vv. 4 i 5a) Una gran lliçó que moltes coses de la història de l'Església —d'ahir i d'avui— ens diuen que encara no hem après del tot.

Vetllar i viure

Viure la fe. Viure el misteri pasqual de Jesucrist en la nostra condició personal i en la comunió amb els germans. Viure'l també enmig del nostre món. Perquè no en tenim d'altre. I perquè aquesta és l'exigència missionera de la fe viscuda. Per això aquesta vida de fe està tan lluny de la simple vida vegetal. No som plantes. Som persones humanes. No ens dediquem, doncs, a vegetar. A dormir el son de la satisfacció. La persona de fe no pot dormir. Ha de mantenir-se atenta a la marxa de la història en la qual es troba, i al do de Déu que s'hi fa present. La consigna de Pau és clara: No som com els altres, que van a les fosques i per això acaben dormint pels racons de la vida —i tants que n'hi ha de cristians, que dormen pels racons!—; nosaltres, fills de la llum i del dia, hem de **vetllar i viure sobriament** (v. 6). Hem de saber estar en el món amb amor, amb un veritable esperit crític i constructiu, atents sempre a la "sorpresa" de la manifestació de Déu. Perquè Déu s'hi manifesta i molt més sovint del que solem creure i esperar.

Josep M. Aragonès

Cultura científica

"... a fi que els tresors fins ara guardats en les torres d'ivori dels laboratoris científics esdevinguin patrimoni cultural de tots."

Antonino Zichichi

35.- La física dels forats negres

En algunes revistes de vulgarització científica s'ha escrit que els forats negres engoleixen el temps a més de xuclar els cossos que se'ls acosten i que són com una sortida cap a un altre univers. Potser algun lector dels nostres articles ho ha llegit i ha pensat que aquí no en volíem dir res per considerar tot això com fantasies. I és clar que hi ha una gran dosi d'imaginació en aquesta imatge dels forats negres. Tanmateix no volem pas fugir d'estudi deixant d'exposar que ens hi diuen els científics destriant-ho del que els fantasiosos hi han afegit. Per complicada i difícil d'explicar que sigui la física dels astres que han tingut un col·lapse gravitatori, cal parlar-ne per completar el que n'hem dit fins ara.

La física relativista dels forats negres

La relativitat einsteiniana sobre l'espai i el temps s'aplica notablement a l'entorn d'un forat negre. Ja no són diferències mínimes inapreciable sinó que afecten sensiblement la manera de comportar-se de l'astre.

En primer lloc la teoria de la relativitat general ens diu que el col·lapse gravitatori d'una estrella pot esdevenir-se realment. Res no s'hi oposa. Així ho exposaren J.R. Oppenheimer i H. Snyder en un famós article a la "Physics Review" de 1939, on amb càlculs relativistes arribaven al mateix re-

sultat que K. Schwarzschild el 1916 havia obtingut per al valor del radi que ha de tenir un estel per a convertir-se en forat negre, en funció de la seva massa. Per això segueix anomenant-se "radi de Schwarzschild". I la teoria relativista també ens dona el valor límit de la massa de l'estrella que ja no pot contrarestar el seu col·lapse gravitacional quan acaba la seva evolució termonuclear, valor una mica superior al fixat per Chandrasekhar el 1935.

Admesa, doncs, l'existència de forats negres, què ens diu la teoria de la relativitat que hi passa al seu entorn? Què sentiria un astronauta que hi caigués? Ja sabem que en un camp gravitatori com el de la terra si es trenca el cable d'un ascensor l'ocupant durant la caiguda no percep cap força de gravetat o d'impuls respecte de la cabina; hi queda com flotant i encara que tingui els peus més a prop del centre de la terra que el cap no nota gens la petitíssima diferència de gravetat. El mateix passa als astronautes en el seu vaixell espacial quan no l'accelera cap força. Però no seria pas igual si l'astronau caigués cap a un forat negre: la gravetat a l'entorn d'un tal astre té un gradient molt gran, és a dir, augmenta rapidísimament i el tripulant sentiria una estrebada gravitacional més forta als peus que al cap i ja abans d'arribar a la superfície del fo-

rat negre hauria mort esmicolat, ja que l'estirada li descompondria les molècules del seu cos en àtoms i les àtoms en partícules... I tot això en mil·lèsimes de segon en relació al "seu" temps. No cal, doncs, fer-se il·lusions d'arribar en vida a la superfície de cap forat negre.

Però hem dit segons el "seu" temps. I segons el "nostre"? La relativitat ens diu que el temps d'un observador no transcourria igual. El qui s'ho pogué mirar veuria caure l'astronau més a poc a poc fins a perdre-la de vista com si se n'anés a l'infinit. No la veuria esclafant-se a la caiguda, perquè la llum de l'impacte ja no se n'escaparia fent-ne impossible la visió. I és així i només així com cal interpretar la modificació del temps al voltant d'un forat negre.

La fantasia dels "forats blancs"

El procés de formació d'un forat negre, o sigui el col·lapse gravitacional d'un estel, és expressat matemàticament a partir de la relativitat en funció del temps. Així ho va desenvolupar K. Schwarzschild en unes conegudíssimes equacions. Què passaria si invertís el sentit temporal? Que les mateixes equacions descriurien un procés invers, com exposaren el 1930 Einstein i Rose fent notar que aquesta segona solució de les equacions expressaria que la matè-

ria i energia acumulada en un forat negre s'expandiria des d'un altre punt de l'espai-temps que podria anomenar-se "forat blanc". És físicament possible una tal inversió del temps? Així ho han cregut alguns, dient que fóra un procés similar al del Big Bang però en petit. La comunicació entre els dos "forats", l'anomenaren "pont d'Einstein-Rose".

Però la majoria dels astrofísics actuals, en els forats blancs, no hi veuen res més que una pura construcció matemàtica sense existència real. Per això hem de dir que és fantasia.

Stephen Hawking i la física quantística dels forats negres

Stephen Hawking (1942-...) és un astrofísic anglès que s'ha fet famós precisament pels seus estudis sobre els forats negres. Una maligna malaltia d'esclerori lateral amiotròfica n'ha fet, d'ell, un invàlid que des del 1970 ha d'anar sempre amb la cadira de rodes, però no li ha afectat la seva intel·ligència matemàtica que és veritablement excepcional. Abans d'ell només s'havien estudiat els forats negres des del punt de vista relativista; ell hi ha afegit la mecànica quàntica, que vol dir el fet que l'energia no es transmet d'una manera contínua sinó a salts, en "grànuls" d'energia. L'únic intent anterior, sense gaire èxit, de compagi-

nar els efectes de la gravetat i teoria quàntica havia estat el de Schrödinger el 1932. I és que no és cosa fàcil compaginar les dues teories. N. Wiener escrivia el 1956: "Un físic modern és un teòric quàntic els dilluns, dimecres i divendres, i un estudiant de la relativitat gravitacional els dimarts, dijous i dissabtes. I els diumenge no és cap de les dues coses: se'ls passa pregant Déu que algú, i millor ell mateix, trobi una forma de conciliar aquests dos punts de vista".

Doncs bé, Hawking va intentar aquesta conciliació i el 1974 publicava a "Nature" un estudi en què demostrava que, tenint en compte els efectes quàntics, els forats negres no són astres que ho engoleixin tot i prou, sinó que també emeten radiació amb un espectre tèrmic, i la "longitud mitjana de l'ona emesa és comparable a les dimensions de l'astre. I poc després publicava un altre treball en el qual deia que al final d'aquella "evaporació" energètica el forat negre podia fer una explosió, segons mostraven els càlculs. Per consegüent no s'ha de considerar com un terme final, com una mort. Encara és objecte d'una ulterior evolució... Però els estudis teòrics d'un tal astre no s'han acabat. Resten encara molts punts foscos, per no dir negres, que es fan difícils d'aclarir.

Francesc Nicolau
Professor de la Facultat de Teologia de Barcelona

L'ESGLÉSIA PROCLAMA

En el seu primer escrit després d'haver rebut el premi "Pau VI", el teòleg alemany Hans Urs von Balthasar ha parlat de l'infern, i això ha aixecat polseguera entre els intel·lectuals d'Europa. Creient que l'article del famós teòleg és interessant en tots sentits, l'oferim íntegrament als nostres lectors.

DAM

1. L'essència del·l'infern

L'actual predicació calla completament sobre el tema de l'infern (potser per dificultat, potser per misericòrdia, ¿qui ho sap? mentre l'Esclitura, al contrari, en parla seriosament. També la tradició y l'homilètica de l'Església ha tractat aquest tema amb gran zel. D'aquest silenci se'n dona, sobretot, l'explicació següent: en la representació d'aquest aspecte de la doctrina quelcom ha estat repensat i per això ha de formular-se de manera diferent. En els temps precedents s'ha cregut saber moltes coses que avui no semblen creïbles, i si avui al contrari sabem massa poc és perquè no es reïx a enunciar el que és essencial en termes adequats

L'essència de l'infern consisteix en el fet que un home ha perdut Déu per a l'eternitat, i així s'ha perdut a si mateix. L'home tendeix a la possessió de Déu, al Bé etern; qualsevol altre bé és només un resó d'aquell Bé y una via vers Ell. Per això un home que perdi Déu no solament es perd a si mateix, sino també —ja que amb la mort tots els camins resten al seu darrera— tots el béns finits i temporals. Aquesta pèrdua és una possibilitat absolutament real i seriosa per a cada individu, el qual ha de témer més per la pròpia persona que pels altres (que, com Hitler i Stalin, col·loquem fàcilment a l'infern). No es tracta de descriure l'horror dels turments del més enllà (això s'ha fet en temps precedents amb certa predilecció: els indis, per exemple, amb les seves representacions de l'infern han superat llargament la fantasia del cristians). Això no fa més que allunyar-nos del punt central de la qüestió. Si el càstig de l'infern consisteix en un foc espiritual o material (com en el judaisme), o bé en un fred glacial (com en el fons de l'infern del Dant) o bé una mica dels dos (Tomàs d'Aquino) és qüestió irri-

sòria enfront de la gravetat existencial de la cosa, que cadascú haurà de meditar pel seu propi compte. «Quant a mi, m'importa ben poc de ser judicat per vosaltres o cap tribunal humà, ni tan sols no em judico a mi mateix, perquè de res no m'acusa la consciència, encara que no és per això que sóc justificar; qui m'ha de judicar és el Senyor» (1Cor 4: 3-4). I davant del seu tron de jurge hauré de presentar-n'hi personalment i sol, i de cap manera sé per endavant com serà mesurada y jutjada la meua vida per Ell. Es tracta, des d'ara «de tenir ferma, amb tot el rigor de la seva instància de realitat, la doctrina de l'infern: de persuadir l'home de regular la pròpia vida a la real possibilitat de l'etern naufragi i de comprendre la revelació en la seva profunda instància de serietat» (J. Ratzinger. *Lexicon für Theologie und Kirche*, 2V.448).

2. La revelació bíblica

L'Antic Testament, com a moment preliminar a l'obertura del cel per mitjà de Crist ressuscitat, no coneix ni cel ni infern en el sentit neotestamentari. En canvi coneix, amb un estrany contrast respecte les especulacions sobre el més enllà pròpies de les cultures circumstantes, només una aliança dels vivents amb Déu: els morts s'enfonsaven per sempre a la «Sheol» on, exclosos de l'Aliança i de la seva esperança no podien lloar més Déu. Això es repeteix moltes vegades en els salms. Només en la proximitat del naixement de Crist s'inicia i l'especulació sobre un destí diferent pels morts bons i pels morts dolents i se'ls assigna diferents llocs. Així la imatge dels llocs d'incineració de deïxalles, fora de les portes de la Ciutat Santa, lloc on continuament s'alçava el fum de les coses brutes, jugà un paper imaginatiu. Però és només el Nou Testa-

ment on a l'home redimit per Crist se li obren les portes del cel, que hi és present, com a contrapartida, la pèrdua d'aquest cel: l'infern. Jesús usa, en descriure el judici als seus oients jueus, les imatges corrents de l'Antic Testament: el judici (el «dia de Jahve») sempre consistia en la separació i la salvació dels justos, els qui creuen en Jahvè, i la condemna dels altres. Aquests últims s'entenia que eren tots els pobles de fora d'Israel, mentre el tardà judaisme, s'adona que també dintre Israel n'hi ha sense Déu. D'aquesta representació del judici se'n serveix Jesús per tal com (referint-se al «Fill de l'home») esmentat per Daniel «que avança sobre els núvols, i que ve ungit de tot poder»: Dan 7,13) el Pare ha donat tot el judici al Fill (Joan 5,22), i en aquell passatge en el que afirma que l'actitud que un home té envers Ell, decideix la seva salvació o la seva condemna (Marc, 8: 38).

Aquí val la pena sospesar què és allò que en la descripció que Jesús fa del judici, es refereix a les imatges veterotestamentàries i quin sigui al contrari el nucli

essencial. En Joan, Jesús fa una distinció. Afirma que no ha vingut a salvar el món, sinó a salvar-lo (12, 47). Però després continua: «Qui em rebutja a mi i no acull les meves paraules ja té qui el condemni: la paraula que he predicat, aquesta el condemnarà l'últim dia» (12, 48). Aquest pensament repetit en altre lloc (Heb 6 i 10), relativitza la imatge del judici, pero no la serietat del mateix judici: encara podríem dir que aquest Jesús com a Salvador del món no condemna ningú a l'infern; però que aquells que no volen acceptar l'amor que Déu els ofereix —i Déu els concedeix aquesta llibertat— es condemnem ells mateixos a l'allunyament de Déu. Karl Rahner ho escriu amb una gran claretat: «L'eternitat de l'infern pot i deu ser explicada avui com la conseqüència de l'obstinació interior de l'home, obstinació que també deriva de l'es-

sència de la llibertat i que no la contradiu. Ja que la llibertat és la voluntat i la possibilitat, de fixar el quelcom de definitiu, i no la possibilitat d'una sempre nova revisió de la decisió, per això l'infern és etern. Déu que és just, té un paper actiu en castigar amb l'infern només sols en la mesura amb què Ell no deslliga l'home de la realitat de la seva absolutesa, que a través d'Ell ha estat acomplerta; ni li evita la contradictòrietat d'aquesta definitivitat respecte al món com a creatura de Déu. El model d'un càstig vindicatiu és per això poc adequat per ajudar a la comprensió de la doctrina de l'infern» (Sac. Mundi, II, 1968; 738). A l'infern hi va l'home que de cap de les maneres s'ha deixat reconciliar amb l'amor de Déu.

Existeix un home així? Que sigui veritablement possible, no es pot ni s'ha de posar en dubte. Ell peca contra l'Esperit Sant de Déu i això «no pot ser perdonat ni en aquest món ni en el futur» (Mt. 12.33).

Cal, però, posar atenció en una particularitat del Nou Testament. Els discursos de Jesús abans de la Pasqua, especialment aquells que trobem en els sinòptics, parlen sovint amb la dura llengua dels profetes sobre un infal·lible doble judici: salvació o pèrdua. La reflexió postpasqual sobre l'adveniment de Crist en la seva globalitat —vida, mort en creu per tots, resurrecció— introdueix un accent nou en l'anunci: ensems amb les amenaces molt serioses d'una possible pèrdua («la pèrdua serà llur final» Fil 3,19; «hi ha de fet un peccat que porta a la mort eterna» Jo 5,16; etc.); hi ha també una il·luminació d'esperança sobre la salvació

ELS SANTOS, NO ELS

NATS

de tots; una esperança que no és un saber cert, però que tanmateix suscita una autèntica esperança cristiana: «Quan seré aixecat de terra (a la creu), ho atrauré tot a mi», Déu vol que tots els homes se salvin a través de «Jesucrist, que s'ha donat a si mateix en rescat de tots» (1 Tim 2, 4ss): «Crist, s'ha ofert una sola vegada per llevar els pecats de tothom» (He 9, 28), i molts altres punts. Pau parla amplament que l'equilibri (en el judici), entre el pecat, que mereix el càstig, i la «gràcia sobreabundant» ha estat superat (Rom 5, 15-21).

3. La tradició de l'Església

Aquesta en molts punts obliga a reflexionar. Pel que fa el ministeri magisterial, l'existència de l'infern (com a possible perdició dels homes) no ha estat mai posada en dubte (vegi's, entre altres Denzinger-Schönmetzer n. 15, 76, 801, 839, 858, 1002, 1306); però encara ha estat expressament subratllat que els dolents preparen llur ruïna a través d'una lliure decisió (arbitrio voluntatis propriae, 443). El magisteri però a diferència de les moltes beatificacions i santificacions — mai no hà dit d'un home concret que es trobi a l'infern.

Les tradicions teològiques coneixen dues posicions extremes, que per nosaltres avui són insostenibles. Una sap amb certesa que tots els homes són salvats, i per tant no n'hi ha cap a l'infern. Aquesta posició ha estat condemnada (a l'impuls de l'emperador Justinà, DS 411, confirmada probablement per Roma) aquesta anava

dirigida contra els monjos originians, però avui ningú no està segur que Orígenes hagués mantingut aquesta tesi; els estudiosos més experts ho neguen. Segurament l'ha mantingut sant Gregori de Niça, el qual no ha estat mai condemnat. La posició contrària és la d'Agustí, amb la seva profunda influència en tot l'escolasticisme medieval fins a la Reforma i fins i tot en el jansenisme: aquesta sap amb certesa que un cert nombre d'homes (que aquest nombre més o menys gran és secundari) està condemnat eternament. Això està en desacord, sigui amb la cautela del magisteri en aquest punt, sigui amb la tendència del Nou Testament en la seva part final. L'anunci de l'Església sobre una possible perdició, com diu el cardenal Joseph Ratzinger, hauria de ser tractat existencialment, o sigui com una cosa que ha de penetrar al cor de cadascú, i no com una freda i objectiva veritat, que pertoca més als altres que a mi mateix. És en això que avui s'hauria d'operar la correcció més important i profitosa, una correcció que, naturalment, no hauria d'afectar indegudament la seriositat de l'anunci cristià, però que hauria de deixar, també, un espai obert a l'esperança cristiana per tots els homes — una esperança mai no esdevé saber segur!

La petita Teresa de Lisieux és la que més bellament ha parlat d'aquesta esperança universal. Aquesta no travessa els límits prescrits ni a la dreta ni a l'esquerra, sinó que fretura per entrar al centre de l'esperança d'una absoluta confiança en la sobreabundància de la gràcia divina. La qual cosa tanmateix està en un total acord amb

el que es diu en el 5è capítol de la carta als romans.

4. L'esperança de la creu en els sants

En el Credo, la paraula «infern» apareix només una vegada: és quan es parla del descens de Crist a l'infern. No és possible aquí tractar profundament el misteri d'aquest davallament. Segurament allò que succeï entre la mort de Jesucrist el divendres sant i la seva resurrecció «al tercer dia», per Pasqua, és un esdeveniment de salvació: no solament volgué sofrir entre els sofrents, sinó que volgué ser mort entre els morts, amb una solidaritat que (segons el Vell Testament) no es dona pas pels morts.

Aquests estan abandonats de Déu, perquè Déu és vida eterna i ells ja no viuen. Allí on es troben — al Schoel — no viuen ni fe ni esperança ni caritat. Allí, dins d'aquesta experiència, Jesús volgué davallar en una última (sempre viva) obediència al Pare. Tanmateix Ell, que millor que tots els homes ha conegut l'amor del Pare, ¿no havia experimentat ja sobre la creu, en substitució dels pecadors, el ser abandonat pel Pare?

Fins el punt que en aquest abandonament arriba a no comprendre més la pròpia missió: «Per què m'heu abandonat?» és una pregunta a la qual, dintre del sofriment, no hi ha cap resposta possible.

Aquest haver perdut Déu es forà

del temps. Jesús sobre la creu no pot mirar endavant, a la Pasqua, amb la certesa que tot el sofriment acabarà aviat. Per Ell el temps de la pèrdua de Déu s'ha aturat i en aquesta atemporalitat la seva passió abasta la pecaminosa història del món en la seva totalitat: «Jesús està en l'agonia fins a la fi del món» (Pascual).

Ell fa particeps d'aquest seu abandonament sobre la creu a alguns dels seus sants. Sant Joan de la Creu ho descriu molt profundament en la seva «nit de l'ànima»: «Déu consum i destrueix la substància espiritual de l'ànima i la llença a les tenebres profundes i obscures. És com si fos engolida per un monstre i anés a parar a un llòbreg ventre on se sent com assimilat» (per altra banda Santa Mechtild de Magdeburg deia que alguna vegada es veia aclaparada «sota la cua de Llucifer»). «L'ànima — continua Joan de la Creu — sent vivament el gemec de la mort i els turments de l'infern. Perquè se sent abandonada de Déu, castigada i rebutjada per Ell, objecte del seu menyspreu i de la seva ira. I encara més: Pensa que aquesta situació durarà eternament». A vegades aquestes experiències esdevenen obsessives que l'ànima creu «veure obrir-se l'infern davant seu i pensa amb certesa ser condemnada. Aquests són aquells que van a l'infern amb llurs cos viu» (II,6). Molts místics han fet experiències semblants, expressament com a participació en l'abandonament de Jesús per part de Déu sobre la

creu. N'esmentarem un, que no fou místic en el sentit de la paraula i que tanmateix passa una experiència totalment personal de l'infern: Dante, que per la seva obstinació i per la purificació de la seva ànima, fou enviat per Beatriu a través de l'infern, per tal que aprengués a conèixer allò que l'amenaça i, instruït per aquesta experiència tremenda, pogués posar-se en camí del Purgatori.

Quedem-nos amb això i no seguim la moda de les innombrables novel·les i fulletons moderns que a propòsit (Auschwitz!) o amb despropòsit tenen continuament la paraula «infern» als llavis.

Basti saber que en els místics grans i autèntics, l'infern — en la seqüel·la «Christus descensus» — pot ser viscut en aquesta vida. I en aquesta seqüel·la podem estar certs que una tal experiència de l'abandó «etern» per part de Déu té, a partir de l'adveniment de la creu, un significat de reconciliació i de redempció.

P.S. — En aquesta breu argumentació no hem parlat del diable. La revelació de Déu en Jesucrist està centrada sobre nosaltres els homes. No és un manual de totes aquelles qüestions que ens pertocuen d'una manera central. Basti saber que existeixen potències satàniques de les quals cal guardar-se. Estudiar i fer experiència de què són aquestes potències (reals sens dubte!) i quin destí Déu els prepara; no és cosa que ens pertoqui.

Hans Urs von Balthasar

El pare general dels franciscans ha passat per Catalunya

Boff pot continuar com a professor de teologia

El general dels franciscans, pare John Vaughn, ha visitat aquesta setmana les cases dels framenors de Catalunya. El pare John és nord-americà, de l'estat de Califòrnia; 52 anys d'edat. Home extraordinàriament senzill i cordial, no ha volgut pas que la seva visita de cinc dies a Catalunya fos de recepcions oficials ni motiu d'inauguracions cursosament preparades. Ha conversat llargament amb els religiosos del seu orde, reunits en taula rodona al seu voltant.

En les seves intervencions tant amb els frares, com amb les monges i laics, el pare general ha estat sempre breu, perquè —diu ell— "m'agrada molt escoltar les opinions dels altres, i sempre he pogut aprendre alguna cosa dels meus germans, framenors".

Identitat del franciscà, avui

En la trobada més important, —un centenar de frares— el pare John ha definit clarament la identitat del carisma franciscà. "No diré res de nou, però és important recordar que el nostre pare sant Francesc fou home d'Església. S'adonà que la seva vocació era reedificar l'Església i tots els seus esforços i pensaments anaven per aquí."

I afegí: "Amb el mateix esperit i sentit de fe que tenia sant Francesc, si nosaltres volem reparar i edificar l'Església, avui, cal fer-ho com ell: amb la pobresa i la humilitat, és a dir, essent veritablement frares-menors. Sant Francesc visqué els grans valors evangèlics de la simplicitat i humilitat. Aquests valors ens fan viure constantment en esperit de servei, de fraternitat i llibertat; no una fraternitat segons la carn, que això és impossible, sinó en l'esperit."

En una reunió amb els formadors, digué: "Quan parlem del tema vocacional, més que preocupar-nos de les estadístiques, cal tenir en compte la cura de les vocacions que ens vénen, subrallant els aspectes que ens defineixen. La identitat franciscana no es manifesta pel que fem —si som sacerdots, portant parròquies, si som professors o ens dediquem a treballs civils que poden fer els altres, i potser més bé— sinó pel que som, per la visió de l'home i del món que tenia sant Francesc. Això és el que espera l'Església de nosaltres."

En un altre moment el pare John

es preguntà per què després de set segles d'història, encara avui se segueix sant Francesc. "Perquè —digué— ell va trobar i conquerir tot allò que el món busca i no troba: la felicitat, la fraternitat, la joia, la pau i la llibertat interior. Podrem dir-nos germans, framenors, si, amb sacrifici, obediència i abnegació, assolim la pau del cor i la llibertat d'esperit."

L'orde franciscà es desplaça vers els pobres

El pare general indicà que avui les noves generacions de l'orde es desplacen cap una vida pobra enmig dels pobres. Esmentà fets concrets de l'Àfrica. A Colòmbia, Bolívia i el Brasil, els franciscans són cridats pels bisbes, no pas per dirigir col·legis o regir parròquies, sinó per viure la presència de sant Francesc, lliurant-se a les classes humils. En tot cas presten un servei a les parròquies, però els framenors viuen en estatges humils, barrejats amb la gent del barri.

Cal dir que foren molt emotives les trobades del general dels franciscans amb les religioses —més de 400 al monestir de clarisses de Pedralbes de Barcelona— per escoltar i dialogar amb el successor de sant Francesc. També hi hagué una trobada amb els membres del moviment de l'orde seglar franciscà.

El dissabte a la tarda, dia 9, el pare general visitava el monestir de Montserrat, on s'uní al rès de les vespres amb els monjos, i conversà després amb el pare Abat i la comunitat benedictina.

"L'affaire" de Leonardo Boff

En una altra ordre d'idees, el pare general dels franciscans fou molt explícit a les preguntes formulades sobre el pare Leonardo Boff, franciscà, que fou cridat recentment a Roma per aclarir algunes idees del seu llibre, "Església,

Leonardo Boff, teòleg de la teologia de l'alliberament.

carisma i poder".

"El pare Boff ha estat obediència fins ara a les decisions de la Santa Seu, com ho ha estat el nostre orde. La cúria general hauria pogut aprofitar "l'affaire" per la publicitat. Hauria estat enormement pagada la propaganda, però nosaltres no hem fet mai cap mena de declaracions. En tot cas les declaracions han sorgit d'altres fonts, llunyanes a l'orde. És un viu exemple de serenitat i d'amor que hem donat a l'Església."

Entrevista de Ratzinger i Boff

El pare general manifestà que la Santa Seu ha quedat vivament impressionada dels milers de testimonis d'adhesió al pare Boff, vinguts de tot el món i alguns de primeres figures de la teologia i de l'episcopat mundial.

"Per a mi, una prova de sinceritat del pare Boff és la mateixa preocupació que té sobre el que pensen d'ell el Sant Pare, el cardenal Ratzinger i la Santa Seu, en general. Amb mi sempre ha estat molt sincer. No crec que hi hagi en ell la recerca de la pròpia glòria. Ell em demanà que l'acompanyés i assistís a l'entrevista amb el cardenal Ratzinger. Es feren unes gestions en aquest sentit, que foren infructuoses."

Anaren a buscar el pare Boff a la cúria dels franciscans, dos secretaris de la Sagrada Congregació per a la Doctrina de la Fe, que per cert es mostraren freds i poc correctes. L'entrevista amb el cardenal durà quatre hores. En una primera part, el cardenal i el teòleg franciscà conversaren cara a cara, assistits només per un amanuense i el teòleg americà, monsenyor Jorge Mejía. Després d'un breu descans, en el qual se serví cafè, foren presents a l'entrevista els cardenals Arns i Lorcheider, els dos brasilers i franciscans, i defensors des de sempre del pare Boff.

No hi ha cap condemna formal de la Santa Seu

Sobre si Boff ha estat condem-

general—. No hi ha fins ara cap prohibició en aquest sentit. Ara s'espera la decisió definitiva de la Santa Seu. Ningú no sap com serà aquesta última decisió."

Dos documents, fins ara secrets, divulgats per una revista italiana

El pare Joan Folguera, assistent per Espanya que acompanyava en tot moment al pare general dels franciscans, ens lliurà els dos textos —la carta de Ratzinger a Boff i la resposta d'aquest— que fins ara s'havien guardat secretament, i que no se sap com, ni per qui, foren lliurats a una publicació italiana que els ha divulgat. Precisament sobre els llargs i densos punts de Boff, manifestats en la resposta a Ratzinger, estudiarà la Sagrada Congregació l'última decisió sobre "l'affaire".

He llegit el "dossier", desconegut a casa nostra, i m'ha impressionat com acaba Boff el seu escrit a Ratzinger. Tradueixo de l'italià:

En l'interès de servir teològicament l'Església, he tingut la gosadia de pensar els nostres problemes vitals i dir-los en veu alta. Sóc conscient del que firmava sant Agustí i que ho he posat en la portada del meu llibre "Església, carisma i poder": "Caminem per senderols tortuosos i en els quals ens veiem obligats a caminar amb molta fatiga i sofriment, propi dels fills d'Adam". Aquestes fatigues i sofriments, no són metafòriques, sinó realitats diàries. Elles m'han fet possible estar en comunió amb tants germans i germanes que sofreixen.

En fi, em permeto manifestar-li que estimo i continuaré estimant l'Església, comunitat viva dels deixebles de Jesús en la força del seu Esperit, més que la tranquil·litat i comoditat i el curs serè del meu camí personal de teòleg de perifèria, framenor i, per desgràcia, pecador. M'estimo més caminar acompanyat de l'Església, que anar sol amb les meves teologies".

I signa el llarg discurs així:
"Leonardo Boff,
framenor, teòleg i pecador"

A la ciutat de Petra, Mallorca, finalitza el viatge del pare Vaughn

Després de visitar els franciscans de Lleida, el pare general passarà uns dies a la regió valenciana, per acabar el seu itinerari a la ciutat de Petra, Mallorca, en la qual va néixer Juníper Serra, el gran missioner i apòstol de Califòrnia, d'on precisament és l'actual general de l'orde franciscà.

Francesc Gamissans

El general dels franciscans, pare John Vaughn.

Dr. J.L. Viscarri i Trullàs

Psiquiatria - Psicologia
Tractament malalties nervioses i mentals. Alcohòlicisme.

Visita: Dilluns, dimecres,
divendres de 5 a 2/4 de 8 tarda.
Telèfon: 247 50 97.

VOLEU ACCEDIR AL MATRIMONI, PERÒ NO TROBEU PARELLA?

Us hi ajudarem responsablement. Som experts en aquest delicat servei.

Telefoneu a C.I.P.
253 55 56. Aribau, 84 pral.

RACÓ DEL LLENGUATGE

El carro (1)

Els mots, com les persones, són capaços d'engendrar famílies que, de vegades arriben a ser molt nombroses. Hi ha mots isolats que no donen cap derivat, que són com els concos del llenguatge, i d'altres, en canvi, són seguits d'una llarga descendència. Un d'aquests darrers és el mot carro.

Oblidem-nos del traüt que ens envolta aclaparadorament a la ciutat i a l'autopista. Evoquem els temps d'abans del motor d'explosió i pensem en aquest vehicle que encara tots hem vist a la via pública, ja en franca regressió, és a dir, cada vegada menys. Un quadrilàter de fusta, amb baranes i rodes, proveït de dues vares on van enganxats els animals que el mouen. Era el mitjà de locomoció dels nostres avantpassats, durant centenars d'anys. Aquesta vigència prolongada va establir uns mots populars que s'han mantingut a desgrat dels avenços tècnics en el camp del trànsit rodat.

El derivat que se'ns presenta com a més corrent és carrer. Cases i voreres a cada cantó, i pel mig, lloc per passar els carros. Tant se val que ara ja no hi passin, el nom encara val.

És com la carretera, que uneix i comunica els pobles. El seu nom diu ben clar que era transitada per carros de diverses menes, i eren estretes, amb arbres frondosos a cada banda. Va venir la velocitat, i les carreteres antigues van ser insuficients. Les noves es fan amples i sense arbres; les velles, si són molt transitades i l'espai ho permet, les eixamplen i en treuen els arbres, en bé del progrés. Però aquelles carreteres tal com Déu mana, estretes i ombrívols, que menen sense presses a poblets insignificants i deliciosos, aquelles són les que a mi m'agraden. Les carreteres d'ara, les que ja ni admeten els carros, han canviat de nom, naturalment, i se'n diuen autopistes i autovies. Però, fixe'u-vos-hi, encara manllevem el nom d'un element al vell carro. Vull dir els carrils, les zones que no es poden traspasar sense avisar els qui ens vénen darrera.

Deixeu-me dir, de passada, que aquest mot, carro, té la terminació en o àtona, típica dels mots castellans, però no pas exclusiva. Hi ha un curt nombre de mots catalans ben corrents que també la tenen. Número, toro, suro, ferro, cuïro, clero, porxo, esbarjo, porro, en són alguns exemples. Al costat d'aquests n'hi ha d'altres que hem de considerar barbarismes perillosos, per la facilitat amb què els incorporem a la llengua parlada, vista la semblança que tenen amb els anteriors. Alguns dels que sentireu més sovint són: cigarro, sagento, tubo, truco, petardo, mago, gallego, manso, tomo, tremendo, coro, capritxo, regalo, telèfono, telègrafo, retiro, etc., la majoria dels quals són correctes només traient-los la o final.

PERLES ORTAGRÀFIQUES. — Des d'Almacelles (Lleida), bell poble del Segrià que conec i on tinc bons amics, m'envien un full del programa de Festa Major, amb el suggeriment de trobar-hi i publicar-la, una perla. N'hi trobo més d'una, n'hi trobo sis. Les indicaré la propera vegada.

Albert Pera

Ha començat la temporada al Liceu

12 òperes constitueixen la temporada

El dia tres s'inicià la temporada liceística, la més important de tota la península Ibèrica. Després de resoldre més o menys els problemes del dèficit econòmic que genera un teatre líric, que arreu són deficitaris, i sobretot quan s'ofereixen espectacles de qualitat, tenim a la vista dotze obres de gran interès. D'una banda s'ofereixen menys obres, i és trenca amb la presència de Verdi, cosa insòlita en el nostre teatre de la Rambla. En canvi és manté una de Wagner, "Siegfried". Tenim una obra de Mozart, "Les noces de Fígaro", i una de Rossini, "Il barbiere di

Siviglià". Dues obres de Richard Strauss: "El cavaller de la Rosa" i "Salomé". El teatre líric francès hi serà representat a través de Gounod amb el "Romeo et Juliette" que serà seguit d'una obra del mateix argument de Bellini molt poc representada "Il Capuletti ed i Montecchi". També una obra francesa, hi haurà "Sanson et Dalila", de C. Saint Saëns.

Del repertori clàssic tindrem "Orfeo de Euridice", la meravellosa obra de Gluck cantada per Helena Obratsova, "La Gioconda", de Ponchielli, "Tosca" de Puccini. A més hi haurà el retrobament d'un

compositor poc escoltat actualment, però que anteriorment tingué molt d'èxit al Liceu: Giovanni Pacini (Catània 1796-Pescia 1867) amb "Saffo", i l'al·licient de ser cantada per Montserrat Caballé.

Publiquem el calendari complet de les representacions amb les principals característiques tècniques i artístiques. Els dies que porten un requadre és que son retransmeses per Ràdio 1 Ràdio 2 i Ràdio 4 en català.

F.C.V.

Calendari de la temporada del Liceu

La nozze di figaro. W.A. Mozart. Director: Maximiano Valdès. Intèrprets: Margareth Marshall, Ileana Cotrubas, Martin Egel. Dies: 3, 6, 9 i 11 de novembre.
Orfeo ed Euridice. Ch. W. Gluck. Director: Wolfgang Goennewein. Intèrprets: Elena Obratsova, Margareth Marshall, Gudrum Sieber. Dies: 15, 18 21 i 24 de novembre.
Der Rosenkavalier. Richard Strauss. Director: Uwe Mund. Intèrprets: Montserrat Caballé, Kurt Moll, Tatiana Troyanos, Helen Donath. Dies: 9, 12 i 15 de desembre.
La Gioconda. A. Ponchielli. Director: Romano Gandolfi. Intèrprets: Eva Marton, Josep Carreras, Kurt Rydl, Patricia Payne. Dies: 23, 26 i 29 de desembre, i

20 de gener.
Tosca. Giacomo Puccini. Director: Romano Gandolfi. Intèrprets: Eva Marton, Jaume Aragall, Joan Pons, Lando Bartolini. Dies: 5, 8, 10 i 13 de gener.
Sanson et Dalila. C. Saint Saëns. Director: Gabriele Chmura. Intèrprets: Fiorenza Cossotto, Jon Vickers, Enric Serra. Dies: 17, 20 i 23 de gener.
Il barbiere di Siviglia. G. Rossini. Director: Roberto Abbado. Intèrprets: Leo Nucci, Adriana Anelli, Eduard Giménez, Dalmau González. Dies: 26, 29 i 31 de gener, i 3 de febrer.
Salomé. Richard Strauss. Director: Antoni Ros Marbà. Intèrprets: Gwyneth Jones, Martha Szirmay. Dies: 7, 10 i 12 de febrer.

Romeo et Juliette, Charles Gounod. Director: Alain Guingal. Intèrprets: Alfredo Kraus, Ana M. González, Enric Serra. Dies: 18, 21, 24 i 27 de febrer.
I Capuletti ed i Montecchi. V. Bellini. Director: Ralf Welkert. Intèrprets: Agnes Baltsa, Alida Ferrerini, Dalmau González. Dies: 3, 5 i 8 de març.
Siegfried. Richard Wagner. Director: Christoff Prick. Intèrprets: Reiner Goldberg, Ute Vinzing, Walter Berry. Dies: 14, 17 i 20 de març.
Saffo. G. Pacini. Director: No determinat. Intèrprets: Montserrat Caballé, Joan Pons, Raquel Pierotti. Dies: 25, 28 i 31 de març.

MÚSICA

A Nova York es ven un Stradivarius

per cinquanta dos milions

Un col·leccionista el nom del qual no ha estat revelat va comprar un vell stradivarius, per la suma

rècord de 308.000 dòlars (uns cinquanta dos milions de pessetes), a la galeria Christie's de Nova

York. El violí fou fabricat l'any 1690 a Cremona (Itàlia) per Antoni Stradivari.

LA SARDANA I LA DANSA

UNA COBLA NOVA. — A partir de la temporada vinent, una nova cobla s'incorporarà al conjunt de grups instrumentals que, arreu de la geografia catalana, es dediquen al conreu i divulgació de la sardana.

A cavall entre Girona i Amer s'està gestant la formació d'una nova cobla que debutarà per Carnaval, el proper mes de febrer. El nou grup musical portarà el nom de Cobla Catalunya 2000 i és integrat, bàsicament, per membres de les actuals cobles Girona i La Principal de Banyoles les quals preparen la incorporació de nous elements per tal de suplir la baixa produïda per aquests músics de la nova cobla.

La cobla Catalunya 2000 compta amb l'assessorament musical del mestre Manuel Saderra i Puigferrer i s'encarreguen de la representació i preparació del nou grup Salvador Parés, que ocuparà el lloc de tible segon de la nova formació i que té el seu domicili a l'avinguda de la Selva número 5, a Amer; i el tenor primer de la nova cobla, que es diu Jordi Pujol i hom el pot localitzar al telèfon 24-17-33 de Girona.

CURSETS. — L'Agrupació Sardanista de Montgat ens comunica la celebració d'un curset per a aprendre de ballar sardanes que es desenvolupa en sessions setmanals, cada dissabte, al carrer Arno Jaguer número 38 de l'esmentada vila de la comarca del Maresme. Per la seva part, l'Agrupació Cultural Folklorica "Sabadell Sardanista" ha iniciat sengles cursets d'ensenyament de sardanes per a joves, grans i infants al seu nou estatge de la Via Massagué, 44-2n.

Finalment, volem remarcar que el Patronat per al Foment de la

Sardana a Reus i Comarca acaba de convocar sengles cursets de sardanes que es desenvoluparan entre el 10 de novembre i el 7 de desembre de 1984, cada dilluns dimecres i divendres, a les vuit del vespre, al carrer Sardà número 21 que és la seu de l'antic jutjat de la capital del Baix Camp. Una d'aquestes tandes d'ensenyament de la sardana estarà reservat als adults interessats a aprendre la nostra dansa, mentre que l'altra és un curset per a monitors.

Josep Ventura

CATÒLIC/A

Pot, encara que estigui jubilat/a o visqui fora de Barcelona, treballar, des de casa seva, perquè el missatge diví de salvació sigui conegut i impregnar i perfeccionar l'ordre temporal amb l'esperit evangèlic, com obliga als fidels laics l'actual Codi de Dret Canònic. ¿Com? Col·laborant en el SECIN (Servei Catòlic d'Informació). Escriviu-nos donant-nos a conèixer l'adreça i les activitats de tipus espiritual a que es dediquen o s'hàgiu dedicat i, li enviarem informació en què podrà col·laborar.

Unió Seglar Sant Antoni M.ª Claret
carrer Molas, 31 - 3r.-2a. - 08002 Barcelona

AVUI

Premsa Catalana S.A. Consell de Cent, 425, Barcelona, 9. Telèf. 246 60 00 (10 línies)

VULL REBRE INFORMACIÓ, SENSE CAP COMPROMÍS, DE LES CONDICIONS I MODALITATS DE SUBSCRIPCIÓ AL DIARI AVUI.

NOM I COGNOMS

ADREÇA

POBLACIÓ

BARCELONA, A DEL

PREMSA CATALANA, S.A.
Consell de Cent, 425, 6è - Barcelona-9

COSTUMS I TRADICIONS

Temps de plegar olives

Ara és el temps de collir, plegar o abastar olives, que de les tres maneres es diu segons es faci de l'arbre estant o de terra. Com amb les avellanades. De totes maneres avui no pretenem entrar en disquisicions semàntiques, sinó parlar de la pietat dels plegadors o collidors d'olives.

Tradicionalment, a l'Urgell es cantaven cançons mentre treballaven homes i dones. D'entre elles n'hi havia de caràcter religiós com "La Passió" i els "Goigs als Dolors de la Verge", que eren vuit, per comptes de set com representen les set espases clavades en el seu cor i són cantats tradicionalment. Verdguer explicava com es cantaven.

Deia més o menys, que després de dinar, els recollidors tornaven al treball i mentre els vaillets pujaven a les branques, les dones estenien les veles dessota de les oliveres i cantaven la primera estrofa dels Goigs Dolorosos a Maria: "Lo primer fou gran dolor..."

Cantada la primera estrofa, el més vell iniciava un parenostre al sant de la seva devoció, que els altres contestaven. Després de la segona, ho feia el segon en edat i així respectivament. També en alguns casos resaven el parenostre les dones. Acabava el nostre gran poeta, dient que les olives cauen de l'arbre al so de les lloances divines, creuant-se aquestes en pujar al cel, amb les benediccions que d'ell devallen.

A Bot (Terra Alta), les oliveres tenen un caràcter semisagrado perquè contenen que en certa ocasió, la Mare de Déu se sentia desvalguda i elles li serviren d'aixopluc. Agraida, la Verge les

beneí mentre que a les branques hi estenia la robeta de Jesús. És per aquesta raó, que els llamps respecten aquells arbres.

Hi ha diverses advocacions marianes relacionades amb les olives. Així, la Mare de Déu de l'Aldea, tan estimada a Tortosa, fou trobada al cim d'una olivera nascuda d'un bastó eixorc que clavà a terra un home, segons la dienda, "il·luminat per la Divina Gràcia". En els seus goigs expliquen:

"Als deserts de la Ribera/ vostre imatge va florir/ damunt d'un coll d'olivera./ que és l'arbre més tortosí".

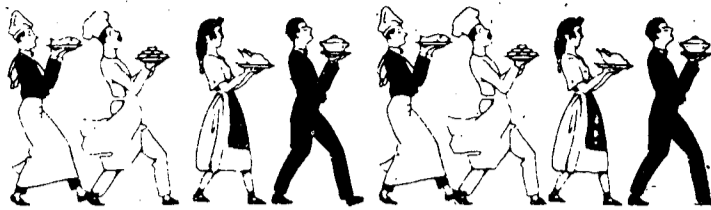
A l'antiga església de Sant Jaume, de Barcelona s'hi havia venerat la Mare de Déu de l'Oliva, imatge trobada en uns oliverers de Montjuïc; a Sant Esteve de Guialves (Gironès) hi ha el santuari i col·legiata de les Olives, on s'hi venera una imatge de la Mare de Déu trobada en aquell indret.

També a les terres germanes de València trobem la de l'Albuixec i una altra a Ruzafa on és fama que la trobà un soldat davall d'una olivera.

A Olesa de Montserrat i a Esparreguera tenen per patrona a santa Oliva, que sol representar-se amb una branca d'olivera a la mà. Solien invocar-la per a demanar-li bones collites i que deslliurés les olives de cuques i de corcs. D'ací la jaculatòria: "Santa Oliva, beneïta, mata la cuca i deixa l'aceïta".

Esteve Busquets i Molas

CUINA

Pastís de porros

2 manats de porros
50 gr. mantega
4 ous
1/2 ampolla de crema de llet
100 gr. nata
50 gr. formatge ratllat

Per a la pasta
250 gr. farina
75 gr. mantega
1 rovell d'ou
25 c.c. d'aigua
una mica de sucre

Poseu 200 gr. de farina en un bol amb mantega tallada a trossets, el rovell d'ou, una mica de sal i mitja cullerada de sucre, barregeu-ho amb una cullera de fusta, afegiu-hi a poc a poc l'aigua fins a tenir una pasta que la posarem sobre el marbre per treballar-la un moment amb les mans, si fa falta afegiu una mica de farina fins que no s'enganxi a les mans, emboliqueu-la amb un drap i deixeu-la reposar mitja hora.

Talleu la part blanca dels porros a rodanxes molt fines, poseu-les a coure amb mantega a foc suau, tapats perquè no s'estovin i no es daurin; quan estiguin llestes deixeu-les refredar una mica.

Estireu la pasta amb un corró i amb la seva ajuda traslladeu-la sobre el motlle pla desmuntable, folreu-lo amb la pasta procurant que s'aguanti sobre el caire. Cobriu el fons amb els porros. Bateu els ous amb la llet com per fer una truita, afegiu la crema de llet, la nata, sal i pebre, barregeu-lo bé i tireu-lo sobre els porros, cobriu-lo tot amb formatge ratllat i poseu-ho a forn regular uns 25 minuts.

Maria Glòria Muntañola

MODA

Posa un xàndal a la teva vida

Com cada temporada, la firma "Martini-Sportline", apareix en el món de la moda. El llançament d'una moda que marca de forma evident un nou estil de vestir, ha servit, bàsicament, perquè aquesta famosa marca d'origen italià i vinculada des de fa anys als famosos aperitius, es col·loqués al davant com a creadora de peces esportives que, minuciosament estudiades, van dirigides a un sector de persones eminentment esportives.

La moda "temps d'esbarjo" que aquesta firma ha creat conjuntament per tennis, tee-shirts, polos, pullovers, cardigans, xàndal i, com a novetat d'aquesta temporada, una bella línia dedicada a la peça de bany, bosses esportives i ulleres de sol.

Tot això ens va ser donat a conèixer als mitjans informatius a través d'una molt ben coordinada col·lecció de peces dissenyades per l'estilista italiana Cristiana Ammendola, coneguda i acreditada en el sector esportiu com a creadora especialitzada d'una moda, que cada dia té més adeptes, donat el grau d'evident funcionalitat que té en la vida quotidiana de totes aquestes persones que els agrada l'ambient sa que proporciona l'esport.

La internacionalitat de "Martini-Sportline" és evident, si comptem en la qualitat del producte. Materials, colors i, el que és més important, la multiplicitat de models i mides, l'han col·locat en el lloc evidentment privilegiat que avui ocupa com a creadora d'una moda esportiva, que inclou tot aquest apartat anomenat "temps d'esbarjo".

LA LÍNIA: Ve marcada bàsicament per uns models juvenils i esportius, sempre estudiats en el seu tall. Són peces molt creatives que busquen en la riquesa del color, el complement que les converteix en peces úniques i exclusives.

Una línia bany molt colorista per a la propera temporada '85, amb gran presència del vestit de bany. Escotats bandeau i fins tirants, suplementat en general, per talls molt simples, elegants i funcionals.

Gran diversitat de conjunts per al tennis, que inclou àmpliament els dos sectors home/dona, amb la sempre agradable presència del color blanc. Complement de bosses esportives formant conjunt, amb un apartat per transportar la raqueta.

El capítol dedicat al xàndal, es va veure àmpliament representat per gran diversitat de

models, càlids i meravellosos en els quals les combinacions de color i teixit, van jugar un paper molt important. El xàndal, avui per avui, s'ha convertit en la peça indispensable de tothom i per a tothom.

ELS COLORS: Per al temps lliure, dominen els tons pastel dins la línia de moda, a més a més dels tradicionals colors Martini Racing (marí, vermell, turquesa i blanc). En la línia bany, destaca la varietat d'estampacions alternades en tons llisos. En la línia de jerseis, segueixen les tonalitats dins del criteri de creació de les anteriors.

TEIXITS I FILATS: La màxima funcionalitat caracteritza aquesta col·lecció, que va venir proposada per teixits compostos de cotó 100%; barreges de cotó 80% i 20% polièster, per a tennis i peces "temps lliure".

Barreges de poliamida i Lycra, i cotó i Lycra, per la línia dedicada al bany. Per a la línia de jerseis, barreges també, en aquest cas de cotó-llana i cotó-acrílic, juntament amb llanes de fina qualitat.

A quasi totes les peces que formaren aquesta col·lecció, apareixien molt discretament, les inconfusibles ratlles de Mar-

tini a base dels colors marí, vermell, turquesa i blanc.

Una col·lecció qualificada d'autèntica primícia, que ens ha demostrat de forma clara i

contundent, que vestir l'esport és tot un art.

Maria José Ejarque

La Lliga, d'un cop d'ull

Jornada 10																		
	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18
	16+6	13+3	13+3	12+2	12+2	12+2	10	10	10	10	9-1	9-1	9-1	8-2	8-2	8-2	7-3	4-6

ENCREUATS

Per Rosa Collet

HORIZONTALS

- Nom de fonts i cognom del papa Joan XXIII.
- Estranys, poc comuns. Lloc on hom està pres o detingut. Mesura.
- Membre d'una secta islàmica sorgida al final del segle VII i estesa al nord d'Àfrica. Consonant. Preu estipulat per a un transport marítim.
- Branca de l'anàlisi química en la qual les determinacions analítiques necessiten una mostra de l'ordre del gram. Nota musical.
- Anima el foc. Monument sepulcral en forma de turó damunt la tomba. Condiment.
- (En castellà, teies). Propens a la ira, irat. (Plur., pati interior generalment voltat de pòrtics).
- Vocals. Sífilis. Greu, trascendental, que decideix la sort d'algú.
- Ciutat-estat anaquita famosa pel seu santuari al déu "Dagon". Inicial de punt cardinal. Vocal repetida. La mateixa vocal.

VERTICALS

- Població de Judea, pàtria natal del sanedrita Josep.
- Tribu semita nòmada que es varen fer sedentaris en terres de Edom.
- Do, bona notícia. Cinc-cents.
- Llibre de l'A.T. que al principi era de Nehemias. Vocal.
- Cinquanta. Àtom o grup d'àtoms que tenen una càrrega elèctrica, deguda a la pèrdua o captura d'electrons. Quatre-cents cinquanta.
- Que es pot optar.
- Solcs practicats en una peça de matèria pura.
- Nota musical. Profeta.
- Peça de l'esquelet. Lusità. Preposició.
- (A l'inrevés i en castellà, fruit del llimoner). Nom de consonant.
- Cent. Inicial de punt cardinal. En aquest moment.
- Decisió del poder públic per perdonar a presoners.
- (A l'inrevés i en anglès, oli). Una de les famoses còves de les illes.
- Xifres romanes.
- Familiarment, àvia. (A l'inrevés i en plural, manera com hom pronuncia la lletra "H").

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15
1							-								
2					●						●				
3								●	●		●				
4													●		
5					●						●				●
6					●					●					
7			●	●						●					
8						●		●							●

SOLUCIÓ

- VERTICALS
- Os. Lus. A.
 - nomil. Ca.
 - C. S. Ara.
 - Amnistia.
 - llo. Arà.
 - LDLIII.
 - lala. sca.

- VERTICALS
- Armatea
 - Nabateus
 - Gràcia. D.
 - Esdras. O.
 - L. lo. LD.
 - Opatiu
 - Ranures.
 - Re. Amós.

- HORIZONTALS
- Angelo Roncalli
 - Rars. Presó. Mida
 - Ibadita. M. Noll
 - Macronàlisi. La
 - Atia. Túmul. Sal
 - Teas. Iros. Atris
 - EU. Lúes. Crític
 - Asdod. S. AAAAA. A.

CADECA

Dotze hores de futbol

a Ripollet

El passat dia 1 de novembre, Tots Sants, se celebrà a Ripollet l'onzena edició del Festival de CADECA, dit "XII HORES DE FUTBOL", que consisteix en una sèrie de partits de l'esport-rei, ara com ara el futbol, juntament amb manifestacions culturals.

En aquesta ocasió, la localitat del Vallès Occidental, Ripollet, fou el marc on es desenvolupà l'esmentat esdeveniment futbolístic.

Hi prengueren part els clubs Estur Magall, Atlètic Costa Brava, Gimnàstic Mercantil, C.E. Vilassar de Mar, C.F. Sant Cugat, Damm, C.D. Ciutat Badia, Mollet C.F., C.D.

Ripollet, C.D. San Gabriel, i com a plat ford el RCD Espanyol i el F.C. Barcelona.

Des de les 9 del matí a les 9 del vespre, un públic nombrosíssim presencià la jornada i aplaudí les boniques jugades que els petits i els més grans desenvoluparen en l'esmentat terreny de Ripollet.

Les autoritats municipals de la comarca i la Federació Territorial Catalana de Futbol, donaren tota mena de facilitats per a la millor organització.

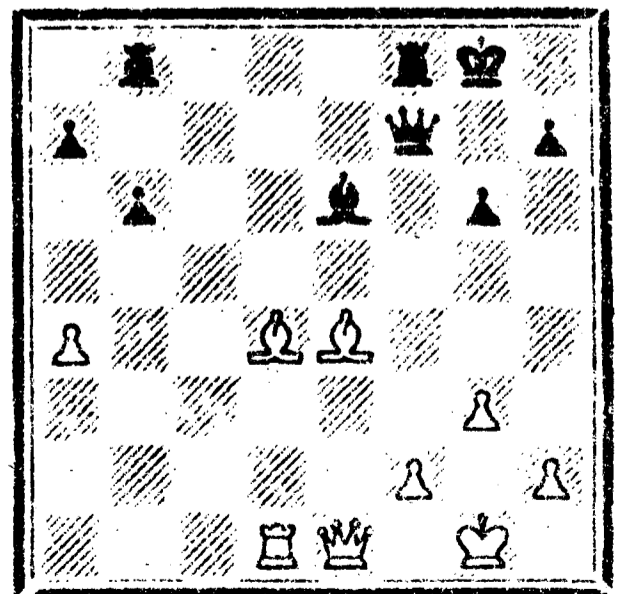
La música i les majorettes foren un bon complement festiu de la diada que des de fa onze anys prepara i du a terme el nostre col·lectiu CADECA.

ESCACS

Per Jaume Mora

DIAGRAMA 138

Blanques juguen i guanyen.

"Vostè més que un jugador d'escacs és un jugador de billar".

No és cap ofensa, però un joc de desviacions ens du avui a la carambola.

Solució al Diagrama 137 1 Tc8-f8 + i guanyen.

Jesús ens parla

Busquem l'evangeli del diumenge: Evangeli de Sant Mateu, capítol 25, versets del 14 al 30 (Mt 25:14-30).

Reflexionem: 1. Jesús ens ha donat i confiat a cadascun de nosaltres els béns de la salvació: L'evangeli, la fe, el baptisme, la confirmació, l'eucaristia etc. És a dir, tot el necessari perquè poguem ser bons deixebles seus.

2. Aquests béns de la salvació que Jesús ens ha donat, són per al nostre bé i per al bé de tots. No són per tenir-los i s'ha acabat, sinó perquè ens ajudin a créixer com a persones i com a fills de Déu.

3. Farem bona feia, si el dia del nostre trobament definitiu amb el Senyor, ens presentem amb les mans buides. En canvi, si hem crescut en veritat i en bondat, el Senyor que ens estima tant i tant, ens donarà a viure per sempre més, la vida i la festa eternes del seu Regne.

El mossèn

HORIZZONTALS:

- Objectes que els nens tenen per jugar.
- Utensili de cuina amb dues nanses. Nom de consonant.
- Una serpentina molt grossa i que mata ofegant la persona o animal estrenyent-lo. (A l'inrevés, ball i cant canari.
- Consonant. Usa.
- Consonant. Aquell que només pensa amb els diners. Inicial de punt cardinal.
- Líquid untós, groc. Faci ús del rem.
- Òrgans de la visió. Sigui.

VERTICALS:

- Aquell home tan pacient del qual ens parla la Bíblia. Animal domèstic que quan no hi havia tanta tecnologia el feien treballar els camps.
- Ciutat catalana de la província de Girona. Dïgraf català.
- Fruit de les alzines i roures. (A l'inrevés, muller de Jacob.
- (A l'inrevés, ocell. (A l'inrevés, nom de consonant. Inicial de punt cardinal.
- Xifra romana. Estimar.
- Un fruit de pell dura i un xic peluda i que té més d'un pinyol.
- Entre els àrabs, governador d'una província, cap d'una tribu. Nota musical.
- Lletres que posen al final del nom de l'empresa, companyia, etc., algunes societats. Una de les cinc parts del món.

	1	2	3	4	5	6	7	8	9
1									
2					●				
3				●					●
4	●		●						
5		●						●	
6				●					
7					●				

1.- Joguines. 2.- Olla. Ema. 3.- Boa. asl. 4.- T. 5.- l. Amar. 6.- Nespres. 7.- Emir. MI. 8.- SA. Asia. 9.- Job. Bou. 2.- Olot. LL. 3.- Gila. aIL. 4.- UA. eV.

VERTICALS:

HORIZZONTALS:

Avet Set esllips per a nenes i nens

L'EIXERIT

SUPLEMENT INFANTIL DE "CATALUNYA CRISTIANA"

ANY V N.º 229

L'angelet Ignasi

"Fer la meva"

No hi ha res que m'empipi més que el que em diguin gandul. Gandulejar és no fer res, i a mi mai no m'ha agradat estar-me amb els braços plegats, avorrit-me i no fer res.

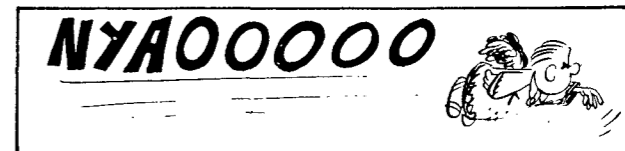
Home, alguna vegada, si estic molt cansat o me n'he anat al llit molt tard, sí que tinc mandra de llevar-me, però tampoc no m'han hagut de treure mai del llit a cops de bastó. Quan estic desvetllat, ja tinc ganes de córrer.

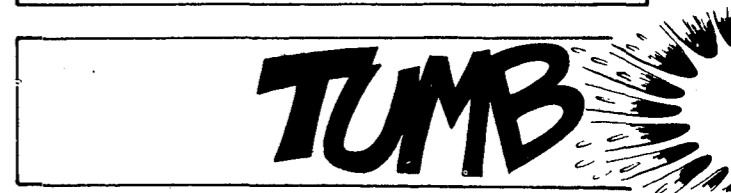
El que faig més d'una vegada és "fer la meva", en lloc del què haig de fer. Aleshores si em manen alguna cosa faig el sord o el distret, i m'han de dir les coses més d'una vegada.

L'altre dia, en arribar de l'escola, la mare em manà una feina. Jo vareig dir que sí, és clar. Però ja feia estona que tenia al cap la dèria d'enganxar cromos a l'àlbum. Pensava: "Ara ho faràs el què t'ha dit la mare". Però, noi, no arribava mai el moment, i tot passant l'estona, se me n'anà del cap.

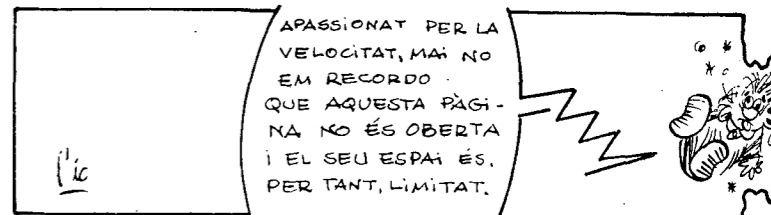
Quan arribà el pare del treball, preguntà a la mare si havíem anat a buscar "allò". Es féu un gran silenci i la mare em mirà fixament...

El pare hagué de sortir, a buscar, qui sap on, una farmàcia de torn, perquè la tieta Eulàlia esperava la medecina que li havia de portar.

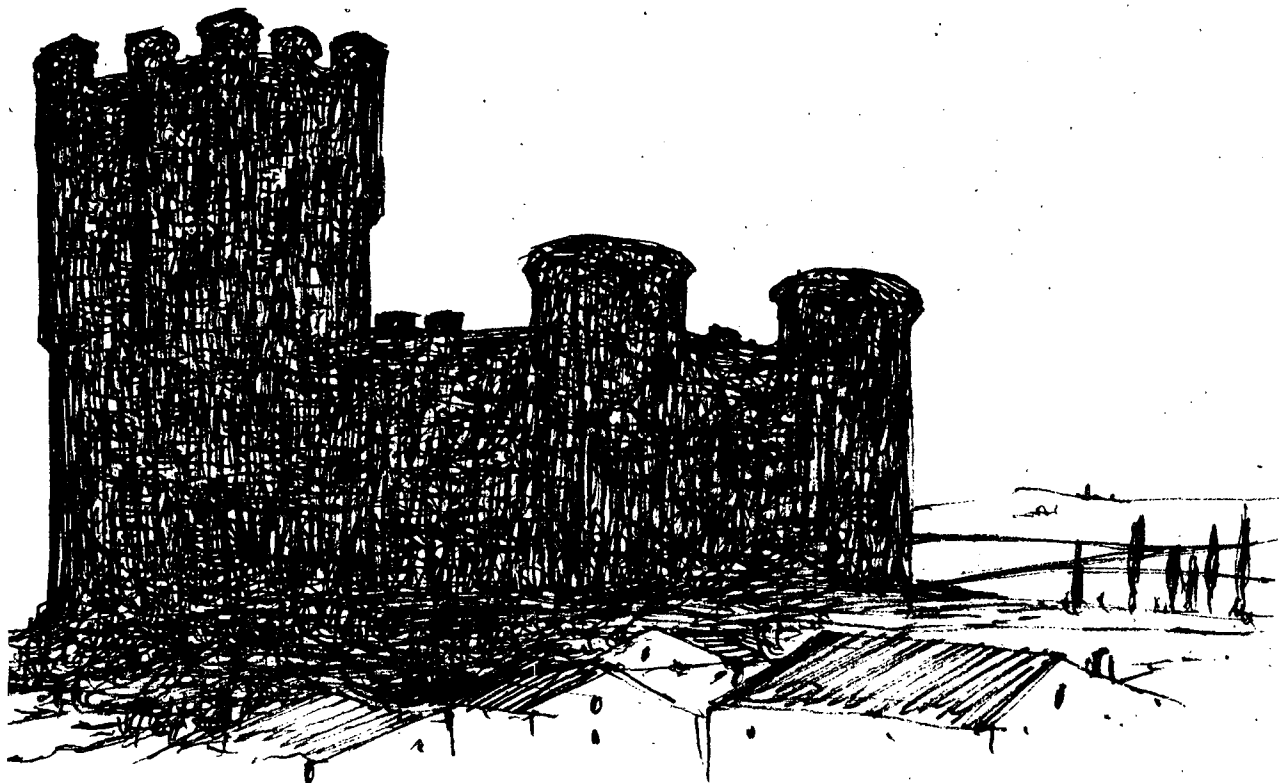
Resultat: Em va saber molt de greu, haver "fet la meva".

L'Eixerit

Avet Set — **Avet Set** —

LEGENDAS

A Don Daniel li faltava la quadrícula. Ell prou mirava de classificar els seus alumnes. Però no se'n sortia de cap de les maneres. Ell notava, de vegades, la presència d'un corrent invisible. Era com la imatge fugissera d'un rerafons opac, impenetrable, que, molt sovint, li era escaïmotejat per la calma i disciplina aparents dels seus alumnes. Don Daniel va descobrir com en Pere No, feia la feina primer en català i després la traduïa, tot passant-la a una llibreta que era la que ell després corregiria. No sabia si considerar aquell fet com un rampell aïllat o bé com l'indici d'una realitat que li venia tan baldera, com les seves butxaques a la paga que l'Estat li allargava mensualment. Això, el desconcertava. Ell ho tenia, a dins, tot tan sòlid. Tan ben disposat. Tan monolític que no li quedava espai en el seu encasellat on col·locar aquell fet tan extravagant i insòlit. Tot plegat, de cap manera, era prou fort, ni de bon tros, per ensorrar-li la barraca. A més, el que ell tenia a dins no era pas una barraca sinó un castell ben bastit, valent, desafiant... De mica en mica, però, quelcom li anà fent retrunyir, cada dia mes fort, els fonaments.

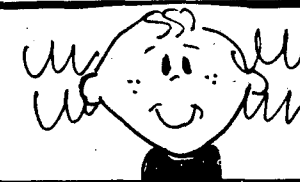
En "Somos o no Somos" es volia fer seu Don Daniel. Alguns dissabtes, havent dinat, donaven un volt plegats. Un dia, en "Somos o no Somos" li explicà el seu protagonisme en l'afer del nomenament. Li va donar entenent que si era allà a on era, podia ben bé, donar-li les gràcies a ell. A Don Daniel allò se li posà "Como pedrada en ojo de boticario" que deien al seu país. Arran d'aquest fet, Don Daniel començà d'esquivar-lo, utilitzant tota mena d'excusa i treballs.

Don Daniel hi anava veient clar. Ell era com l'avançada d'un sistema. Una mena d'instrument cec, d'un poder foll, que vivia d'una realitat passada, esplendorosa, que del cert no havia existit mai. Don Daniel s'adonà que a ell en aquell poble, li passava el mateix que als seus alumnes a l'escola. Es delien per la seva realitat. Quina era la ment, —es preguntava—, que havia inventat aquella fal·làcia, que no portava enlloc i aconseguia, només, que ens fessim més desgraciats els uns als altres. Ell s'havia entestat a crear una ficció i els alumnes, fins i tot els més ingenuus, aviat s'adonaren que allò de buscar corbes de ballesta a la riera i ratlles de pollancs en els canyars, era com cercar entesa amb els habitants de la Lluna de València.

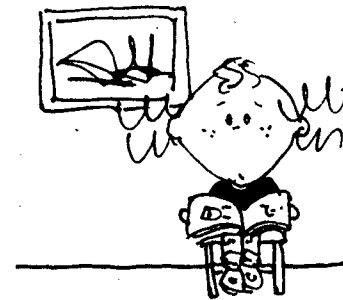
En Pere Sí i els de la seva enfilada, quan els sortia un problema d'un comerciant que compra, ven i en treu bon guany ni s'adonaven que fos escrit en castellà. El negoci per aquests no tenia ni llenguatge ni fronteres, però en sortir-ne un d'aquells de quants metres fan dos hectòmetres més dos decàmetres, aleshores sí que es feia ben palès l'autenticitat de la llengua i del país i un boicoteig irat feia bocins les bones intencions de Don Daniel.

Don Daniel no entenia, ni pel foire, aquells alumnes que d'aquí, aquí, feien la farina blana i d'aquí, enllà, se li posaven d'esquena a la paret, entossudits, temptant-li els mastegots, que ell fidel a la ciència pedagògica, mirava d'estalviar. De tant en tant, però algun, li fugia de control i aleshores un xec! esclatant, ho deixava tot paralitzat. Aleshores, veia ben clar, com neixia en els ulls del seus alumnes un retret: aquest, no ens pega. No ens castiga. Sinó que més aviat vol humiliar-nos. Fets com aquest, li havien retallat el son més d'una nit.

Avet Set esllips per a nenes i nens

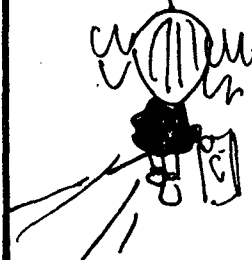
La Baldufa

PARE...
¿PERQUÈ
ELS ANGELETS
PORTEN ALES?

mm...
BÉ, DONCS
mm...
PERQUÈ DÉU ELS
VA CREAR... i... mm...
PER TOT AIXÒ I
ALTRES COSES

MARE ¿PERQUÈ
ELS ANGELETS
PORTEN ALES?

DON
mm...
mm...
DONCS PER
TOT AIXÒ I
ALTRES
COSES

¡ADEU!
M'EN VAIG
A L'ESCOLA,
QUE AVUI
LA SENYORETA
ENS PREGUNTA
LA LLIÇÓ

HOLA BALDUFA!
¿JA HAS TORNAT
DE L'ESCOLA?
¿QUÈ T'HA
PREGUNTAT LA
SENYORETA?

M'HAN PREGUNTAT
mm...
M'HAN PREGUNTAT
mm... TOT AIXÒ
I ALTRES COSES

Avet Set esllips per a nenes i nens

TELEVISIÓ DE CATALUNYA **TV3**

DIUMENGE - 18

18.00 DIBUIXOS ANIMATS
18.30 DIGUI, DIGUI...
CONCURS
19.30 CURAR-SE EN SALUT
20.00 ESTOC DE POP
20.30 TELENOTÍCIES
21.00 EL NATURALISTA AMATEUR
21.30 DALLAS
"El remolí"
22.30 GOL A GOL - Esports

DILLUNS - 19

14.15 POBLES DE CATALUNYA
14.30 TELENOTÍCIES
15.00 ELS PALLISER
16.00 DIGUI, DIGUI
19.45 DIBUIXOS ANIMATS
20.00 CONCURS
20.30 TELENOTÍCIES
21.00 INFORMATIU CINEMA
21.30 CINEMA 3
"Raza, el espíritu de Franco"

DIMARTS - 20

14.15 POBLES DE CATALUNYA
14.30 TELENOTÍCIES
15.15 ELS PALLISER
Cap. 26 i últim
19.45 DIBUIXOS ANIMATS
20.00 CONCURS
20.30 TELENOTÍCIES
21.00 JOC DE CIENCIA
INTERNACIONAL
21.30 ÀNGEL CASAS SHOW

DIMECRES - 21

14.15 POBLES DE CATALUNYA
14.30 TELENOTÍCIES
15.00 CASADA AMB KLONDIKE. Ep 1
19.45 ELS NOIS DEL CANAL
"L'agent secret"

20.00 CONCURS
20.30 TELENOTÍCIES
21.00 IDENTITATS
22.00 FLAPPERS
"La nit lliure"
22.30 EL MÓN QUE DESAPAREIX
Capítol 2

DIJOURS - 22

14.15 POBLES DE CATALUNYA
14.30 TELENOTÍCIES
15.00 CASADA AMB KLONDIKE
19.45 DIBUIXOS ANIMATS
20.00 CONCURS
20.30 TELENOTÍCIES
21.00 DIGUI, DIGUI...
21.15 A TOT ESPORT
22.15 BRONK. Cap. 5.

DIVENDRES - 23

14.15 POBLES DE CATALUNYA
14.30 TELENOTÍCIES
15.00 CASADA AMB KLONDIKE
19.45 DIBUIXOS ANIMATS
20.00 CONCURS
20.30 TELENOTÍCIES
21.00 30 MINUTS
21.30 "JULI CESSAR",
de W. Shakespeare,
V.O. anglesa. Es donarà versió
catalana sincrònicament per
CATALUNYA RÀDIO

DISSABTE - 24

18.15 MAYA
18.45 TELEFILM:
"L'Esparver de Billy Backer"
20.30 TELENOTÍCIES
21.00 CONCURS
"Tres i l'astròleg"
22.30 SECRETS DIPLOMÀTICS
"El diplomàtic angèlic"

DIUMENGE 18

PRIMERA CADENA

CIRCUIT ESTATAL
10.00 CONCERT
10.25 EL DIA DEL SENYOR
Santa Missa
11.30 POBLE DE DÉU
12.00 TEMPS I MARCA
15.00 TELEDIARI-1
15.35 L'INSPECTOR GADGET
16.05 BLAUS I GRISOS. Ep. 3
17.00 GIMNÀSTICA RÍTMICA
Campionat d'Europa
18.00 I TANMATEIX T'ESTIMO
19.00 INFORMACIÓ ESPORTIVA
19.10 LA SARSSUELA
20.00 MÉS VAL PREVENIR
20.30 TELEDIARI-2
20.55 L'AMO DEL JOC. Ep. 8
21.55 ESTUDI ESTADI
23.10 AUTORRETRAT
24.00 COMIAT

SEGONA CADENA

CIRCUIT CATALÀ
10.30 SANTA MISSA
11.30 MIRAMAR ESPORTIU
14.00 RECALL INFORMATIU
15.30 CONNEXIÓ AMB MADRID
CIRCUIT ESTATAL
15.30 GIMNÀSTICA RÍTMICA
Campionat d'Europa
17.00 COSMOS
"Leyendas de viajeros"
18.00 ESTRENES TV:
"Gauguin, el salvaje"
20.10 CANDY, CANDY
20.30 ...I LA VIDA CONTINUA
21.30 EL DOMINICAL
22.30 LLARGMETRATGE
00.20 COMIAT

DILLUNS 19

PRIMERA CADENA

CIRCUIT CATALÀ
13.30 MIRAMAR ESPORTIU
14.00 CREAR I VIURE
14.25 MIRAMAR. Informatiu

CIRCUIT ESTATAL
15.00 TELEDIARI-1
15.35 WESTGATE
16.30 LA TARDA
17.25 AL MIL PER MIL
17.50 ¡HOLA, NOIS!
17.55 BARRI SESAMO
18.25 EL KIOSC
18.50 INFORMATIU JUVENIL
19.05 TOCATA
20.00 LLETRA MENUDA
20.30 TELEDIARI-2
21.05 L'HOMME I LA TERRA
"Las aves viajeras"

DIMARTS 20

PRIMERA CADENA

CIRCUIT CATALÀ
13.30 COMARQUES
14.00 A L'ABAST DE LA MA
14.25 MIRAMAR
CIRCUIT ESTATAL
15.00 TELEDIARI-1
15.35 WESTGATE
16.30 LA TARDA
17.25 AL MIL PER MIL
17.50 ¡HOLA, NOIS!
17.55 BARRI SESAMO
18.25 EL KIOSC
18.50 INFORMATIU JUVENIL
19.05 TOCATA
20.00 LLETRA MENUDA
20.30 TELEDIARI-2
21.05 L'HOMME I LA TERRA
"Las aves viajeras"

21.25 PROCÉS A MARIANA
PINEDA. Cap. 2
22.40 EN PORTADA
23.35 TELEDIARI-3
23.55 COMIAT

SEGONA CADENA

CIRCUIT CATALÀ
16.45 DIGUI-DIGUI
17.00 BERENAR A SANT CUGAT
18.30 JACKY
Dibuixos animats
CIRCUIT ESTATAL
19.00 AGENDA
19.10 POSTA A PUNT
19.30 ARC IRIS
19.45 ART I TRADICIONS POPULARS
20.00 TAULA D'ANUNCIS
20.30 AMB LES MANS A LA MASSA
21.00 SI JO FOS PRESIDENT
22.30 L'EDAT D'OR
24.00 TELEDIARI-4
00.30 COMIAT

DIMECRES 21

PRIMERA CADENA

CIRCUIT CATALÀ
13.30 COMARQUES
14.00 MIRALLS
14.25 MIRAMAR. Informatiu
15.00 CONNEXIÓ AMB MADRID
CIRCUIT ESTATAL
15.00 TELEDIARI-1
15.35 WESTGATE
16.30 LA TARDA
17.25 D'ACÍ D'ALLÀ
17.50 ¡HOLA, NOIS!
17.55 BARRI SESAMO
18.25 EL KIOSC
18.50 INFORMATIU JUVENIL
19.05 OBJECTIU-92
20.00 DOCUMENTAL
20.30 TELEDIARI-2
21.05 DINTRE D'UN ORDRE
21.35 SESSIÓ DE NIT:
"Las aventuras de Buffalo Bill"
23.35 TELEDIARI-3
23.45 TELE-ESPORT
23.55 TESTIMONI
24.00 COMIAT

SEGONA CADENA

CIRCUIT CATALÀ
16.45 BERENAR A SANT CUGAT
18.30 JACKY
Dibuixos animats
19.00 CONNEXIÓ AMB MADRID
CIRCUIT ESTATAL
19.00 AGENDA
19.10 POSTA A PUNT
19.30 ARC IRIS
19.45 ART I TRADICIONS POPULARS
20.00 TEMPS MODERNS
21.00 ESTUDI OBERT

SEGONA CADENA

CIRCUIT CATALÀ
16.45 BERENAR A SANT CUGAT
18.30 JACKY
Dibuixos animats
19.00 CONNEXIÓ AMB MADRID
CIRCUIT ESTATAL
19.00 AGENDA
19.10 POSTA A PUNT
19.30 ARC IRIS
19.45 ART I TRADICIONS POPULARS
20.00 TEMPS MODERNS
21.00 ESTUDI OBERT

FILATELIA

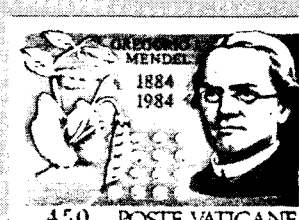
El 28 de febrer d'enguany, l'Estat Vaticà commemorarà el Centenari de la mort del biòleg Abat Gregori J. Mendel O.S.A., amb l'emissió de dos segells, de format horitzontal 40x30 mm., dentat 13 1/4x14, folis de 40 segells, gravats al buit sobre paper blanc setinat, estampats en pluri-còlor per l'Institut Poligràfic e Zecca, de l'Estat Itàlia. Tiratge: 950.000 sèries completes.

La il·lustració, obra de Mario Codoni, reproduïx a la dreta la figura de l'Abat, i a l'esquerra un exemple gràfic dels experiments sobre la descendència d'híbrids en els vegetals.

L'Abat Gregori Joan Mendel nasqué a Hyncice, a Silèsia, el 1822, i morí a Brno el 1884. Monjo agustí i gran biòleg, visqué en el convent de Brno, alternant les pràctiques religioses amb l'ensenyament de les ciències.

1500 POSTE VATICANE

450 POSTE VATICANE

23.00 JAZZ ENTRE AMICS
00.05 TELEDIARI-4
00.30 COMIAT

DIJOURS 22

PRIMERA CADENA

CIRCUIT ESTATAL
13.30 COMARQUES
14.00 ELS PRIMERS RECORDS
14.25 MIRAMAR. Informatiu
CIRCUIT ESTATAL
15.00 TELEDIARI-1
16.35 WESTGATE. Ep. 26 i últim
16.30 LA TARDA
17.25 UN PAIS DE SAGITARI
17.50 ¡HOLA, NOIS!
17.55 BARRI SESAMO
18.25 EL KIOSC
18.50 INFORMATIU JUVENIL
19.00 MICKY I DONALD
19.25 DISC-VIST
20.00 DE PEL·LÍCULA
20.30 TELEDIARI-2
21.05 NINETTE I UN SENYOR DE MÚRCIA. Ep. n.º 4
21.45 AQUÍ ET VULL VEURE
22.45 PAISSATGE AMB FIGURES
23.35 TELEDIARI-3
23.45 TELE-ESPORT
23.55 COMIAT

SEGONA CADENA

CIRCUIT CATALÀ
16.45 BERENAR A SANT CUGAT
18.30 JACKY
Dibuixos animats
19.00 CONNEXIÓ AMB MADRID
CIRCUIT ESTATAL
19.00 AGENDA
19.10 POSTA A PUNT
19.30 ARC IRIS
19.45 ART I TRADICIONS POPULARS
20.00 LEO CONTRA TOTS
21.00 FILA 7
22.05 CINE CLUB
Cicle Jean Renoir: "El hombre del sur"
24.00 TELEDIARI-4
00.30 COMIAT

DIVENDRES 23

PRIMERA CADENA

CIRCUIT CATALÀ
13.30 PRIMERA FILA
14.00 PLEITAGUENSAM
14.25 MIRAMAR
15.00 CONNEXIÓ AMB MADRID
CIRCUIT ESTATAL
15.00 TELEDIARI-1
15.35 DUES NOIES AMB ÀNGEL
(6 episodis)

16.35 LA TARDA
17.30 AL GALOP
18.00 ¡HOLA, NOIS!
18.10 BARRI SESAMO
18.35 L'INSPECTOR ESQUIROL
19.05 INFORMATIU JUVENIL - NOSALTRES
19.30 LOU GRANT: "Jazz"
20.30 TELEDIARI-2
21.05 UN, DOS, TRES...
"Dràcula"
22.40 RETURN A BRIDESHEAD
"Brideshead abandonado"
23.40 TELEDIARI-3
24.00 L'ART DE VIURE
00.45 COMIAT

SEGONA CADENA

CIRCUIT ESTATAL
15.30 LA LLARGA RECERCA
(Nou espai)
16.25 MINDER
17.15 IMATGES DEL CINE MUT
17.45 EN PARALLEL. ELS JOVES
19.00 FORMATS
19.30 LA CLAU
Tema: "Las folklóricas"
24.00 TELEDIARI-4
00.30 COMIAT

DISSABTE 24

PRIMERA CADENA

CIRCUIT ESTATAL
11.00 LA BOLA DE VIDRE
12.25 GENT JOVE
13.50 LOTERIA NACIONAL
14.00 LES CORTS D'ESPANYA
14.25 PROTAGONISTA, EL VI
15.00 TELEDIARI-1
15.35 LA PETITA LULÚ
16.05 PRIMERA SESSIÓ:
"La extraña prisión de Huntleigh"
18.10 ELS SAVIS
19.00 L'ILLA DELS FUGITIUS
19.35 VOSTE, PER EXEMPLE
20.30 TELEDIARI-2
21.00 INFORME SETMANAL
22.00 DISSABTE CINE:
"Grand prix"
01.05 COMIAT

SEGONA CADENA

CIRCUIT CATALÀ
10.30 LA FAMÍLIA ROBINSON
10.55 TRIPIJOCOS
11.20 DIGUI, DIGUI...
11.35 PLEITAGUENSAM
12.00 BENVINGUTS
13.00 UN MILIÓ PER AL MILLOR
14.00 RECALL INFORMATIU
15.00 EL XOU DE LA FAMÍLIA PERA
15.30 CONNEXIÓ AMB MADRID
CIRCUIT ESTATAL
15.30 LA VIGÍLIA DEL NOSTRE TEMPS
17.00 RETRANSMISSIÓ ESPORTIVA
19.30 LA BONA MÚSICA
20.30 A CIENCIA CERTA
23.00 TEATRE REIAL
00.30 COMIAT

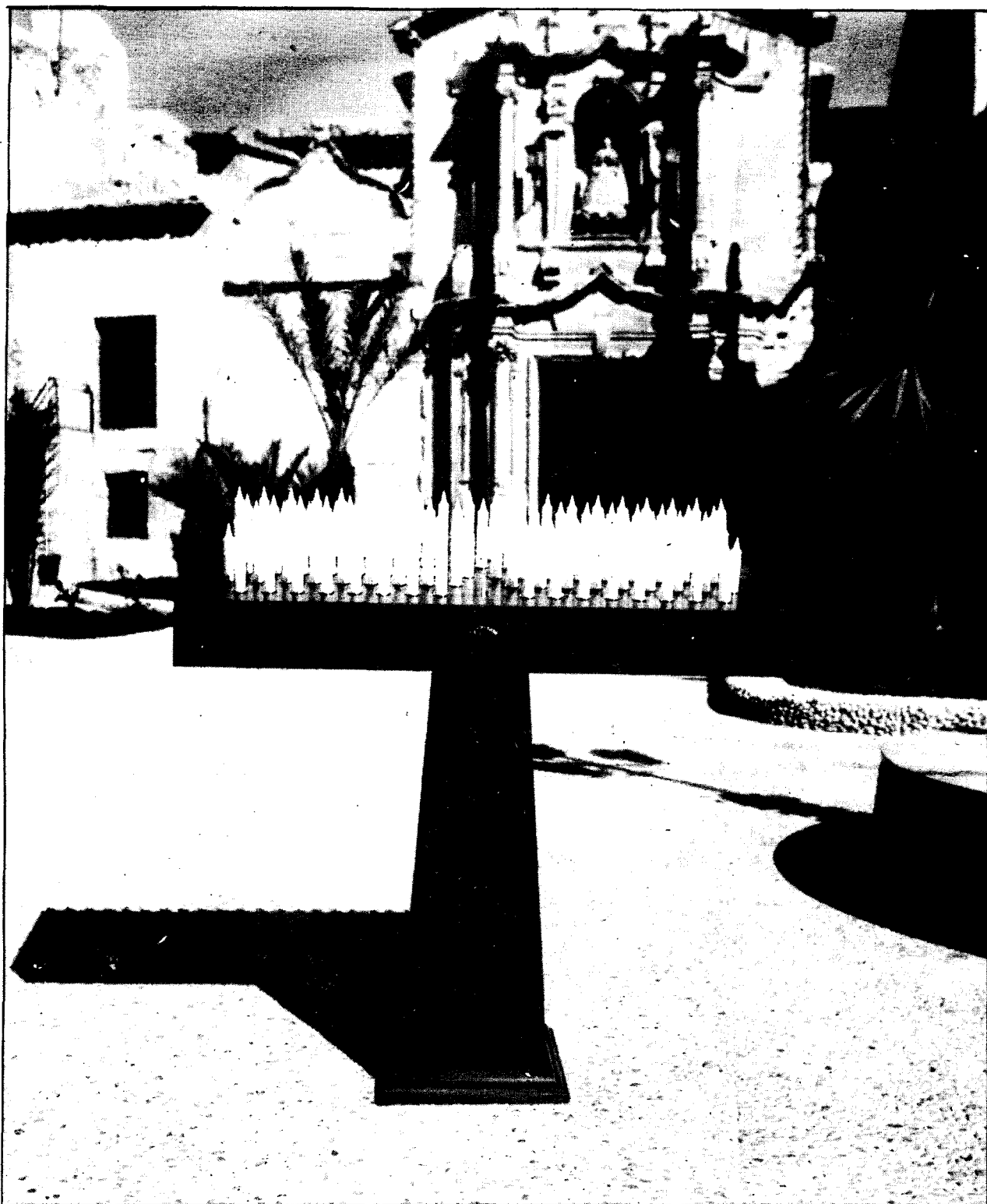
SEGONA CADENA

CIRCUIT CATALÀ
10.30 LA FAMÍLIA ROBINSON
10.55 TRIPIJOCOS
11.20 DIGUI, DIGUI...
11.35 PLEITAGUENSAM
12.00 BENVINGUTS
13.00 UN MILIÓ PER AL MILLOR
14.00 RECALL INFORMATIU
15.00 EL XOU DE LA FAMÍLIA PERA
15.30 CONNEXIÓ AMB MADRID
CIRCUIT ESTATAL
15.30 LA VIGÍLIA DEL NOSTRE TEMPS
17.00 RETRANSMISSIÓ ESPORTIVA
19.30 LA BONA MÚSICA
20.30 A CIENCIA CERTA
23.00 TEATRE REIAL
00.30 COMIAT

Per Enric Graupera

**Brutícia -
Contaminació -
Problemes -**

¿Per què?

¡La nostra solució!

La nostra millor garantia són els més de 1.500 Cirials electrònics instal.lats a tota Espanya.

Entre d'altres indrets: Basílica Ntra. Sra. del Pilar, Saragossa; Catedrals de Lleó, Lugo, València, Ciudad Real, Terol, Almeria, Càceres, Osca, Castelló de la Plana i Jaen.

JOSE ANTONIO QUILES

Apartat, 71 - Telèfon 47 00 86
MONOVAR (Alacant)

Representant per a Catalunya: Ernest Rossa Cabrera
Carrer Hedilla, 39-45. Es. F 1.º 1.ª. Tel. 427 73 45 - 08031 Barcelona